

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 13

Dimecres, 12 de maig de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió plenària núm. 23

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la immigració (tram. 300-00286/07) (retirada) (p. 3)

Projecte de llei

de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 200-00001/07) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya (tram. 300-00494/07) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política dels mitjans de comunicació (tram. 300-00493/07) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 300-00106/07) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 300-00214/07) (p. 26)

Interpellació

al Consell Executiu sobre equipaments penitenciaris (tram. 300-00229/07) (p. 27)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'impuls necessari per a les comarques de l'alt Pirineu i l'Aran (tram. 317-00041/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre les polítiques culturals i de comunicació (tram. 317-00042/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00043/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre com pensa actuar davant les tensions contínues i els conflictes interns del Govern (tram. 317-00044/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la política del Govern pel que fa als mitjans de comunicació (tram. 317-00045/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre quina és la seva política d'ajuts a la internacionalització de l'economia catalana (tram. 310-00149/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre la crisi del tèxtil a la comarca de l'Anoia (tram. 310-00169/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la redacció i l'execució del projecte de variant de la carretera comarcal C-233 al seu pas per les Borges Blanques (Garrigues) (tram. 310-00170/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a la comarca de l'Anoia (tram. 310-00056/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la declaració del Parc natural de Muntanyes de Prades (tram. 310-00057/07) (p.44)

al Consell Executiu sobre els efectes de la reordenació de les oficines de la Generalitat a l'estranger (tram. 310-00065/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la finalitat política de la prioritització de l'Estat espanyol per davant d'Europa com a mercat cultural, anunciada per la consellera de Cultura (tram. 310-00069/07) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 300-00267/07) (p. 47)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 302-00036/07) (p.52)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del sistema de finançament autonòmic (tram. 302-00037/07) (p. 56)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous edificis judicials, especialment pel que fa al projecte de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i de l'Hospitalet de Llobregat (tram. 302-00038/07) (p. 60)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 23

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, el conseller de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 200-00001/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 52).

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'horaris comercials (tram. 270-00001/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya (tram. 300-00494/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política dels mitjans de comunicació (tram. 300-00493/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00002/07). Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 300-00106/07). Sr. Antoni Castellà i Clavé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 300-00214/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre equipaments penitenciaris (tram. 300-00229/07). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 300-00267/07). Sr. Jordi Miralles i Conte, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració (tram. 300-00286/07). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 302-00036/07). Sr. Juan Bertomeu i Bertomeu, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del sistema de finançament auto-

nòmic (tram. 302-00037/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous edificis judicials, especialment pel que fa al projecte de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i de l'Hospitalet de Llobregat (tram. 302-00038/07). Sra. Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 62.4 del Reglament i a sollicitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els proposo posposar per a una altra sessió plenària el punt número 2 de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'horaris comercials.

També el punt número 5 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua.

Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració (tram. 300-00286/07) (retirada)

Així mateix, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha retirat la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració, que corresponia al punt número 10 de l'ordre del dia.

Si no hi ha cap objecció o cap oposició, es consideraran acceptades aquestes propostes.

(Pausa.)

Projecte de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 200-00001/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen del Projecte de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/94, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, molt bon dia. És, si més no, un fet que

vull destacar, per prendre'n consciència, que presentem avui la primera iniciativa legislativa en forma de modificació d'una llei, i no d'una llei qualsevol, des del meu entendre, sinó una llei molt important, que és la Llei que va crear o que va desenvolupar de manera més important el que havia de ser la Policia de la Generalitat, coneguda com a Mossos d'Esquadra, i per tant el que havia de ser el sistema de protecció policial del conjunt de la ciutadania catalana.

M'agradaria, doncs, que, més enllà de l'aspecte molt concret, i en alguns casos fins i tot anecdòtic, d'algun dels continguts de la modificació, féssim un debat –almenys en la presentació així voldria fer-ho– sobre el fet que la modificació o el plantejament de quin és el sistema policial del qual un país s'ha de dotar no és una qüestió menor, sinó que és una qüestió transcendent, important, sobre com fer front a aquest, diguem-ne, mercat criminal, cada vegada més sofisticat i que, alhora, manté les fórmules antigues i històriques, però que va incorporant elements nous de delictes; o com fer i garantir una cosa molt i molt important, més enllà de la protecció dels ciutadans i ciutadanes, que és la nostra obligació fonamental..., com evitar la confiscació o l'intent de posar en perill el poder democràtic, les normes de què tots ens hem dotat i, per tant, evitar que els transgressors d'aquestes normes siguin, finalment, els que predominin, els que prevalguin per damunt del conjunt de la ciutadania i de la convivència volguda pacíficament del conjunt d'homes i dones que configuren avui la nació catalana.

És per això que aquest Projecte de llei, que és una modificació de l'article 22 de la Llei 10/94, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, és quelcom més que una modificació només del sistema d'accés. És com incorporar en una policia aquelles persones capacitades per fer una funció que cada vegada més requereix professionalitat, requereix preparació, formació, molt i molt específiques.

Els antecedents de la Llei que avui els presento, els podem trobar, doncs, a l'article 13 de l'Estatut d'autonomia, quan estableix que, certament, Catalunya, i per tant aquest Parlament, té competències per legislar en matèria de seguretat pública; les té per legislar en matèria de seguretat ciutadana, en matèria d'ordre públic, això que avui, de manera més actualitzada, ens agrada anomenar «la pau pública».

També un altre dels precedents, l'any 1983, amb la seva Llei 19/83, va establir que els Mossos d'Esquadra, aleshores un cos que havia persistit de manera quasi anecdòtica, doncs, s'establia com l'inici, com l'embrió del que hauria de ser amb posterioritat la Policia de la Generalitat.

Ja he mencionat abans que la Llei que va establir com regular i fer funcionar aquesta Policia de la Generalitat seria la 10/94, que es diu precisament «de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra». I avui és aquesta Llei, la que modifiquem en alguns dels seus apartats, i, per tant, plantegem que sigui la modificació de l'article 22, el que esdevindrà Llei 1/2004, a partir de la seva aprovació, si vostès tenen a bé donar-li el suport majoritari d'aquesta cambra.

Per tant, l'Estatut d'autonomia ens reconeixia la capacitat de la Generalitat per dotar-nos d'aquesta policia autonòmica, i l'any 1983 s'establia que fossin els Mossos d'Esquadra els que, adaptats, però mantenint el nom històric d'aquella policia creada a finals del segle XVII i que alguns experts han considerat com l'embrió de les policies promocionals modernes, doncs, esdevinguessin, amb aquell nom tradicional però amb un plantejament absolutament transformat a les necessitats de principis de la dècada dels vuitanta i que s'han hagut d'anar adaptant..., perquè, com ja els he dit abans, si la delinqüència varia, és evident que l'Administració ha d'adaptar aquells instruments de combat contra el delictes, també, al temps.

L'any 94 es legislava de manera més precisa i extensa el que s'esperava d'una policia que començava el seu servei imprescindible a Catalunya, coincidint aleshores, en aquell any, l'any 94, amb la primera de les experiències, reeixida, de substitució per part dels Mossos d'Esquadra dels cossos que històricament havien establert la seguretat ciutadana en una de les comarques catalanes, en aquest cas Osona, i, per tant, es produïa el que després se n'ha dit «el desplegament» a la comarca d'Osona.

Què és ser policia avui? Doncs, probablement, ser policia avui és una cosa molt diferent de la que era, sense cap mena de dubte, a finals del segle XVII, de la que va ser a l'etapa de la Segona República, de la que va ser durant la dictadura –de manera molt especialment diferent, certament–, de la que era, com ja he dit, a principis de la dècada dels vuitanta, de la que era l'any 94 també i de la que ha sigut als tombants d'aquest segle XX-XXI, en què ens ha obligat, la complexitat de la societat que hem de servir, a establir també un sistema molt complex d'organització de la policia i a no poder prescindir de totes aquelles persones que, amb voluntat de servei i amb vocació de ser policies, vulguin incorporar-se a servir el poble català a través de la seva policia específica, és a dir, els Mossos d'Esquadra.

Jo he dit en alguna ocasió que des de la cambra closa i difícil d'accedir que és el món privat, però que s'hi produeix violència, el que s'anomena «la violència domèstica», i de manera molt especial la violència de gènere; el crim organitzat, cada vegada més complex; des de la violència juvenil, que adopta diferents maneres i formes, però que algunes d'elles són preocupants i que s'hi ha de fer front, fins al terrorisme, en aquests moments també evolucionat, que res té a veure amb el concepte de terrorisme que es podia tenir fa escassament dos anys; des de l'explotació sexual dels nens fins al tràfic de drogues o d'armes; des de la convivència menuda i petita del joc dels nens i de la lectura tranquil·la i al sol dels avis en el parc públic fins a la seguretat dels petits comerciants; des de totes aquestes coses que donen complexitat a l'acció policial; des de garantir-ne la convivència, cada vegada més multicultural i multiètnica, però també des d'incorporar els conceptes del que és la nova societat, com per exemple entendre que és garantia de preservació de la convivència el fet de defensar com ningú la possibilitat, per exemple, que una parella d'homosexuals passegin agafats de la mà o es besin en públic, i, per tant, que el concepte de convivència ha

anat evolucionant també i és bo que l'incorporem al nou concepte de policia, aprofito per dir, doncs, que res del que s'hagi dit en el passat serveix de manera mimètica per aplicar-ho en el present.

Per tant, el que nosaltres proposem amb aquesta modificació de la Llei és, certament, establir que el sistema d'accés a agent dels Mossos d'Esquadra no sigui només el que ha estat vigent des d'aquell any 1994, en què s'establí que l'únic sistema d'accés podia ser l'oposició lliure per part de tots aquells ciutadans o ciutadanes que, sense tenir-ne experiència prèvia, però tenint vocació de servei i interès per exercir aquesta professió, doncs, es presentaven a aquesta oposició lliure. I sense establir l'any 1994 una qüestió que a nosaltres ens sembla que s'havia d'haver establert des del principi, però que tampoc no vull fer-ne, d'aquesta qüestió, una qüestió important, doncs, un altre sistema, en aquest cas el de concurs oposició, restringit a aquelles persones que avui ja són policies i que exerceixen la seva actuació professional, la seva acció com a professionals, de la garantia de la pau pública, en el territori català, i que, per tant, disposats efectivament a sotmetre's a una prova selectiva i a un curs d'adaptació o d'adequació dels sistemes operatius dels Mossos d'Esquadra, puguin esdevenir membres dels Mossos d'Esquadra, essent en aquests moments membres d'altres cossos i forces de seguretat.

S'estableix, doncs, aquesta nova modalitat d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra, i es reconeix a aquests professionals la seva formació prèvia i la seva preparació especialitzada per ésser policies. Això queda dit i escrit en el que avui és l'exposició de motius i que, en el moment en què sigui aprovat aquest text i esdevingui llei, en serà el preàmbul.

També, certament, en el redactat de la proposta que se sotmet a consideració en aquesta cambra i a debat i votació, i que amb tota seguretat crec que tindrà el suport majoritari i, per tant, esdevindrà llei, s'estableix que serà, aquesta modalitat d'accés, limitada al 15 per cent dels efectius necessaris, des del dia d'avui, fins als efectius que es necessitin havent realitzat el conjunt de l'anomenat «desplegament» i, per tant, de substitució pel que fa a les competències atorgades a aquesta Policia de la Generalitat en tot el territori català.

I, per tant, els faré un exercici relativament ràpid i fàcil, que és que en aquests moments els Mossos d'Esquadra tenen en el seu cos uns 8.600 –números arrodonits– membres, policies, homes i dones que exerceixen aquesta funció de policies, i que està previst que fins al final del desplegament n'hi hagin uns 15.300. Això vol dir que en resten 6.700 per convocar. D'aquests 6.700, aproximadament uns 500 tindran categoria d'agent, mentre que els altres tindran diferents altres categories de comandament. Això vol dir que, d'aquests 5.000, uns 1.000 provindran d'aquest procés que avui obrirem, si aquesta Llei és aprovada, i, per tant, provindran o són ja avui agents d'altres policies.

Probablement no faria falta, però, atès que aquest és un debat que ha estat present en la societat catalana, vull deixar-ho dit explícitament: agents que amb aquestes proves de selecció s'intentarà, evidentment, constatar-ne la preparació professional, però, en tot cas, que nin-

gú pot discutir-ne la catalanitat; per tant, tan catalans com ho puguin ser els membres d'aquesta cambra que avui debatrà aquesta Llei, tan catalans com qualsevol dels aspirants que es presenten a través de l'oposició lliure i que hi accedeixen, per tant, sense tenir preparació policial prèvia, i tan o més coneixedors de la nostra realitat social i de les nostres formes de violència i de delictes presents a l'actual societat catalana.

Reconèixer els mèrits professionals i el seu coneixement del país, i no tractar-los com un aspirant del carer sense preparació prèvia i sense haver assolit la condició de policia; per tant, facilitar-los el transvasament a la Policia de la Generalitat, perquè no s'hagin de desarrelar d'una terra que els ha vist créixer, en molts casos, i fins i tot, en d'altres casos, els ha vist néixer; acceptar-ne explícitament l'experiència i preparació policial, com a garants dels drets i dels deures que ens imposa la democràcia, és un acte de maduresa que pertoca fer al Govern actual de la Generalitat, que el fem amb molt de gust i que, amb tota seguretat, farà la majoria d'aquesta cambra. I deixarem, per tant, enrere prejudicis que corresponen al passat, sortosament superats, amb referència a aquests cossos i forces de seguretat.

No hi ha cap cos policial –cap cos policial– en què tots els seus membres, tots els seus components siguin perfectes. Els Mossos d'Esquadra tampoc. Hem de ser humils i reconèixer-ho, i alhora defensar, però, el seu esforç per fer front, amb els mitjans que tenen, a les noves modalitat de delictes. Però hem de ser realistes, i jo ho sóc, de manera molt humil, si em permeten l'expressió.

Em permeto repetir-los, però, que sortosament tenim magnífics professionals a la Policia de la Generalitat, però que també hi ha magnífics professionals a altres policies, i avui aquesta modificació de la Llei pretén respondre a aquesta evidència clara, persistent en la nostra realitat.

Per a qui no ho sàpiga...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

Vaig acabant, senyor president. En l'estructura de comandament actual dels Mossos d'Esquadra hi ha un 14 per cent dels comandaments que provenen d'altres cossos de seguretat, i molt concretament, pel que fa a la categoria de comissaris, un 30 per cent provenen d'altres cossos i, a la categoria d'intendents, un 40 per cent provenen d'altres cossos. Per tant, trencarem avui tòpics i prejudicis, reconeixem veritats i drets i, potser s'havia d'haver fet abans, però ja els he dit que no hi entraré, perquè el passat...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...no es pot reescriure, i fou la primera llei aprovada per l'actual Govern, que la va aprovar el 29 de desembre i que aquesta cambra, avui, espero que la ratifiqui.

Amb gran modèstia, amb gran modèstia i amb sincera modèstia els demano, a tots els grups, que hi donin suport, perquè significa, hi insisteixo, el reconeixement de quelcom que havia d'haver estat fet ja fa molt de temps.

El president

Gràcies. Passem al debat. Per defensar les esmenes i fixar la posició té, en primer lloc, la paraula el Grup Parlamentari Popular, i concretament l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Permeti'm, honorable consellera, que les meves primeres paraules siguin per felicitar-la per haver estat el seu el primer Departament del Govern de la Generalitat, catalanista i d'esquerres, a presentar una llei en el Parlament de Catalunya. Una llei d'un sol article, que la mateixa consellera va reconèixer, en la seva compareixença davant la Comissió de Justícia del Parlament, que el nou Govern havia recuperat d'un calaix de l'anterior Govern, que l'havia fet seu i que el presentava tal qual a la consideració dels grups parlamentaris. Per tant, senyores i senyors diputats, ens trobem davant la constatació del nou ritme imposat pel Govern de la Generalitat de Catalunya: cinc mesos per tramitar una llei d'un article.

En tot cas, i al marge d'aquestes consideracions, que si m'ho permeten no són menors, ens trobem –o, millor dit, ens trobàvem– davant d'una reforma legislativa que recull allò que des del nostre Grup Parlamentari havíem reclamat reiteradament, i que és que els membres del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil que ho desitgin puguin incorporar-se sense cap mena de limitació al Cos dels Mossos d'Esquadra. Aquesta era i aquesta és la nostra voluntat, que en el passat, és cert, es va veure condicionada per la voluntat de la Generalitat de Catalunya, governada aleshores per Convergència i Unió, de –segons deien ells– no desnaturalitzar els Mossos d'Esquadra.

Bé, les últimes eleccions al Parlament de Catalunya i el canvi polític a Catalunya van obrir noves esperances. El mateix president de la Generalitat, el molt honorable Pasqual Maragall, va afirmar durant la campanya electoral que si guanyava les eleccions promouria la incorporació del màxim nombre d'agents dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a la Policia de la Generalitat. És més, Pasqual Maragall va arribar a acusar el Partit Popular de ser el responsable de posar quotes d'accés d'aquests membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat als Mossos d'Esquadra, dins de les discussions que es produïen a la Junta de Seguretat de Catalunya.

Doncs, bé, el Govern, com ha dit molt bé la consellera, el mes de desembre va presentar aquest avantprojecte, i li he de confessar, honorable consellera, que jo mateix vaig felicitar el mateix Govern de la Generalitat. Fins i tot vaig escriure un article a *El Periódico de Catalunya* on felicitava la consellera d'Interior per aquesta decisió, que des del nostre punt de vista posava fi a les reticències absurdes d'una part del naciona-

lisme català, que des de sempre s'havia negat a contaminar, deien ells, el Cos dels Mossos d'Esquadra amb agents que provenien d'altres cossos policials. Fins aquí, tot correcte, tot clar.

Nosaltres vàrem presentar unes esmenes, que hem mantingut vives fins avui, que el que tractaven de fer és facilitar i remoure qualsevol obstacle per tal que els membres del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil que vulguin puguin incorporar-se sense cap mena de quota, sense cap percentatge, en la línia del que nosaltres sempre havíem defensat, i en la línia, també, del que havia proposat sempre des de l'oposició qui avui és el president de la Generalitat de Catalunya.

Honorable consellera, li ho confesso: encara que no s'haguessin acceptat les esmenes que va presentar el Partit Popular de Catalunya, li he de dir que nosaltres hauríem votat favorablement aquesta Llei. El Partit Popular de Catalunya hauria donat suport a la Llei que va presentar la consellera d'Interior, del Partit Socialista de Catalunya. Hauríem donat suport a la Llei original que vostè, com a consellera d'Interior, va enviar a aquest Parlament. Però avui, senyores i senyors diputats, no podem votar la Llei socialista. Avui votarem la Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El mateix dia que el conseller Nadal, el conseller portaveu del Govern de la Generalitat, anunciava en roda de premsa, en la primera roda de premsa del Govern, la presentació d'aquesta Llei, sense cap mena de limitació ni quota, qui ostentava aleshores la conselleria en cap, l'actual secretari d'Esquerra Republicana, deia, també en roda de premsa, que ni parlar-ne, que s'hauria d'establir una quota del 15 per cent, deia ell, per no desnaturalitzar els Mossos d'Esquadra. I finalment, senyores i senyors diputats, davant la decisió d'haver d'escollir entre complir la paraula donada als electors –una cosa que sentim de manera reiterada a Madrid– o plegar-se a la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ha donat finalment suport a una esmena de Convergència i Unió que limitava l'accés, vostè, honorable consellera –i ho lamento profundament–, s'ha plegat a la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, no donarem suport a aquesta Llei per aquesta raó, i perquè entenem també que aquesta Llei, que avui serà aprovada sense els nostres vots, vulnera l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és l'Estatut de tots, i que mentre continuï vigent tots plegats tenim l'obligació de respectar-lo i de fer complir el que diu aquest Estatut, no? En aquest sentit, l'article 13 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya vostès saben perfectament que crea la Junta de Seguretat de Catalunya, que està integrada per un nombre igual de representants del Govern de l'Estat i del Govern de la Generalitat i que té, precisament, aquesta Junta de Seguretat, creada a instàncies, com dic, del mateix Estatut d'autonomia, té, entre altres funcions, la de decidir allò que avui estem regulant per llei del Parlament.

Per tot això, senyores i senyors diputats, perquè el nostre Grup vol ser fidel a la paraula donada als electors i respectar al mateix temps allò que estableix el nostre Estatut d'autonomia, ja els avanço que nosaltres no

donarem suport a aquesta Llei del Govern, a aquesta primera Llei del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Algú vol fer un torn en contra? *(Pausa.)* Doncs, per fixar la seva posició sobre el text del Dictamen, els grups que no han reservat esmenes tenen la paraula. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, en primer lloc, afegir-me a la felicitació que ha fet el diputat del Grup Popular, perquè avui, amb tota probabilitat, s'aprovarà la primera llei presentada..., el primer projecte de llei presentat pel Govern tripartit.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ens trobem davant d'una modificació puntual de la Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Una modificació que malgrat que sigui puntual és prou important, perquè el que es pretén amb ella és obrir la porta de la Policia de la Generalitat a altres forces i cossos de seguretat de l'Estat. Però com ha dit l'honorable consellera, és quelcom més que una modificació puntual, perquè estem en la línia del que volíem i volem que sigui la policia de Catalunya.

Quan l'any 1983 es va refundar el Cos de Mossos d'Esquadra, tots els grups parlamentaris –tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament, d'aquesta cambra– van establir de manera contundent que el nou cos s'havia de crear i expandir en substitució dels cossos estatals i amb personal propi. Aquell objectiu, és a dir, el model de policia per a Catalunya, va trigar molts anys a fer-se realitat d'una manera efectiva, i vam haver d'esperar l'any 1994 perquè gràcies a un acord entre la Generalitat i el Govern de l'Estat es pogués iniciar el desplegament territorial de la policia autonòmica per les comarques i municipis de Catalunya. Fins aquell any, el desplegament havia estat simbòlic, precari i, per tant, la seva incidència molt i molt limitada.

A partir de 1994, els Mossos van començar a arribar a les nostres comarques i als nostres municipis. Osona va ser la primera comarca, després les de Girona, i així fins avui, que estem a les portes d'entrar a la ciutat de Barcelona, que precisament, estem en un moment decisiu, en aquest procés. En la història recent, però molt intensa dels Mossos d'Esquadra, els darrers anys han estat molt i molt destacats. Fa vint anys es va refundar el Cos i es va dedicar a allò que eren competències pròpies de la Generalitat. Fa deu anys, aprovat el model de policia de Catalunya, que és el model de desplegament i de substitució, no de transferència d'altres cossos de l'Estat, ha passat a ser una policia amb clara vocació integral. Aquest model ha estat sempre consensuat i acordat de manera unànime per totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya i amb l'Estat, primer

amb el PSOE i després amb el Partit Popular, des de l'any 1994.

Un model de substitució, i ho vull remarcar: un model que permet a Catalunya crear la seva pròpia policia, una policia arrelada al territori, coneixedora del mateix territori, formada en la cultura del país, una policia que s'identifiqui amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. El Govern de la Generalitat dels darrers vint-i-tres anys va apostar amb convicció per dotar el país d'un servei públic que consideràvem que era i és una eina fonamental per al ple desenvolupament del nostre autogovern. Vostès saben que tenir una policia pròpia marca el nivell d'autogovern d'un país. És, sens dubte, una responsabilitat complexa, però la coherència i el compromís amb els nostres conciutadans ens van dirigir a assumir aquestes competències i a millorar-les. De fet, la realitat dels darrers temps ens està donant la raó, i a hores d'ara ningú ignora el protagonisme que ha adquirit en l'opinió pública i en els governs el camp de la seguretat.

Però tornem ara a l'objectiu concret d'aquest Projecte de llei. Amb relació a la incorporació de membres d'altres cossos, s'ha de recordar el que ja he dit en un altre moment de la meua intervenció: sempre es va acordar un model de substitució i no de traspàs. I això no vol dir que ens oposem a l'entrada d'altres forces. Ho hem demostrat i ho vam demostrar quan vam rebre els serveis de trànsit. En aquelles promocions es va incorporar un 15 per cent de membres de la Guàrdia Civil. Era un percentatge raonable, que permetia la fàcil incorporació d'aquests als Mossos i permetia i facilitava una bona coordinació en el servei. Ara és necessària la modificació legislativa per obrir les properes convocatòries a altres forces i cossos de seguretat de l'Estat. Ja es va pactar el juny passat en la Junta de Seguretat; es va pactar un percentatge a assumir, un 15 per cent en total, des d'ara fins al final del desplegament, i a pactar el nombre concret en cada convocatòria en funció també de les necessitats del Ministeri de l'Interior. Però, ho torno a repetir, es va pactar només un 15 per cent.

És aquest un projecte de llei amb el qual no podem estar en desacord. El seu objectiu és necessari i a més requereix la modificació que es planteja per poder convocar els corresponents concursos.

També cal dir que és un projecte que ja va presentar en el seu dia, a finals del 2001, el Govern de Convergència i Unió, i que responia a les negociacions que s'estaven portant a terme per arribar a un acord en aquest sentit, quan s'hi pogués arribar.

El Projecte s'ha millorat amb les esmenes incorporades i transaccionades, i aquesta tasca, per a Convergència i Unió, ha estat molt important, especialment la d'establir per llei el topall del 15 per cent. Ja sabem que podia anar a cada convocatòria, però el problema era de fons, i ho hem resolt, i ho vull agrair als ponents de la Llei i també a l'honorable consellera.

No fa ni un any que en aquesta mateixa cambra tots els grups debatien una proposició de llei de modificació del mateix article, proposada pel Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ni Esquerra Republicana ni Convergència i Unió van votar a favor de la seva presa

en consideració, per la mateixa raó que acabo d'exposar: si per llei no es regula el topall del 15 per cent, una junta de seguretat podria modificar els acords d'una altra junta. I el criteri del Partit Socialista en aquella Proposició de llei era més aviat que hi poguessin entrar els que fossin necessaris per avançar el desplegament, fins i tot un 30 per cent o més.

Ja, per acabar, dir que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà a favor de la Llei, no només perquè és una llei que hauríem presentat nosaltres, que ja ho vam fer, sinó perquè, fins ara, tot allò que ha fet referència a la nostra policia, a la seva regulació, al seu desplegament com a policia integral de Catalunya, s'ha fet per consens, perquè hem entès tots que era un tema de país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, també, sumar-me a la felicitació de la consellera pel fet que arribi aquest primer Projecte de llei del Govern de Catalunya, i que, a més a més, aquest faci referència a un tema que, per nosaltres, era central, era molt important: la necessitat d'accelerar el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra.

Sàpiga, en qualsevol cas, que nosaltres pensem, i ho denunciem, que aquest acord arriba una mica tard; arriba bastant tard, perquè aquest acord, aquest acord que ara farem, s'hauria hagut d'aprovar a l'inici del desplegament dels Mossos d'Esquadra, l'any 94, i així ho vam reclamar. Arriba una mica tard, també, perquè aquest acord, aquest Parlament de Catalunya va aprovar, l'any 2001, una resolució per unanimitat de tots els grups parlamentaris que demanava exactament que li donava sis mesos, al Consell Executiu, perquè fes el que avui ha fet la consellera d'Interior. L'any 2001 aquest Parlament donava sis mesos a l'Executiu perquè presentés aquesta Llei.

I aquest acord arriba tard, també, perquè, l'any 2002, a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana també es va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris, inclosos Convergència i Esquerra Republicana, que aquest acord que avui fem es fes d'una manera immediata, també, en el termini de sis mesos.

I arriba potser també una mica tard perquè l'acord que va fer a la segona reunió de Consell Executiu l'actual Govern de Catalunya, de presentar aquesta Llei, que arriba al Parlament, que la Mesa decideix que es tramiti per tràmit d'urgència, a la nostra Comissió, a la Comissió de Justícia, Interior i Seguretat Ciutadana, hem trigat potser massa perquè arribi definitivament al Parlament. Són quatre mesos que hem estat donant voltes a una llei que segons alguns era petita.

En qualsevol cas, és una llei que, com deia la representant de Convergència, és una llei que arriba consensua-

da, arriba amb consens. S'han acceptat esmenes de Convergència i Unió. S'han acceptat esmenes, també, del Partit Popular, com la que fa referència als drets passius. (*Veus de fons.*) Que jo sàpiga Esquerra Republicana no ha presentat cap esmena, cap ni una, eh? No s'ha acceptat cap esmena d'Esquerra Republicana perquè no ha presentat cap esmena. I, per tant, és una llei que es fa amb aquest tarannà negociador que vostè reclama: acceptant esmenes d'altres grups parlamentaris. Aquest és un exercici que fa el Govern, i que, quan fem aquest exercici d'arribar a acords amb altres grups parlamentaris, no se'ns pot criticar i no se'ns pot dir que estem renunciant a no sé quines històries.

No faré referència al perquè del rebuig de les esmenes que presenta el Partit Popular. En qualsevol cas, ja ho vam dir a la comissió: totes fan referència..., totes les esmenes que han quedat rebutjades fan referència al tema del concurs. Nosaltres pensem que aquest sistema de concurs no permet comprovar les aptituds físiques i psíquiques dels professionals de la seguretat.

Però, en qualsevol cas, encara que arribi una mica tard, senyora consellera, aquesta Llei..., benvinguda aquesta modificació, que estem convençuts que permetrà que tots, hi insisteixo, eh?, no el màxim nombre possible, sinó tots els bons professionals de la seguretat que hi han a Catalunya de Policia Nacional i de Guàrdia Civil que vulguin accedir al Cos de Mossos d'Esquadra, ho podran fer gràcies a aquesta Llei. Hi insisteixo, tots, per les dades que tenim nosaltres en aquest moment que fan referència a aquesta informació.

I jo vull fer un reconeixement, com ho feia també el representant del Partit Popular, un reconeixement a aquests professionals, a la seva tasca, al seu servei a Catalunya, que fa que siguin els que tinguin, en aquest moment, l'experiència i el coneixement de les problemàtiques policials que hi han a Catalunya. I obviar aquesta realitat és absurd —és absurd—, i és anar en contra d'un millor servei de policia a Catalunya.

El desplegament de Mossos d'Esquadra es va iniciar l'any 94 a la comarca d'Osona; l'any 95 continuava al Ripollès, la Selva; va continuar a comarques de Girona, Lleida, i el 2004, és a dir, deu anys després, arriba a l'entorn de Barcelona. Estem al voltant..., deu anys després hem fet un 40 per cent dels ciutadans de Catalunya, de la població de Catalunya; ens falta l'altre 60 per cent. I l'actual Govern té la intenció d'acabar aquest desplegament, que hem trigat deu anys per fer-ne el 40 per cent, en quatre anys.

Nosaltres els felicitem molt sincerament perquè estem convençuts que, a més a més, aquesta Llei, aquesta Llei que avui aprovarem, permetrà precisament fer aquest desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, d'acord amb aquestes previsions del Govern, fer-lo d'una manera més ràpida.

Perquè, en definitiva, el que ens està demanant la societat és precisament que accelerem el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, que aquells professionals que vulguin accedir a aquest Cos ho puguin fer de la millor manera possible, i perquè nosaltres el que volem és precisament posar els efectius policials, més efectius policials a les poblacions de Catalunya per fer les tas-

ques de prevenció i no retirar-los descaradament com potser alguna vegada a passat.

Jo demanaria al representant del Partit Popular que reflexioni, que s'ho pensi, que, en qualsevol cas, pensi sincerament que no val la pena votar en contra d'aquesta Llei perquè en qualsevol cas és una llei consensuada que permetrà tirar endavant els objectius d'accelerar el desplegament, donar un millor servei de seguretat i permetre a tots, hi insisteixo, a tots els professionals de Policia Nacional i Guàrdia Civil que vulguin passar al Cos de Mossos d'Esquadra, que ho puguin fer d'una manera efectiva.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'honorable consellera i alguns dels portaveus que m'han precedit han explicat molt bé quin és l'abast i l'objecte de d'aquesta Llei, i, si m'ho permeten, jo volia començar fent un petit excurs històric per acabar de centrar la qüestió.

S'ha dit –ho deia la consellera i jo ho reitero– que estem davant d'una simple modificació puntual d'una llei, la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, que, per cert, és una llei que ja té pràcticament, el juliol, deu anys d'antiguitat, deu anys farà de la seva aprovació, i una llei que en el seu moment va servir per delimitar les funcions del Cos de Mossos d'Esquadra, d'acord amb les competències de la Generalitat, després de la seva refundació ja un llunyà 1983.

Un cos de mossos d'esquadra que, com també s'ha dit, ha experimentat al llarg d'aquest llarg període de temps, una transformació i uns canvis molt notables: del trànsit d'una policia testimonial, amb un paper merament comparsa en el terreny, en l'escenari de la seguretat pública a Catalunya, fins a esdevenir en el futur una policia ordinària integral.

I tot això, especialment, després de l'acord de la Junta de Seguretat, de l'octubre de l'any 94, sobre el model policial, que establia el model de substitució, que implica, com vostès saben, la substitució per determinades funcions dels cossos de seguretat de l'Estat, i evidentment, consegüentment, també el replegament dels cossos de seguretat de l'Estat i el consegüent desplegament operatiu a tot el territori del Cos de Mossos d'Esquadra.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dic això perquè des del mateix moment de l'acord de la Junta de Seguretat de l'octubre de l'any 94, tothom sabia –i qui ho sabia millor encara és el Govern que hi havia fa pocs mesos a Catalunya– que el replegament dels cossos de seguretat de l'Estat plantejaria la conveniència, en determinats casos i sota determinades condicions, de mantenir un nombre determinat d'efectius

d'aquell Cos. I la prova és que, després del traspàs del control del trànsit –i, per tant, no estic parlant estrictament de la seguretat pública, sinó del traspàs del trànsit operat a través d'una llei orgànica, del 150.2–, aquest tema es va plantejar de forma molt clara i amb tota cruesa a l'antic Govern. I aquest tema es va plantejar, a més a més, amb no poca incomprensió per part de molta gent, determinats actors polítics i policials a Catalunya.

I és lògic que així fos perquè ningú –i ho repeteixo i ho subratllo, ningú, després d'haver sentit alguna expressió des d'aquesta tribuna fa un moment– no està ni estava disposat a perdre uns efectius amb anys d'experiència, amb arrelament sociocultural i familiar, amb una voluntat de continuar residint a Catalunya, això sí, assumint els valors, assumint també la idiosincràsia pròpia de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

I la realitat –i ja s'ha dit, però jo ho vull tornar a repetir, ara i aquí– és que l'anterior Govern no va portar a aquesta cambra cap modificació de la Llei de 1994 fins a, curiosament, arribar al 3 de juny de 2003, data del darrer acord de la Junta de Seguretat de Catalunya, que reservava un percentatge equivalent al 15 per cent per al manteniment dels cossos de seguretat de l'Estat. 3 de juny de 2003, quan, per exemple, s'ha dit, per posar un exemple, que el desplegament dels Mossos d'Esquadra es va iniciar el 16 de març, per exemple, de l'any 98, fa, per tant, més de cinc anys, a la regió policial de Girona.

Dic cap llei, malgrat que, com s'ha dit, els reiterats mandats d'aquesta cambra, cap llei, llevat d'un intent fracassat i una mica insòlit d'intentar colar per la porta del darrere una modificació de la llei a través de la Llei d'acompanyament pressupostari de l'any 2002. I, per tant, si no hi havia cap llei, tot era a base d'acords bilaterals entre la Junta de Seguretat i el Govern de la Generalitat. Per tant, sense la deguda transparència, sense el consens necessari i sense la intervenció d'aquesta cambra.

I a tot això resulta que hi ha un nou govern de Catalunya fa uns mesos. Hi ha un govern que en la seva primera reunió ordinària aprova aquesta Llei que avui estem substanciant i que estem debatent i que espero que aprovarem. Un govern que, a més a més, fa realitat un compromís del seu acord de govern, que, per cert, literalment diu que, «a través d'una llei formal, s'adoptaria un mecanisme per a la selecció dels efectius provinents d'altres cossos distints del de Mossos d'Esquadra». Un govern que ho trasllada a aquesta cambra perquè no ho vol sostroure de l'àmbit de la discussió, del debat polític, i per tant que a més a més reforça el paper sobirà d'aquest Parlament sense intervenció de l'Estat i sense validar necessàriament un acord de la Junta de Seguretat. I, a més a més, és una llei que afegeix una possibilitat inèdita fins aquell moment, d'incorporar també al Cos de Mossos d'Esquadra altres efectius provinents, per exemple, de les policies locals de Catalunya.

I ara, curiosament, després de tants anys d'inoperància, després de tants anys de paràlisi, curiosament, paradoxalment, tot són presses, tot són susceptibilitats, tot són sospites perquè en el text inicial no hi figura el topall famós del 15 per cent.

Jo aquí haig de dir que admeto, d'entrada..., perquè el nostre Grup preferia, de fet prefereix –i així ho dirà la Llei que sortirà aprovada– que la Llei establís el topall del 15 per cent. Però algú em pot dir –i, en tot cas, reclamo una explicació convincent– per quins set sous abans, sense llei, a través d'un acord de la Junta de Seguretat, per molt màxim òrgan paritari Estat - Generalitat en matèria de seguretat... –per cert, un acord de la Junta que aquest Govern no ha modificat ni ha pretès modificar; per tant, està perfectament vigent i l'hem validat amb aquesta Llei–, per què havíem de fer un acte de fe i per què havíem de creure que aquell acord del 15 per cent de la Junta de Seguretat no s'havia de mantenir en aquest nou Govern?

Per cert, un govern que va entrar aquest Projecte de llei a aquesta cambra, però que al mateix temps va fer públic el seu compromís ferm i seriós de mantenir l'acord de la Junta de Seguretat, i això no s'ha vist alterat ni modificat en cap moment. I, per tant, repeteixo, per quin set sous havíem de fer un acte de fe? Per què no mereix la mateixa credibilitat, el mateix crèdit, aquest Govern que el que hi havia abans per part de diferents grups d'aquesta cambra? Quan, a més a més, *de facto* és sabut i és conegut que en aquesta propera promoció de mossos d'esquadra, que sortirà de l'Escola d'aquí a poc, dels 1.382 aspirants *de facto*, a més a més, aquest percentatge no arriba ni tan sols al 10 per cent del total d'efectius?

Per tant, tot plegat, senyories, jo crec que és un cúmul de despropòsits, jo crec que no afavoreix gens la recuperació del degut clima de normalitat política d'aquest país, i que sembla que hi estem encara instal·lats des de fa alguns mesos, en la rebequeria política, en el ressentiment, en l'intent de deslegitimar i de desgastar sigui com sigui l'actual Govern de Catalunya. I l'actual Govern de Catalunya i tots els grups que li donen suport no reclamen especial condescendència política de ningú, no reclamen –com deia aquell aforisme administratiu del franquisme– ni més gràcia que «la que espera alcanzar del recto proceder de vuestra ilustrísima». (*Se sent que cau un objecte. Rialles.*) Un petit incident...

El que espera aquest Govern, senyores i senyors diputats, és una oposició seriosa, és una oposició responsable i, evidentment, aquest és un benefici que aquest país mereix, i ho fem no només en benefici d'aquest país sinó en benefici també d'una força política central d'aquest país com és Convergència i Unió, que ha estat govern molts anys d'aquest país, de Catalunya, i, per tant, és molt necessari també per a aquest país.

Per tant, per tot això, el nostre Grup Parlamentari no només votarà favorablement el dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sinó que demana, lògicament, també el vot favorable de tots els grups d'aquesta cambra. I alhora, també es permet de demanar la retirada també de les esmenes que queden vives del Grup Popular, entre altres coses, perquè em consta que van votar favorablement el dictamen en la Comissió quan això es va debatre i perquè, en qualsevol cas, si no és considerat aquest argument, jo crec que per afavorir el degut consens i la unanimitat que es produirà d'aquí a uns moments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies, president. Per anunciar el vot favorable del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa a aquest Projecte de llei que facilita la incorporació de professionals dels cossos i forces de seguretat als Mossos d'Esquadra.

La posició d'Iniciativa en aquest tema, sense que serveixi de precedent, es col·loca en el centre de dues posicions que podrien ser extremes. Una, seria la de no facilitar l'entrada en els Mossos de cap membre del Cos de Policia de l'Estat –que ningú ho ha defensat–, però que nosaltres, si es plantegés, considerariem injusta perquè en els cossos i forces de Seguretat de l'Estat hi ha bons professionals amb voluntat demostrada de permanència a Catalunya i, per tant, és lògic que puguin incorporar-se als Mossos.

Tampoc compartiríem, però, l'altra posició que podria ser extrema, que seria l'entrada massiva i sense requisits. Perquè cal tenir present l'impacte de la incorporació d'un col·lectiu en una organització jerarquitzada, de policia, amb formacions diferents, i, per tant, ens sembla que és lògic que això sigui acotat, tal com fa i preveu el Projecte de llei.

En aquest sentit, compartim l'exposició de motius, es crea un sistema específic per accedir-hi, tenen aquests membres dels cossos i forces de seguretat una experiència i una formació contrastada, però alhora també tenen la necessitat de, hem de tenir la possibilitat d'organitzar la seva adaptació al Cos dels Mossos d'Esquadra.

En aquest sentit és una bona solució limitar-ho en els que avui són, lògicament, a Catalunya, i la necessitat d'un curs d'adaptació a la realitat institucional catalana i al Cos dels Mossos d'Esquadra.

Es fixa, efectivament, el límit del 15 per cent. En la Ponència s'han treballat tres possibles alternatives: que ho fixi la convocatòria, que ho fixés la Junta de Seguretat, que ho fixés la Llei. No deixa de ser una polèmica una mica absurda, segurament, perquè en tots els casos el resultat era el mateix: el 15 per cent. Des del nostre punt de vista no ens semblava imprescindible que això ho fixés la Llei, però, en tot cas, en el transcurs dels debats a la Ponència, el Grup de Convergència i Unió va expressar la desconfiança que li podia produir el fet que això no estigués en la Llei. I per a nosaltres és prioritari eliminar aquesta desconfiança, perquè continuem apostant pel consens a l'hora de construir el model nacional de policia de Catalunya. I, per tant, si un grup parlamentari de la importància del de Convergència expressava aquesta possible desconfiança, ens sembla millor solucionar-ho posant-ho a la Llei i facilitant així l'acord més ampli possible.

En aquest sentit he de dir i comentar que aquest Projecte de llei hauria pogut venir abans al Parlament, però segurament hauria vingut amb menys vots si no hi ha-

gués hagut diàleg i negociació. I com que crec que aquí estem no per fer carreres de velocitat a l'hora de presentar projectes de llei, sinó per fer-ho bé i amb el màxim consens possible, ens sembla que és millor haver trigat un o dos mesos més, però que avui tingui més suport que el que hauria tingut aquest Projecte de llei presentat fa un mes o en fa dos.

També he de dir que quan en una ponència s'arriba a un acord, i en aquest cas és un acord de quatre grups parlamentaris, em sembla que cap dels quatre ha guanyat, perquè aquí ens hem posat d'acord tots quatre grups, en tot cas, hi guanya l'activitat parlamentària, la vida parlamentària, el pluralisme, ningú es pot apuntar cap «tanto» perquè, en tot cas, un guanya o un perd en una votació, però si s'arriba a un acord a la ponència em sembla que aquí és un acord de totes quatre forces polítiques. I, fins i tot, també dir —algú ho va insinuar— que segurament la polèmica del 15 per cent pot ser una mica estèril perquè caldrà veure amb cura quants membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat es presenten i veure si realment s'arriba a aquest 15 per cent o no. En tot cas, caldrà analitzar-ho.

El que sí que li voldria dir al Grup de Partit Popular és que la setmana passada es va debatre una moció del Grup Popular sobre el tema de trànsit i el portaveu del Grup Popular va acusar els grups de la majoria de prepotents pel fet que no s'acceptessin les propostes de l'oposició. Llavors, avui s'acusa els grups de la majoria, o a un dels grups de la majoria de feble perquè accepta propostes de l'oposició. Això no quadra. Això no quadra perquè quan la majoria incorpora propostes de l'oposició, cosa que no sempre és possible, el que estem fent és un exercici real de democràcia, d'enfortiment de la democràcia, i, per tant, el que no pot ser és que el que una setmana és dolent, l'altra setmana sigui bo, o a la inversa. Em sembla que hem de ser tots plegats coherents.

I, finalment, per acabar, destacar que des del nostre punt de vista el problema del desplegament no és el tema que avui toquem, sinó que n'hi ha dos d'altres. El primer, d'origen, que no és si ara s'ha fet ràpid o no, el problema d'origen és per què es va començar al 94 i no abans, i al 94, tímidament, simplement perquè llavors no tocava desplegar els Mossos d'Esquadra.

I el segon tema, el segon tema fonamental per a nosaltres, és que avui obrim una via per incorporar membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat en els Mossos d'Esquadra, però continuem tenint un problema pendent que depèn de l'Estat, que són les vacants que continuen existint a les comissaries i a les casernes de la Guàrdia Civil en molts territoris de Catalunya on encara no s'ha produït el desplegament. El Partit Popular, en el Govern en aquells moments, no ho va voler solucionar o no ho va saber solucionar, i ara és impossible, és impossible que això tiri endavant si el Ministeri de l'Interior no dóna solució a aquest tema. El desplegament té uns *timings*, té un calendari, però hi ha comarques en què encara trigarà a arribar, i no pot ser que tolerem que en aquestes comarques l'Estat no compleixi les seves obligacions que són mantenir fins al darrer dia al cent per cent les places de Policia Nacional i Guàrdia Civil cobertes. Per tant, aquest Projecte de

lleï va en el bon sentit, és una solució, però no és tota la solució; l'altra solució depèn del fet que el Ministeri de l'Interior compleixi donar sortida a aquestes necessitats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor Sirera demana la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Per contestar dues peticions de dos grups parlamentaris. En primer lloc, dir-li al representant d'Iniciativa per Catalunya que és veritat que nosaltres reclamem constància i diàleg i capacitat de negociació dels grups de la majoria, però no només entre vostès, també amb l'oposició. I, per tant, a la Moció de l'altre dia vostès no van acceptar res del Grup Popular, jo ho lamento i desitjo que en futur aquesta voluntat de diàleg sigui amb tots els grups de la cambra i no només amb els que conformen el tripartit.

En tot cas, dir-li al senyor Pérez, que vostè m'ha fet una petició i jo la hi contro. El nostre Grup Parlamentari no votarà en contra avui d'aquesta Llei perquè estem a favor que s'incorporin els membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, però tampoc hi votarem a favor perquè no volem posar cap mena de topall, cap mena de limitació.

Per tant, senyor president, el nostre Grup s'abstindrà en la votació d'aquesta Llei.

Gràcies.

El president

I, per tant, mantenen les esmenes, entenc. Doncs, criem a votació.

(Pausa.)

Comencem, doncs, votant les esmenes del Grup Parlamentari Popular.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 105 vots en contra i cap abstenció.

Seguidament, es passa a la votació del text del Dictamen.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Projecte de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/94 de la Policia de la Generalitat - Mossos

d'Esquadra ha estat aprovat per 107 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

Passem al següent punt de l'ordre del dia... Perdó, 14 abstencions, demano disculpes: 107 vots a favor, 14 abstencions i cap vot en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya (tram. 300-00494/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tercer, i que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Aquest és un document amb un contingut molt preocupant. Efectua una diagnosi a través de la investigació, en registres mercantils, anàlisis de difusió, disseció ja més qualitativa sobre les suposades afinitats, adscripcions i, en definitiva, valoracions molt subjectives sobre les línies editorials, sobre les actituds, sobre els posicionaments dels professionals dels mitjans de comunicació; efectua també una incipient definició d'estratègies governamentals pel que fa a la premsa escrita, a la ràdio, a les televisions, amb constants referències als òrgans del Govern que tenen aquestes responsabilitats, amb una ja habitual acusació sectària a l'anterior Govern, en aquest cas, de Convergència i Unió, i document que també inclou una sèrie d'informacions i de referències que efectuen, ho repeteixo, una diagnosi, una radiografia del que és l'espai comunicacional català.

Aquest és un document que entre altres afirmacions valora que cal ajudar des de fora dins de l'àmbit de les empreses privades de comunicació per ajudar a la normalitat democràtica d'aquestes empreses, per procurar les transicions, ja no només econòmiques i democràtiques, de les estructures directives, per refer mapes d'opïnadors, més enllà, ho repeteixo, de les intencions que es deriven, i que s'expliciten, d'iniciatives governamentals, suposadament governamentals, de planificació estratègica, de llibres blancs, de revisions de lleis i d'estructures i mecanismes de coordinació.

Aquest és un document, aquest és un informe que ens consta, que sabem, senyores diputades, senyors diputats, que ha estat en mans de responsables del Govern, i aquest és un document que té informació que només està a l'abast dels responsables del Govern.

Aquest és un document, d'altra banda, que no ha estat rotundament i clarament desmentit que hagi estat un document originat en el si del Govern i que l'hagin tingut des del Govern. Durant tota aquesta setmana, declaracions del president, del mateix secretari de Comunicació; informacions sobre els continguts i comentaris que s'havien produït en aquesta línia, amb la mateixa orientació d'aquest document, per part de responsables

del Govern; iniciatives que el mateix document ja anunciava es materialitzen al llarg d'aquesta setmana, com l'aparició d'informes pressonant i explicitant determinades actuacions del passat; grups del tripartit que demanen responsabilitats; notícies i comentaris polítics sobre la necessitat de blindar o de garantir la pervivència o la permanència de determinats responsables en el Govern; el manteniment de les competències en el supòsit que hi hagin crisis i que hi hagin dimissions; es vincula la difusió d'aquest document, sense negar-ne l'evidència, a les decisions sobre canvis de subscripcions; s'acusen alguns membres del Govern a altres membres del Govern de la filtració i de l'origen d'aquest document.

En definitiva, no ha existit, i així se'ns ha recordat encara avui mateix, el final d'aquesta investigació que el mateix president de la Generalitat va encarregar al conseller portaveu i al conseller en cap per esbrinar quin era l'origen, per esbrinar d'on havia sortit aquest document i per acabar d'explicar a la societat, que és això el que pretenem, com és possible que existeixi un document d'aquest tipus, amb aquestes orientacions, amb aquests continguts i quin ús se'n pensava fer.

Els hem de dir, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, que no ens estranya en el fons el que es deriva d'aquest document. No ens estranya pels antecedents i pels precedents. No ens estranya perquè ja algunes polítiques han marcat alguns dels partits que avui configuren el Govern, amb el control i l'orientació de mitjans de comunicació pública en les institucions que han governat o que estan governant. No ens estranya.

No ens estranya perquè recordem les declaracions del mateix president de la Generalitat atribuint –atribuint– patents d'adscripció política, demanant l'adscripció política de determinats mitjans durant algunes campanyes electorals o fins i tot, també, evitant el lliure exercici de la llibertat de premsa en actes polítics, prohibir l'entrada a professionals i empreses en determinats actes polítics. (*Remor de veus*.)

No ens estranya... (*persisteix la remor de veus*), no ens estranya tampoc, repassin l'hemeroteca..., no ens estranya tampoc perquè el mateix pacte de Govern, per cert, l'annex secret, no el que van ensenyar en el Saló del Tinent, sinó l'annex secret, el pacte secret vergonyant del Govern, també feia referència que hi havia tres persones del Govern, evidentment per sota del nivell dels consellers, que havien de coordinar i responsabilitzar-se d'aquestes informacions.

Qui n'assumeix responsabilitats? Qui en dóna explicacions? Qui garanteix les rectificacions? No ha estat aquesta la reacció del Govern. La primera reacció ha estat passar al contraatac; allò tan, si m'ho permeten, infantil de «i tu més» –«i tu més». (*Veus de fons*.) No, és que no és veritat. I, a més, barroerament, amb trampes, amb mentides, falsejant dades!, com és habitual, evidentment, com és habitual. (*Forta remor de veus*.) No es posin nerviosos.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

Si volen arribem al fons de la qüestió...

El president

Senyor diputat, permeti'm un segon. (*Veus de fons.*) No..., podem fer una cosa, i és intentar fer aquest debat amb la màxima tranquil·litat, tant ara com després. Ho dic perquè vostès mateixos... Jo crec que els que parlen ho agrairan, perquè, entre altres coses, els compta el temps, i si vostès perden massa temps fent «rumorologia», aquest temps el perden vostès. El que dic ara serveix per després, també.

Gràcies.

Pot continuar.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, president. Deia, primera reacció: passem al contraatac, anem a parlar del passat, anem a treure dades del Govern de Convergència i Unió. Ja hi estem disposats. Parlem-ne quan vulguin, analitzem tot el que es fa en el camp dels mitjans de comunicació, mirem què és el que hi ha en matèria de subscripcions, d'ajudes institucionals. Parlem-ne, de tot, de tot l'espai comunicatiu mediàtic, de totes les institucions del país. Parlem de tot això. Hi estem disposats, evidentment. Vostès saben que no resisteix cap comparació la política que s'ha estat portant durant els darrers anys per part dels governs de Convergència i Unió amb la que vostès han estat portant i porten durant tots aquests anys, i la que estaven intentant portar amb aquest Informe en el futur.

Però la segona reacció, que ja s'ha començat a entreveure: matem al missatger. Sí, allò, la temptació mac-carthista; sí, la sensació que, enmig d'aquest pessebre, els pastorets intenten localitzar qui és el caganer. (*Rialles.*) Sí, com si la gent s'oblidés..., com si la gent s'oblidés i com si la gent no sabés com se les gasten.

I he portat tota una setmana, suposo que preparant la defensa, rastrejant, mirant els ordinadors, els servidors, els correus electrònics: el que hi ha avui sobre la taula, el que hi ha avui a l'opinió pública és un informe que té una visió sectària sobre l'espai comunicacional català; que posa en evidència allò que venim denunciant des de fa temps, *el conmigo o contra mí*; que marca una voluntat intervencionista en el camp dels mitjans de comunicació privats; que atempta contra la transparència, la pluralitat i la diversitat, que són clarament insultades com a principis en aquest document.

Estem davant d'un atemptat frustrat contra la llibertat de premsa (*remor de veus*), estem davant d'un atemptat frustrat contra la llibertat de premsa. I si volen, fins i tot amb una referència més teològica, vostès han pecat de pensament; d'obra, no, gràcies a Convergència i Unió que ha fet aflorar aquest document i que ha evitat que portessin a la pràctica (*forta remor de veus*), que portessin a la pràctica –que portessin a la pràctica– una política clarament perniciosa per al país.

Entenc la seva excitació i la seva incomoditat, senyores i senyors diputats de la majoria, però és que també ens preocupa no només l'Informe, el que es derivava

d'aquest Informe, sinó la mateixa reacció del Govern: aquesta barreja d'autisme i de cinisme, de fugir d'estudi, de xiular mirant cap a un altre cantó, de tornar a posar en dubte l'autoritat del mateix Govern i del mateix president, de mantenir la crisi permanent, que no la generem nosaltres, senyores i senyors diputats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...aquesta obsessió pel passat que els impossibilita d'afrontar el present; aquesta permanent temptació de generar aquellarres en contra dels governs anteriors de Convergència i Unió, i no s'adonen que la societat els veu cada vegada més endinsats al fons del bosc, sense atendre el que passa en el país.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, vaig acabant. (*Forta remor de veus.*)

El president

Sí, sí, hauria d'anar acabant.

El Sr. Puig i Godes

Estem, doncs, com hem dit, davant d'un atemptat a la llibertat de premsa, a la llibertat d'expressió, a un intent de cacera de bruixes, a una pèrdua de qualitat democràtica. Estan articulant una governança de molt baix nivell que el país no es mereix.

És per tot això, senyor conseller, que els demanem, perquè ens han anunciat que la investigació conclourà demà, que ens informin dels resultats de la seva investigació. Demanem que algú es faci càrrec d'aquest immens despropòsit. Demanem que s'assumeixi que això ha estat un greu error. Demanem que ens garanteixin formalment que aquest Informe, que aquestes orientacions, no guiaran la política comunicativa del Govern.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

Demanem, senyor president, que se'ns proposin mesures i orientacions per evitar que això sigui possible. No demanem dimissions, senyor conseller en cap. (*Remor de veus.*) No hem demanat en cap moment cap dimissió.

El president

Senyor diputat, li recordo que té cinc minuts després, a la rèplica...

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Però sí que, senyor conseller, si segueixen negant l'evidència, de tot el sector periodís-

tic, de tota la classe política, de tothom que coneix el que es deriva d'aquest Informe, si continuen alimentant la confusió, alimentant insinuacions, girant les acusacions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...potser demà, demà passat, haurem de passar a una nova etapa de les nostres peticions.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor interpellant, jo ara no entraré en el parany que vostè, molt hàbilment, producte de la seva intel·ligència i de la seva llarga experiència política, ha volgut parar-me. No parlaré de «crisi de Govern», perquè no n'hi ha. No parlaré de «crisi de Govern», perquè vostès voldrien que n'hi hagués. No estem parlant d'això. Jo vinc a parlar aquí de la política comunicativa del Govern de la Generalitat. I, jo, hi ha una cosa que no li accepto, i que em permeti que li digui i comenci per aquí, que no li accepto, no li puc acceptar i no li acceptaré: aquí no hi ha hagut cap atemptat frustrat contra la llibertat de premsa, entre altres moltíssimes raons perquè la meua línia política, essent diputat i essent conseller, però especialment essent ciutadà, és defensar la llibertat de premsa com un dels valors de la convivència democràtica. *(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

La llibertat de premsa..., la llibertat de premsa es mesura, també, en les decisions que he pres, no en documents autotitulats informes que són apòcrifs, que són anònims... I, perdonin, he de fer una reflexió que vostè sap que és certa: els documents anònims –els documents anònims–, privats, no fets públics, que contenen difamacions, intents d'atac, intervencionisme, la responsabilitat d'allò que pugui ser jurídicament aplicable a aquells documents..., no són de qui els escriu i els manté en l'àmbit de la privacitat, sinó de qui, de manera poc responsable, els fa públics i els lliura als mitjans per a la seva difusió. *(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

Aquest Govern no ha encarregat l'Informe. *(Veus de «No!»)* Escoltin, perdonin...

El president

Perdó, honorable conseller... *(Veus de fons.)* Honorable conseller... Demano el mateix que he demanat abans, i, en aquest sentit, la reflexió que feia a una banda la faig ara a l'altra, i he avisat. Si us plau, senyores i senyors diputats.

El conseller en cap

Aquest Govern no ha encarregat l'Informe. No hi ha cap registre del Govern en què consti aquest encàrrec.

(Remor de veus.) Perdonin, jo no sé, vostès, el grau que tenen de confiança en l'Administració catalana. L'Administració que tenim és la que hem heretat de vostès, i jo confio en l'Administració de la Generalitat, i si l'Administració de la Generalitat em diu que no hi ha cap registre que hi hagi encàrrec d'aquest Informe, jo defenso els administrats, els administradors i me'ls crec, i sé que em diuen la veritat. I si vostès no se'ls creuen, és l'Administració que hem heretat de vostès. No hi ha cap registre amb aquest Informe. L'Informe no s'ha demanat des del Govern, l'Informe no s'ha rebut en el Govern, l'Informe per al Govern no existeix des d'un punt de vista oficial.

Vostè, a més a més..., i perdoni'm que li ho digui: això és així. Per tant, aquest no és un informe del Govern. Però és que, a més a més, si hagués estat un informe del Govern, jo l'hauria rebutjat, perquè no hi estic d'acord –perquè no hi estic d'acord–, perquè hi ha afirmacions que són indefensables i, a més a més –i a més a més–, perquè conté errors, i jo no permetria que un òrgan de l'Administració fes errors. Vostè sap, per exemple, que diu que el director de determinada agència a Catalunya, informativa, és una persona que ja fa més d'un any que no ho és. I lamentaria profundament que un òrgan de l'Administració catalana no tingués les dades actualitzades i mantingués una informació que fa un any i escaig que no hi és.

Per tant, l'Informe –és cert el que deia vostè– no respon al nivell de qualitat democràtica que al país li convé. És veritat, no hi respon. I qui l'hagi redactat, que ho sàpiga, que no coincideix amb la línia política informativa del Govern. No hi coincideix.

Segon, té una visió sectària? Sí. Per això no correspon amb la línia política del Govern. Té una visió sectària quan parla del passat? Sí. Té una visió sectària quan parla del present? Doncs, s'equivoca, perquè el present no la tindrà. *(Veus de fons.)* S'equivoca –perdonin–, perquè el present no la tindrà.

Decisions que hem pres. Primera cosa que li he dit: jo he parlat amb directors i propietaris de mitjans privats de Catalunya, i he parlat amb directors de mitjans públics de Catalunya, amb gairebé tots –i amb els que no és perquè aquests dies m'he dedicat a aquest aspecte en concret i no a parlar. Un sol propietari, un sol director d'un mitjà privat de Catalunya que digui que el que jo li he dit que faríem, que volem fer, i el que hem fet respecte al seu mitjà va en la línia del document, que ho digui públicament. Perquè tots els directors dels mitjans privats de Catalunya, tots els propietaris dels mitjans privats de Catalunya saben que en les converses que jo he mantingut com a conseller en cap amb ells els he expressat una línia política comunicativa diferent, i que les accions que he decidit i que els he comunicat per escrit són absolutament diferents.

Miri, l'any passat es van donar 25 milions d'euros des de la Generalitat a subvencions i ajudes a la premsa. Primera decisió que jo ja havia pres i que està en l'avantprojecte de pressupostos: reduir-ho a 20. Segona decisió que havia pres i que havia comunicat al conseller Castells: per al 2005, reduir-ho a 15. Crec que encara és massa, i la meua proposta serà reduir-ho més. Crec que hauríem d'arribar a la xifra zero.

És a dir, hem d'ajudar els mitjans si tenen problemes de viabilitat econòmica. Hem d'ajudar els mitjans si tenen uns projectes de modernització industrials, empresarials, concrets. No ha d'haver-hi, al final del nostre projecte, ni un diner per un concepte ambigu, subvencions sense criteri; ni un diner. Perquè un sol diner utilitzat en això pot trencar l'equilibri, que és l'equilibri de mercat, en el qual nosaltres no hem de participar.

Saben tots els directors de mitjans privats que jo no he demanat en cap cas –en cap cas– el canvi o destitució de cap director. Saben els directors de mitjans que quan aquests dies, aprofitant el *totum revolutum* que en el fons hi ha per la lluita dels mitjans de poder tenir més o menys d'aquells 25 milions, més o menys dels actuals 20 milions –que aquí hi ha això també, i ho sabem tots..., saben que han sortit articles als diaris, difamatoris, contra la meva persona, en algun diari –als diaris, eh?, vostès no hi tenen res a veure; juguem tots a dir que no hi intervenim, doncs, no hi intervenim, tots i totes–, articles amb falsedats, algun que parlava, com vostè ha parlat, precisament, de maccarthisme.

Jo no he trucat a ningú dient-li que em podia sentir ofès, que era fals. Perquè, en el fons d'aquell article que m'insultava i deia mentides, hi coincideixo amb la veritat. Deia: «S'ha d'acabar el maccarthisme.» Sí, senyores i senyors, s'ha d'acabar el maccarthisme en la premsa a Catalunya. El Govern ha de garantir la transparència. S'ha acabat el maccarthisme.

I en això li puc dir que –que quedi clar per a tothom– avui, a partir d'avui, cap director de mitjà a Catalunya sap, no podrà negar que qui està autoritzat en nom del Govern de la línia política informativa és el conseller en cap, i només el conseller en cap, i en el seu cas el president; que qui marca la línia política informativa del Govern i de relació amb els mitjans de comunicació és el conseller en cap, només el conseller en cap, i en tot cas el president; que no hi ha cap altre membre de l'Administració de la Generalitat ni cap altre membre del Govern que, quan s'expressi públicament o privadament amb un director de mitjà o amb un propietari de mitjà, tingui l'autorització del Govern de fer-ho a l'hora de marcar aquestes polítiques. Ho faig jo; ni un secretari general, ni un director general: el conseller en cap, que és qui de manera pública, aquí, es torna a comprometre en el que ha dit.

Aquest no és un informe del Govern, és un informe anònim que el Govern no ha repartit, no ha donat i en cap cas hi ha expressat el seu més mínim suport. La línia política del Govern passa per la transparència, per, mentre es mantinguin les subvencions, criteris públics, concurs públic i publicació al DOGC...

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

Em permetrà el mateix dret que...

El president

Sí, sí, sí. Jo començo a avisar-lo, per entendre'ns.

El conseller en cap

Gràcies. I en tot cas, i en tot cas..., si em permet, dues coses per a la contrarèplica.

Vostè ha preguntat si ha estat en mans de responsables del Govern, el document. Vostè m'ho ha preguntat, i ha dit: «Ha estat en mans de responsables del Govern.» Jo li he dit que el producte de la investigació que hem fet i que precisament, per exemple, vam endarrerir unes hores perquè un membre de la seva federació va dir que vostès sabien que per mitjans informàtics o de noves tecnologies, doncs, vam fer una repassada d'aquest punt de vista, per si se'ns havia escapat alguna cosa... Ha estat en mans de responsables del Govern... Si vostè vol dir, amb «responsables del Govern», membres del Consell Executiu, no. Si vostè està dient que si està en mans d'alguna persona amb responsabilitat dintre el Govern que no és el Consell Executiu, li he de dir que l'Administració li dirà que sí, que aquest document ha estat en mans... –perdoni'm, eh?, sap què vol dir «en mans», eh?, no vol dir «autoria», no vol dir «origen», vol dir «en mans»–, o sigui, ha estat en mans, jo li dic que sí. (*Remor de veus.*) No, perdonin, eh? Les coses són com són eh? No, no, no...

El president

Senyor conseller, ara ja està apropant-se al temps...

El conseller en cap

I una altra cosa també li puc dir: la primera decisió, la primera decisió de transparència que volíem prendre nosaltres, la volíem prendre en el Govern ahir. La vam aturar perquè..., li ho explicarem a la rèplica, per si hi estan d'acord o no hi estan d'acord. És una mesura que farem pública, però en què vull ara l'acord de vostès, de suport a la viabilitat d'un mitjà de Catalunya, que en aquesta nova etapa no només ho publicarem al DOGC sinó que en direm les condicions, però no hi ha millor ocasió que aquesta, de dir-ho aquí...

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

...i de parlar-ne aquí.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula... (*Aplaudiments.*) Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per les seves inicials explicacions, i esperarem també amb interès el que ens vulgui comentar a continuació i el que ens han anunciat que conclouran demà.

De moment, aquesta interpellació ens ha servit per esbrinar alguna cosa, i és que el document existeix. (*Rialles i remor de veus.*) Sí, perquè hi havia gent que co-

mençava a creure que tot era producte d'una confabulació..., no anava a dir «judeomacònica», però, allò, politicomediàtica de l'oposició. No, el document existeix.

Però sembla mentida, senyor conseller, que continuem negant excessivament l'evidència. Hem tardat una setmana a saber que sí, que, el document, alguns membres de l'Administració i de la responsabilitat comunicativa del Govern el coneixien, el document. No sabem si demà tindrem noves conclusions de la investigació que el president els va demanar amb caràcter urgent, immediat i peremptori. Però seguim negant l'evidència. No som nosaltres que parlem de crisi; tots els mitjans parlen de crisi, tots els mitjans estan, de nou, intentant esbrinar com es resoldrà aquesta nova crisi del Govern, que en reunions que hi han hagut s'intenta posar fi..., s'intenta trobar-hi sortides.

Bé, el document no és oficial, però existeix. Nosaltres tenim plena confiança en l'Administració –plena confiança en l'Administració. L'hem tinguda durant vint-i-tres anys, i la seguim tenint. Deixin-me que els digui, senyor conseller, que no ens donen vostès, el Govern, excessius elements i motius perquè els tinguem confiança a vostès, al Govern. I la veritat és que això s'està posant excessivament, ho repeteixo, en evidència constantment.

I li prego, senyor conseller..., que en aquest cas no estem jutjant el senyor Bargalló, l'honorable senyor Josep Bargalló: s'està jutjant el Govern, s'està valorant l'acció del Govern, s'està valorant l'orientació que el Govern podia haver donat a la seva política en mitjans de comunicació. I ja entenem que, en el registre públic, no hi figura, aquest document. L'estultícia és limitada, però una cosa és que es pugui..., bé, perdre una còpia, un disquet, una filtració. Però, home, que documents d'aquests arribin a figurar en els registres d'entrada i sortida..., ja entenem que, aquests tipus d'informes, segur que no els deixaran caure en els registres.

Bé, en qualsevol dels casos, són vostès els que, per no resoldre aquesta nova crisi, han obert, doncs, l'agitació també no només del debat polític, sinó també del debat mediàtic. I ja els ho dic: nosaltres estem disposats a parlar de subscripcions, estem disposats a parlar de tot el que vostès vulguin, amb dades reals i amb dades totals; amb dades i informacions, per exemple, i a computar, per exemple, decisions que no són subscripcions, com les que apareixen avui en alguns mitjans sobre contractes molt, molt ràpids que s'han iniciat des de l'arribada del nou Govern en grups mediàtics molt importants i que han significat no les escorrialles de subscripcions i de subvencions, sinó convenis, contractes i acords molt importants des d'un punt de vista pressupostari amb grups mediàtics. (*Remor de veus.*) Parlem de tot; estem disposats a parlar de tot això.

I celebro, senyor conseller, que ens digui que s'ha d'acabar amb el maccarthisme, ho celebro. Celebrem des de Convergència i Unió que el Govern digui que s'ha d'acabar amb el maccarthisme, perquè l'han començat vostès (*persisteix la remor de veus*), perquè són vostès els que han iniciat aquesta cacera de bruixes. Que quedi molt clar –que quedi molt clar–: en vint-i-tres anys de

govern, ningú podrà dir que un document amb aquestes intencions, amb aquestes opinions, amb aquestes orientacions, va estar mai ni en mans, ni provocat, ni analitzat pel Govern de Convergència i Unió. Ni el document, ni les intencions, ni aquesta visió sectària, ni aquesta visió intervencionista.

Miri, i acabo, senyor president...

El president

Senyores i senyors diputats... Sí, gràcies.

El Sr. Puig i Godes

Vostès saben que molt sovint –i també ho han dit vostès–, quan hi ha debats polítics, apareix la Brunete mediàtica d'uns, apareix l'imperi que contraataca, mediàtic, dels altres... Sí, sí, sí. (*Veus de fons.*) Vostès ho saben, se'n parla, es diu: «els grossos d'aquests», «els grups d'aquells». Escolti'm, algú ho pot interpretar com un fracàs, sí, però nosaltres n'estem molt orgullosos, de no participar ni dels imperis mediàtics, ni de les Brunete mediàtiques... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, sí..., ja poden dir-ho, sí, sí. Aquest, aquest és un...

El president

Senyors diputats, senyores diputades, si us plau...

El Sr. Puig i Godes

Poden exclamar-se, i ho entenc, ho entenc...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, deixin-me, en tot cas, que els identifiqui, que els identifiqui... Del que sí que estem molt orgullosos, en el camp de la política dels mitjans de comunicació, és que des del Govern de Convergència i Unió, per cert...

El president

Senyor Puig, havíem quedat que acabava...

El Sr. Puig i Godes

Ja estic. Per cert, amb la seva inicial oposició, senyors del Partit Socialista, estem molt orgullosos d'haver contribuït al fet que aquest país tingui, això sí, el principal grup mediàtic més important de Catalunya, el grup mediàtic de més qualitat, de més transparència, de més imparcialitat, de caràcter públic, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió... (*forta remor de veus*), que garantirem que continuï en aquesta línia.

Moltes gràcies, senyors diputats.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Bé. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors..., senyor Puig, aquí té unes fotocòpies... (*Veus de fons.*)

Bé. Primera evidència, vostè no ha pogut demostrar el que no podia demostrar perquè era mentida: la involucració del Govern en aquest document. (*Remor de veus.*) Primera evidència, clara, claríssima, perquè, si ho hagués pogut fer, ho hauria fet, però vostè també sabia que no ho podien fer.

Jo li he dit «a mans», és clar. Escolti és que a mans de responsables del Govern hi arriben molts informes: per Internet, un munt de gent ens envia un munt de coses; grups professionals que ens envien coses; empreses de competència d'una altra empresa que ens envien coses. Aquest document va ser analitzat per qui el va rebre, com tan poc important, tan poc substanciós i tan perillós que no va passar d'allí, que no va passar de la persona que el va rebre i va dir: «Això no serveix per a res, té errors, té una política sectària...» Ja està.

Escolti, vostè m'ha parlat un moment, sense dir-ho, de la Corporació i Sogecable, sense dir directament els noms, dels 4 milions que posa a l'any la Corporació, els 4 que posa Sogecable per un contracte audiovisual durant cinc anys... Això el director general, el senyor Majó, ho va explicar en la compareixença, ho ha explicat en el Consell d'Administració i ho explicarà les vegades que faci falta. Jo li he parlat de 25 milions, l'any passat, que enguany nosaltres reduïrem, i intentaré més, a vint, i l'any que ve a quinze, intentaré més. Hi ha uns contractes plurianuals que hem de mantenir, perquè els mantindrem.

Però, escolti'm, a veure si ens entenem, nosaltres, jo com a conseller en cap, garantirem i garanteixo la transparència dels ajuts, la realització dels ajuts i les subvencions a través de convocatòries públiques, a la seva publicació en el DOGC i la seva explicació ajut per ajut dels seus motius. Ho faré perquè és la nostra política, i no hi ha hagut cap moment que en cap de les meves converses en nom del Govern de la Generalitat, amb cap representant de cap mitjà privat, jo hagi volgut interferir en un nomenament o hagi volgut marcar línia política, fins i tot també en les meves converses amb responsables de mitjans públics. I, com a conseller en cap, rebo moltes queixes de companys i de companyes de govern, per exemple, de tracte informatiu respecte a les seves actuacions de TV3 o de Catalunya Ràdio, i les queixes de les meves companyes i els meus companys de govern són, per a mi, un elogi —són, per a mi, un elogi.

Ahir vaig veure, per exemple, el 3/24, com el senyor Zapatero va anar al Senat i van dir que havien parlat dos grups catalans: l'Entesa, que no li van donar tall de veu, i Convergència i Unió, que li van donar tall de veu. (*Veus de fons.*) Per què? Perquè el periodista que va elaborar la informació devia creure que un tall de veu era interessant i l'altre no. (*Veus de fons.*) I ja està... (*Veus de fons.*) Però, escoltin, jo no vaig trucar..., jo no vaig trucar ni trucaré a la Corporació queixant-me. Se m'han queixat molts professionals de la Corporació de rebre trucades de gent que abans el trucava per queixar-se d'informació!

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Se m'han queixat —se m'han queixat!— molts professionals de la Corporació de continuar rebent trucades de qui abans els trucava! I m'han dit —i m'ho han dit— «ja està bé que no tingueu hàbits, però que els que en tenien els perdin.» Doncs, sí senyor, juguem tots net, tots clar. Transparència nostra a partir d'ara en el DOGC, pèrdua d'hàbits de qui tenia hàbits d'interferir. Nosaltres no agafarem l'hàbit d'interferir, que els que el tenien..., que els que el tenien el perdin —que els que el tenien el perdin.

(*Aplaudiments.*)

Si ho fem així tindrem un sistema comunicacional català molt més creïble, molt més potent, molt més professional i molt millor per a tots. I que cada mitjà triï la posició que vulgui triar en el seu moment. I la nostra feina com a govern serà saber-nos explicar bé en cada instant.

I li ho admeto —i li ho admeto—, el gran error del Govern fins ara ha estat no saber-se explicar bé, però ho millorarem, i ens explicarem bé.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política dels mitjans de comunicació (tram. 300-00493/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política dels mitjans de comunicació, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, que no té cap Brunete mediàtica, camp imperi mediàtic, ni cap escamot de trabucaires mediàtics (*remor de veus*)..., li vull...

El president

Senyor Huguet, senyor Huguet... (*Pausa.*)

Els sembla que pot continuar el senyor Huguet? (*Veus de fons.*) No..., els que hi són ja ho sé, els que no hi són també, no? (*Veus de fons.*) Endavant, doncs.

El Sr. Huguet i Biosca

Li vull demanar, senyor conseller en cap, per què un document apòcrif sense segell de la Generalitat està sent utilitzat amb aquesta voluntat de desestabilitzar un govern. On està l'escàndol? A les opinions sobrerres prescindibles i maldestres sobre alguns professionals escrites per un autor anònim? O bé l'escàndol està en la filtració de dades confidencials, en l'espionatge establert per interessos econòmics, en la pressió sobre funcionaris perquè incompleixin el seu deure de discre-

ció i en la violació del dret a l'*off-the-record* que vulnera el codi deontològic? On és l'escàndol? O l'escàndol també és la falsa imputació a un govern d'un document particular?

Tot l'enrenou que està organitzant el Grup de Convergència i Unió i algun grup mediàtic ve a tomb per l'acció política decidida del Govern catalanista i d'esquerres i concretament de la seva Secretaria de Comunicació. I aquesta política té com un dels eixos allò que es podria anomenar l'aixecament de catifes. Això és transparència sobre la utilització de fons públics i molta cura en les subvencions a interessos privats i en l'herència del repartiment de freqüències.

Els qui no volen que s'aixequin les catifes, fan ara una gran gesticulació, escandalitzada, s'esquincen les vestidures, com deia l'Evangeli, com aquells fariseus «sepulcres blanquejats».

Senyor conseller, quins són els principals beneficiaris d'una política de mitjans de comunicació de l'anterior Govern? Qui són els beneficiaris? Li ho demano. Quines són les dades sobre recepció de subvencions, sobre publicitat, sobre subscripcions dels mitjans de comunicació, sobre subscripcions presumptes fraudulentcs? Li demano dades, i les hi demanem per escrit, com a mínim de l'última dècada. Ja li ho avanço.

Quins préstecs i avals ha donat l'ICF a grups mediàtics catalans? Digui'ns-ho. Creu vostè que la discrecionalitat i l'asimetria de les aportacions públiques de l'anterior Govern tenien alguna cosa a veure amb la voluntat de consolidar lleialtats informatives partidistes? Amb quin criteri s'han distribuït les freqüències? S'ha portat a terme una política de no-intervenció o, al contrari, s'ha practicat l'intervencionisme més eixorc per afavorir la concentració, per afavorir un monopoli o un oligopoli mediàtic.

Ens trobem, senyor conseller, amb l'herència d'unes polítiques que ens volien portar cap a una «berlusconització»? Es tractava potser, a través dels suports públics de la premsa escrita i les freqüències generosament repartides amb l'assalt de les televisions locals, de promoure imperis mediàtics on s'installi còmodament el pensament únic? Es tractava d'això?

No és, senyor conseller, la batalla contra un paper apòcrif una immensa cortina de fum per amagar tot això? Deia l'altre dia Joan Barril: «El més adolescent del cas que és aquesta fallera de l'oposició a creure que l'Informe del Govern està encaminat al control dels mitjans de comunicació. Digues-me el que sospites i et diré qui ets. Algun dia hi haurà motius per escriure l'ominosa trajectòria dels governs Pujol en el control remot o pròxim dels mitjans. Potser aquest Informe és una vacuna, un recordatori oportú que els governants d'avui no han de seguir mai el camí dels governants d'ahir. S'escandalitzen, diuen. És per partir-se de riure.» Això ho va dir en Joan Barril.

I alguna altra editorial, *Diari de Girona*: «El major escàndol no és l'Informe, sinó el que revela: intervencionisme, favoritisme dels governs de CiU a destinar milers de milions a comprar favors i beneficiar amics amb l'objectiu de manipular la informació. És d'un cinisme sense límits.», firmava Jordi Xargayó.

O Antoni Segura, a *El Punt*: «Les dades mencionades a l'Informe indiquen que un determinat grup mediàtic, que es caracteritza perquè en el seu diari no apareix ni una sola frase en català, hauria rebut més del 40 per cent de les subvencions de Presidència l'any 2003, mentre que els altres grups que operen a Catalunya i en català en la seva majoria haurien rebut entorn del 10 per cent.»

Sort que tenim un govern catalanista, teníem. Aquesta és la política de suport a la llengua de l'anterior Govern?

L'herència comunicativa a escala estatal, per desgràcia, és tan galdosa com aquesta, o més. El Partit Popular va dissenyar una estratègia informativa que requeia en Miguel Ángel Rodríguez i Juan Vilallonga per tal de constituir un oligopoli mediàtic destinat a consolidar el domini de la dreta i de l'espanyolisme. La maquinària manipuladora va actuar eficaçment en contra del Govern d'Euskadi, en contra el Govern catalanista d'esquerres, criminalitzant el nacionalisme democràtic, tapant els nyaps del *Prestige* i de la guerra de l'Iraq. I això era tota una operació dissenyada en els vuit anys de poder del Partit Popular. I això ha de canviar. Nosaltres volem que canviï, aquí i allà. Allà també ja farem accions.

Per tot plegat, senyor conseller, crec que el document tan vilipendiat, i que jo no comparteixo amb els extrems d'opinions personals, conté, malgrat tot, algunes afirmacions que m'agradaria que fossin oficials d'aquest Govern: «Cal que el mapa comunicacional es mogui en un nou ecosistema on la llibertat d'expressió i la pluralitat puguin respirar.» Hi estic d'acord. «En el terreny de l'empresa privada, que no ho és tant en la mesura que rep moltes subvencions de les institucions, caldrà ajudar el retorn del pluralisme.» Hi estic d'acord. «Cal contribuir o modificar el model comunicacional, no aplicar l'existent canviant els beneficiaris.» Hi estic d'acord. «Cal potenciar la comunicació en català, o això no és el dret de l'excepció cultural d'un país amb llengua minoritzada?» Hi estic d'acord. «Cal sanejar i reordenar l'aspecte radioelèctric que ha estat focus de repartiments arbitraris i presumptament corruptes.» Hi estic d'acord, i vull saber si el Govern també està per aquesta política, entenc que sí, com ha dit abans, però vull que ho ratifiqui.

Estem a favor de la llibertat –de la llibertat. La llibertat, si parlem d'empreses privades, és llibertat de mercat, en igualtat de condicions. Els governs han de ser els garants de la igualtat de condicions i els principals perseguidors de qualsevol maniobra i procés que conduïxi a l'oligopoli. La lluita contra els *trusts* és una lluita per la democràcia. És totalment reprovable una política intervencionista destinada a reforçar encara més la concentració de mitjans en detriment de la pluralitat. Si els mitjans de comunicació estiguessin de veritat en el lliure mercat, no haurien de rebre ni un duro, cap tipus d'ajut, ni directe, ni indirecte. Això seria lliure mercat.

Si, en canvi, estem parlant d'un mercat regulat, que n'és, si està regulat, que les regles quedin clares: transparència, criteris. Mercat regulat on a través d'ajuts o concessions l'Administració interfereix en el lliure mercat. I és per això que com que s'interfereix en el

lliure mercat, les regles han d'estar clares: criteris de prioritització per interessos generals clarament recognoscibles. Per exemple, per nosaltres, és obvi, i ens agrada saber si per al Govern també, que el suport a la llengua catalana pot ser un criteri de prima, un criteri de discriminació positiva, o la territorialització de la informació, dels mitjans comarcals, pot ser un altre criteri.

Parlem de criteris: públics, transparents, nítids... Senyor conseller –senyor conseller–, nosaltres ens hem distingit clarament –i està en el programa del tripartit– per una lluita en contra que en els mercats captius s'estableixin els oligopolis i els monopolis. I ho hem fet, i està escrit allà –aquest apartat, amb el senyor Castells, el vam escriure conjuntament–: introduir competència en el camp de l'energia, introduir competència en el camp de la telefonia, continuar en la línia de continuïtat en la defensa del petit i mitjà comerç en contra del perill d'absorció de les grans superfícies.

Estem parlant del mateix, estem parlant del mateix problema: mercats regulats que tendeixen cap al monopoli o mercat lliure. Estem parlant del mateix. I hem de ser coherents –hem de ser coherents–, en nom de la llibertat.

Senyor conseller, aquest Govern no té per què assumir les responsabilitats ni les opinions d'un document privat, ni que hagués sortit de les mans d'algun assessor pròxim al Govern, ni en aquest cas, però m'agradaria que expliqués la veritat de les xifres i de l'herència en política comunicativa. I m'agradaria que aquest Govern explicités obertament que està contra els oligopolis i per la llibertat, i que no tremolarà davant els embats dels poders fàctics i dels partits que durant molts anys han practicat la llei de la selva en l'àmbit dels mitjans de comunicació.

Des d'aquest Parlament, màxima seu de la representació democràtica, des d'Esquerra Republicana, li garantim que farem el possible i l'impossible per evitar que l'amenaça o el xantatge corporatiu envaeixin i contaminin la vida política catalana. I aquí és on es veurà si hi ha canvi o ni hi ha canvi.

Gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Senyor president, senyores i senyors diputats, permeti'm que sigui més radical que vostè, senyor Huguet, per un dia –per un dia. *(Rialles.)* Jo no crec que hi hagi d'haver canvi; canvi voldria dir si la majoria dels ajuts els rebia A, ara els rebra B. No, no, transformació –transformació–: ningú rep la majoria dels ajuts, ni A, ni B; ajuts, criteris, convocatòria, publicitat.

Criteris: la llengua és indiscutiblement un criteri, la llengua ha de ser indiscutiblement un criteri; la modernització d'infraestructures necessàries per adaptar-se al mercat pot ser un altre criteri; la cobertura territorial

n'és un altre; la necessitat de mantenir el que en diem «pluralisme extern» és que en els territoris hi hagi més d'un mitjà, perquè cal, per a la pluralitat, que en cada territori hi hagi més d'un mitjà, és també un altre criteri. Per tant, criteris, n'estem treballant molts; els farem públics, els discutirem al Parlament.

A mi em sap greu una cosa, ja em perdonaran, que és l'aparició d'aquest document anònim, apòcrif, d'autor desconegut, i que jo ja he dit que no m'interessa saber que és el que escriu la gent fora del Govern, perquè no puc posar-me amb la llibertat de redacció de la gent que no està en el Govern, per tant, no m'interessa saber qui és qui ho ha escrit, si no està en el Govern, i com que no hi està, sigui qui sigui, no m'hi penso posar –no m'hi penso posar.

El 23 de març, senyores i senyors diputats, jo vaig demanar comparèixer en aquest Parlament per parlar de la política comunicativa del Govern, i encara no ho he pogut fer, ho lamento, perquè, segurament, si abans de dimecres passat jo hagués pogut comparèixer, com havia demanat el 23 de març, i hagués explicitat el que ara puc explicitar, o, fins i tot, si el dimecres passat, abans de la roda de premsa en què CiU va fer públic aquest document anònim, no s'hagués retirat una interpellació al matí sobre aquest tema i jo també m'hagués pogut explicar, part del debat que s'ha suscitat no hauria existit.

Senyor Huguet, vostè té raó; aquí, hi ha, com sempre que estem parlant de la intervenció pública en el mercat, enfrontament, confrontació entre empreses privades. És evident –és evident. I aquí hi ha qui aprofita l'avinentesa per estrènyer per un cantó, qui aprofita l'avinentesa per estrènyer per un altre.

En el tema de les subscripcions. A mi en el tema de les subscripcions, més enllà dels números, que marca la tendència de a uns més i als altres menys, a uns molt i a alguns res, que és la tendència existent fins ara en el tracte Govern - mitjans, el tema de les subscripcions, per exemple, per mi el que té un toc de real injustícia és que no és els diners que rep el mitjà per la subscripció. O si vol l'anècdota: que el diari que a mi em compren cada dia perquè el pugui llegir en el cotxe, que ja el vaig heretar –en els cotxes de conseller hi van diaris–..., descobrir de sobte que aquests no són de la subscripció, aquests es comprèn a quiosc, que és una anècdota, però que existeix, eh?, que existeix. Dius, de sobte, no sé quants milers de subscripcions..., per acabar comprant-los en quiosc. No és això; és que les subscripcions –les subscripcions– marquen –marquen– a l'OJD uns números de venda que fan que qui té moltes subscripcions en bloc acaba tenint un preu de publicitat superior al d'un altre mitjà, que potser rep els mateixos diners en forma de subvenció, però no en forma de subscripcions en bloc, i, per tant, té un preu de publicitat inferior.

Les subscripcions en bloc són una intervenció, no adequada, no correcte en el mercat publicitari. I això un govern no ho pot fer; un govern no pot utilitzar diner públic per intervenir indirectament en el mercat publicitari afavorint un mitjà o afavorint-ne un altre. I això és la primera decisió que jo havia pres, la primera decisió que jo havia comunicat per escrit a tots els mit-

jans; precisament aquesta: s'han acabat les subscripcions en bloc. I ho havien rebut tots els mitjans, i ho vaig dit pocs dies abans que aquest document que ha creat aquest fals debat fos fet públic. Els mitjans havien rebut aquestes cartes dient que s'havia acabat la política de subscripcions en bloc, que té aquesta intervenció falsa, dolenta, perversa, en el mercat publicitari, injusta, en conseqüència, pocs dies abans.

Per mi hi ha un tema que no ha sortit, que vostè ha dit, que és, segurament, part del moll de l'os de la tranquil·litat de les empreses del sector, les quals jo vull tranquil·litzar, perquè allò que les ha de tranquil·litzar és la transparència, la publicitat, criteris equitatius..., això els ha de tranquil·litzar. Si a alguna empresa del sector això no la tranquil·litza, ho sento molt, ho sento moltíssim –ho sento moltíssim. I estic disposat a aguantar el que faci falta. I aguantaré el que faci falta. Però jo vull empreses en el mercat que vulguin això: transparència, equitat... Per tant, cap problema –cap problema.

Bona part del moll de l'os és la ràdio i la televisió locals, i la ràdio privada, o la privatització d'algunes televisions locals. El cert és que, per manca de normativa, en molts casos, per aplicació de la normativa no sempre de la mateixa manera, s'ha produït allò que podríem arribar a dir un cert caos en la ràdio i la televisió locals i en la ràdio privada, en el tema de llicències, en el tema de freqüències, o que una ocupa la freqüència que li toca i unes que no li toquen, o que una no té llicència però l'acaba tenint perquè l'altra...

Aquí, per mi, és la feina més urgent del Govern, és aquesta, que a més a més es va complicar molt, ho sento, amb l'última decisió del darrer Consell de Ministres del Govern Popular, aprovant un pla tècnic sobre la televisió digital terrestre que va molt en contra dels interessos de Catalunya com a país, perquè d'unes cent vint televisions que tenim en aquests moments legalitzades, d'aquella manera que estan legalitzades les televisions locals, ens les redueixen a vuitanta.

Bé, necessitem urgentment la Llei de l'audiovisual de Catalunya, en què estan embarcats vostès com a Parlament, perquè van decidir crear una ponència, i nosaltres com a govern, perquè ho necessitem, per ordenar el sector, per clarificar el sector, per portar les mesures de transparència al sector, perquè, *sense* reduir el nombre de llicències, les que siguin siguin legalment, que no s'organitzin trusts empresarials fora del que marca la Llei, que no s'utilitzin freqüències públiques per a ser privades. Tot això ho hem de fer urgentment, vostès com a parlament, nosaltres com a govern, amb l'ajuda inestimable del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que és autoritat reguladora en la matèria, també, perquè això és molt important.

Jo he parlat, ja, del tema amb el ministre Montilla –això és competència seva. Li he demanat per telèfon que retiri aquest Pla tècnic de la televisió digital terrestre. Nosaltres, com a govern, estem preparant, acabant els recursos pertinents contra aquest Pla, i li he demanat, a més a més, que ens posem d'acord el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat i les administracions locals, a través de les seves entitats municipalistes representatives, perquè, aquestes mesures d'ordenació del sector, regulatització del sector, de transparència en

tot el que té a veure amb les llicències, amb el que té a veure amb les transmissions accionaries, les assumim tots, les assumeixi l'Estat, les assumeixi la Generalitat, les assumeixin les administracions locals, i, en aquest pas de l'analògic al digital, siguem el que havíem estat i el que hauríem de ser: un dels països d'Europa amb més i millor xarxa comunicativa audiovisual local, amb més i millor xarxa comunicativa audiovisual local al servei de la gent, al servei dels territoris i al servei de la pluralitat, perquè, com més en tinguem, qui tingui –qui tingui– l'error de caure en el sectarisme pitjor ho tindrà...

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

...com més en tinguem més lliures serem. I vostè, senyor Huguet, i jo mateix, crec que ens interessa la llibertat de premsa, des de tots els punts de vista, també des del punt de vista d'allò que en el fons també s'està discutint aquí avui, de la sobirania nacional.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. De fet, vostè ha reblat el clau en un aspecte, que jo tenia apuntat aquí, que era precisament el tema de la publicitat, el fet de l'efecte que tenen sobre la publicitat les subscripcions massives, i, per tant, hi ha un efecte multiplicador d'aquesta decisió que és discrecional.

Aquí, aprofito..., no sé si està en les seves previsions, però crec que el Govern, en la mesura que també es planteja impulsar un teixit empresarial arrelat a Catalunya i potent, algun moment s'haurà de plantejar el problema del mercat publicitari, que va bastant vinculat, encara que sigui indirectament, a una part del problema que estem debatent avui.

El mercat publicitari s'ha concentrat en poques mans, i aquestes poques mans, a més, estan a Madrid, amb la qual cosa es produeix un efecte pervers de monopoli i de monopoli: control de la compra de gent que s'anuncia, control de la col·locació del producte que s'anuncia; és a dir, hi ha el doble monopoli, el de compra i el de venda.

Alguna cosa s'haurà de pensar, respectant el lliure mercat, precisament, per trencar el duopoli i per catalanitzar o per garantir que hi hagi un mercat català de publicitat no tan constret a un duopoli, que és utilitzat, òbviament, també, per grans grups, per imperis mediàtics.

Vostè deia el tema de les subscripcions, dades de l'OJD; per tant, no estic dient res que no estigui publicat. Citaré els perjudicats, no citaré els més beneficiats, perquè ningú es posi nerviós, però, del 2003, el que són subscripcions col·lectives, amb un mateix NIF situat a distintes adreces postals, és a dir que es distribueixen en diversos..., per tant, bàsicament procedent de l'Admi-

nistració.

El primer grup més beneficiat, 29.370 subscripcions; després en venia un altre amb 21.003 subscripcions; després en venia un altre amb 15.909 subscripcions; un amb 13.275 subscripcions; un altre amb 12.428; un altre amb 11.069.

Grups perjudicats –aquests els citaré, perquè a vegades hi ha una rumorologia que és falsa–, grups perjudicats en tot aquest escalonat: l'*Avui*, 1.495 subscripcions; *El Punt*, 901 subscripcions. Això és el que hi ha.

Per tant, transparència –transparència–, i si hi ha mercat, mercat. I si hi ha mercat regulat, que marqui el Govern les prioritats, com vostè ja ha dit una mica que volien fer. I això és el que demanem. Per tant, acabo.

Esquerra, òbviament, dona suport a l'actuació de Govern, i més encara en la mesura que estem convençuts que era així –vostè ens ho ha indicat– de la seva valentia per abordar el canvi, també en aquest àmbit, i d'enfrontar-se a tot tipus de poders corporatius que vulguin bloquejar aquest canvi, o poders que el que voldrien és simplement fer allò del *Gattopardo*, que canviï tot perquè no canviï res; o si volen vostès: canviem de beneficiari, però el mètode segueix el mateix. No. Hem de canviar de mètode, de regles, i passar de l'opacitat a la transparència.

Acceptar en aquestes circumstàncies qualsevol responsabilitat política, que vostè ja ha dit que la desestimava, per part d'un membre d'aquest Govern en aquest afer seria acceptar que la llei, a la Generalitat, pel que fa a la premsa, la imposa algú del quart poder. I això, òbviament, el quart poder és el quart poder. Aquí hi ha el legislatiu, i vostès tenen l'executiu, i això és la democràcia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Dues coses: primera, jo voldria desvincular, perquè crec que és bo per a tothom, dades, xifres del que s'ha fet, del que no s'ha fet, del debat, en el fons, d'avui, que ve produït per un informe anònim, fora del Govern, i que rebutgem, i, per tant, voldria desvincular això. Jo –ho torno a dir– tinc demanada una compareixença en comissió per parlar de la política de comunicació del Govern. Serà una compareixença llarga en què explicarem criteris de manera profunda, i allí tots els grups parlamentaris tindran dret a l'ús de la paraula, com no pot ser d'altra manera, i, per tant, entre tots els grups, veurem si vostès creuen convenient o no que el debat del futur de la política comunicativa del Govern també se centri en això.

Les dades les tenim, no és la nostra voluntat utilitzar aquestes dades en el moment del debat d'avui que estem perquè seria erroni. A més, no és voluntat del Govern fer-ho. Per tant, ens emplacem en aquella compareixença, que serà allunyada d'aquest debat estèril, eixorc, i no governamental, per fer-ho.

Segona, primera mostra de transparència he dit que avui la faríem aquí, que ahir el Govern la va deixar en suspens, està aprovat per consell tècnic, s'aprovarà en el Govern de la setmana que ve.

Com funcionem? Hi ha un mitjà que és editat per l'empresa Premsa Catalana. Aquest mitjà se'ns explicita per part del mateix mitjà i de diversos sectors la preocupació de la seva situació financera, coneguda, i decisió d'aquest conseller en cap, escoltats el secretari general de Comunicació i el director general de Difusió, decisió d'aquest conseller en cap: un acord, negociació per veure de què estem parlant i com es pot solucionar. Acord de Govern de concessió d'un ajut, d'una subvenció de 2 milions d'euros, 1 milió i mig dels quals a càrrec del Departament de la Presidència, i 500.000 euros a càrrec de l'Institut Català d'Indústries Culturals, per tal que una fundació, que és l'accionista majoritària d'aquesta empresa editora d'aquest diari, faci un pla de viabilitat econòmica, obtingui i trobi els recursos suficients per tal que una injecció econòmica –que no serà del Govern, perquè el Govern no està per fer injeccions econòmiques–, que una injecció econòmica empresarial pugui tirar endavant aquest projecte de diari que, per al nostre Govern és tant necessari com qualsevol dels altres diaris existents a Catalunya, i que amb tots farem el mateix quan se'ns expressin els problemes econòmics d'una empresa, i ara estem parlant d'indústria d'una empresa.

Aquest pla de viabilitat té una data fixada, una data fixada. Aquesta aportació per al pla de viabilitat no es tornarà a repetir per un pla de viabilitat, i aquest diari, com la resta de diaris, tindran a partir d'ara uns ajuts transparents a través d'uns criteris. Aquest és un ajut que serà extraordinari, perquè extraordinària és la situació del diari que se'ns ha expressat. Ho farem amb tots així, i això sortirà publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*. No es va aprovar ahir perquè vam considerar..., vam considerar que en aquest actual debat fals aprovar ahir i venir avui a parlar d'aquestes coses hauria pogut semblar continuar fent les coses d'una manera no excessivament pública, i vam preferir venir aquí a dir-ho, i si algun grup parlamentari considera que aquest acord que prendrà el Govern la setmana que ve no és correcte, que ens ho digui, que ens ho podem replantejar, però forma part d'aquesta voluntat del Govern d'ajudar d'aquesta manera a partir d'ara tots els mitjans, quan calgui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 300-00106/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Antoni Castellà. Senyor Puig, potser vostè ens podria illustrar... Ja està, ja està, grà-

cies. Molt bé, gràcies, per evitar la riuada. Gràcies, senyor diputat. Té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, fa tres mesos que l'honorable conseller va comparèixer en la Comissió de Cultura per explicar-nos als diputats quines serien les línies mestres del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Jo crec que després de tres mesos, el motiu d'aquesta interpellació és fer-nos en aquest moment una mica més una fotografia de quina és la situació actual, però potser no tant amb la concreció d'algunes de les línies, que potser sí que m'hi referiré, però sí per enfocar-ho amb un dels reptes, o els dos reptes més importants que jo crec que afronta en aquests moments el sistema universitari català.

Senyor conseller, sap perfectament que els dos reptes més importants que tenim en aquests moments –s'ha dit reiteradament– és l'adaptació a l'espai europeu d'educació superior. Tenim el termini del 2010 i fem tard, tots plegats fem tard en aquest moment, i, per descomptat, la construcció de l'espai europeu d'investigació. Amb aquella demanda d'arribar al 3 per cent del PIB en inversió, recerca i desenvolupament, i tot el concepte de mobilitat d'investigacions.

Senyor conseller, respecte a l'adaptació a Bolonya, vostè –li ho reconec–, fa una proposta creativa, l'ha dit en més d'un àmbit, ho va dir, també en una altra interpellació que se li va fer en aquest Parlament, i, per tant, la proposta que fa són les proves pilot de titulacions, a través de titulacions pròpies, acreditades per l'Agència Catalana. Aquesta és la proposta del DURSI a les universitats, i a través del Consell Interuniversitari de Catalunya.

La meua pregunta és que em concreti més com ho pensa fer, en quin punt està aquesta situació, quin serà exactament el paper que tindrà el Consell Interuniversitari, quin serà el paper dels diferents agents, què pensa fer amb l'Oficina de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i sobretot, honorable conseller, amb quin pressupost? Hi pensa destinar partida específica? Un pressupost específic? Anirà a càrrec del finançament de cada una de les universitats que entrin dins d'aquestes proves pilot?, i demanaria que m'ho concretés en aquest sentit. I això jo he sentit, honorable conseller, que ho anomena «la via catalana».

Nosaltres aquí hi estem d'acord, li vam votar una moció que vam tenir a debat en aquest Parlament en el passat Ple, però, en aquest moment, jo el que també li dic és que, doncs, la proposta la podem recolzar, però vostè sap perfectament que aquest no és el fons del problema; aquí no solucionem el problema de fons. Quin és el problema de fons?

Tots sabem que el problema de fons és la LOU, i, bàsicament, el problema de fons és que l'Estat espanyol, fins ara, com a mínim, ha viscut, en termes universitaris, d'esquenes a Europa. I, per tant, el problema és que l'estructura que demana Bolonya depèn de Madrid, i no depèn de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres creiem, sincerament des del Grup de Convergència i Unió, que

això hauria de dependre de la Generalitat de Catalunya. Crec que també, i això ho han manifestat més d'una vegada, ho creu la comunitat universitària catalana, el sistema universitari català, i crec que vostè, honorable conseller, també ho creu així.

I, per tant, el debat que hauran d'encetar i m'hi referiré més tard és que a través d'una reforma de la LOU i a través del nou estatut aquestes competències les hauríem de tenir a Catalunya.

Però ara, torno a dir, fem tard. França sembla que està dient que l'adaptació és possible que la pugui acabar el 2005, i, per tant, nosaltres ho farem des del nostre Grup Parlamentari de Madrid, i, per tant, li demanem també la seva opinió, creiem que és necessari que els decrets, en aquests moments, surtin. Però no que surtin de qualsevol forma, que surtin, evidentment, amb consens de totes les parts.

Nosaltres creiem que el consens és necessari, que les competències les hem de tenir en el futur que tinguem el debat, però que els decrets han de sortir en aquests moments. Les universitats els necessiten.

I, per tant, li demano quina serà la seva posició a l'hora de negociar, també, a Madrid. El nostre Grup ho farà així. L'escenari que ens dona el Congrés dels Diputats a Madrid jo crec que ens ho permet, honorable conseller. Per tant, dic, proves pilot, sí, però la mare dels ous és que surtin els decrets amb consens i que el nou Estatut ens contempli les competències que ens són corresponents.

Senyor conseller, paral·lelament a aquest procés, i en referència concretament a la llengua catalana, vostè ha anunciat, també, la preparació de nous materials d'acollida lingüística en català, i potenciar, per tant, la nostra llengua, com així ho defineix, així ho tenim emmarcat en la LUC. Com ho pensa fer exactament? Què vol dir amb la preparació, amb materials des del DURSI, ho segueixen fent les universitats?, amb quin pressupost?, donant més finançament a les universitats? Ho farem directament amb pressupost del DURSI? M'agradaria que em concretés també aquest àmbit.

I ja que parlem de llengua, i ja ho sé que no és concretament, no té a veure, però permeti'm a mi que li obri un parèntesi. En aquest moment, amb la situació que està l'Institut Ramon Llull, que passarà amb els lectors de català? Jo estic segur que vostè –perquè el conec– pateix la situació actual del Ramon Llull, jo crec que la patim tots; aquest procés de destrucció de l'Institut jo crec que és dramàtic, però, tangencialment, l'afecta respecte els lectorats. Com està la situació ara?, on queden?, què pensa fer?

Senyor conseller, vostè també anuncia el promoure l'aprenentatge de llengües. Quines mesures concretes? I, per tant, aquí també li obro un parèntesi, i perdonin vostès, si jo no he estat atent, si ha donat alguna explicació en algun moment, jo li demanaria que m'expliqués per què hem eliminat l'Igso i quin sentit té; i per tant, li demano en aquest sentit, també, que em pugui donar alguna explicació.

I per tant, una mica en aquest poti-poti desordenat, i ja que parlàvem d'espai europeu, i, per tant, internaciona-

lització, pregunta concreta, i aquesta me la respongui molt breument, potser m'equivoco. En aquest diputat en les últimes hores li arriba que tanquem l'oficina de la Xina. M'agradaria també que ens expliqués per què tanquem una oficina com la de la Xina, que va costar Déu n'hi do poder-la establir.

El segon tema que li volia plantejar enllaça amb el primer. Deia: «Després del 14-M s'obre un nou escenari, sense majories absolutes. Per tant, els grups amb sensibilitat nacional catalana tenim la possibilitat d'engegar, al més ràpid possible, una reforma de la LOU.» Jo sé que aquesta és la seva voluntat, vostè l'ha expressat així; vam tindre una moció també en el passat Ple, en què així ho manifestàvem la majoria de grups d'aquesta cambra, i jo crec que aquesta reforma de la LOU ha d'anar en dos eixos bàsics que respectin realment l'autonomia universitària, però que també hi hagi el grau suficient d'autonomia o de sobirania política per a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta és la posició que nosaltres, el nostre Grup de Convergència i Unió tindrà a Madrid. I ja sé que en algun moment se'ns pot tornar a dir: «No, és que vostès van votar la LOU.» Si vostè és molt conscient del procés, nosaltres en un procés de majoria absoluta vam votar una LOU a canvi d'unes esmenes que ens van permetre una llei catalana que el sistema català d'universitats va aplaudir.

A partir d'aquí deia: «S'obre una nova etapa.» Jo li pregunto: quina és la seva posició? Nosaltres creiem que seria necessari establir dues etapes: una, una reforma urgentíssima, ràpida, ja en aquests moments, de la LOU, pel que fa a l'habilitació del professorat. Per tant, han de ser les universitats, prèvia acreditació de l'Agència, han de ser les universitats qui puguin contractar.

I aclarir la situació de les diferents agències. No podem tindre un sistema jerarquitzat d'agències i, més, quan Europa el que ens està demanant és, doncs, una xarxa d'agències que es puguin convalidar entre elles, que es reconeguin entre elles. I, per tant, aquest és l'espai que nosaltres demanem i, per descomptat, amb l'adaptació a l'espai europeu.

Ara –segona fase–, una nova llei amb consens que sigui de mínims i que respecti el concepte d'autonomia universitària, però que a més doni les competències exclusives a la Generalitat en la regulació del sistema universitari catalana, de fet, en l'ordenació, programació, desenvolupament i finançament del sistema universitari de Catalunya.

Quina opinió té respecte a això, senyor conseller? Quina serà la seva posició? Jo crec que aquí, doncs, si anem a una, i a nivell de Madrid, ens hi podem entendre. És necessari fer-ho.

Vaig acabant ja amb aquesta primera intervenció, parlant-li també de quelcom que ens afecta competències, ja que estàvem parlant de competències, i, per tant, la recerca. Sap perfectament que l'article 9.7 de l'Estatut

ens dona competències exclusives en matèria de recerca. És necessari, senyor conseller, que es transfereixin els recursos adequats i suficients per portar a terme eficaçment la gestió de la recerca a Catalunya, i, per tant, per fer front a l'espai europeu d'investigació. Senyor conseller, això passa, d'alguna manera, per també urgentment demanar la reforma de la Llei de ciència, de l'any 86, aprovada pel Partit Socialista; una llei de ciència que, malgrat que el nostre Estatut, doncs, tingui competències exclusives, d'alguna manera no ens deixa gairebé àmbit en el camp del finançament.

El vicepresident primer

Senyor Castellà, se li ha esgotat el temps, i té després el torn de rèplica, eh?

El Sr. Castellà i Clavé

Acabo ja, senyor president. És necessari fer un pacte d'Estat a nivell de ciència, a nivell estatal, que contempli un marc estatal, per descomptat, no direm que no, però que ens doni també suficients instruments d'àmbit nacional català. També li preguntem en aquest sentit si hi està d'acord.

Acabo aquí la meua intervenció, senyor vicepresident. En el segon torn tindrè temps també per fer algun apunt més.

Gràcies, senyor vicepresident.

El vicepresident primer

Gràcies. Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable conseller senyor Carles Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats, bé, coincideixo amb l'illustre diputat que evidentment els dos grans reptes que té la nostra universitat en aquests moments són aquests dos relatius a l'espai europeu d'educació superior i a la construcció de l'àrea europea d'investigació; aquí jo afegiria el que ja s'estableix com la tercera pota de l'activitat universitària dintre de la nomenclatura europea, que és la transferència de tecnologia a la innovació, la implicació i la innovació. De manera que en el congrés que s'ha fet recentment a Liège, doncs, que era el final del mandat del comissari Busquin, s'ha presentat obertament el concepte de la triple hèlix, que serien les tres potes sobre les que ha de pivotar l'acció de la universitat. Però concentrem-nos en els que s'han plantejat ara mateix.

Respecte de l'espai europeu d'educació superior puc comunicar a aquesta cambra que la proposta que va fer en el seu moment aquest Departament de llançar un programa de proves pilot ha estat acollit per les universitats d'una manera, doncs, que, coneixent-les, jo crec que ha respost a l'expectativa. De manera que en aquest moment, encara pendent de l'acord de la reunió de la Junta del Consell Interuniversitari de divendres, en aquest moment tenim sobre la taula la proposta de trenta-cinc titulacions a nivell de grau i quinze titulacions a nivell de màster; màsters europeus, és a dir, màsters

de cent vint crèdits, no de trenta-cinc ni de noranta ni de seixanta, màsters de cent vint crèdits que han sorgit d'una manera, per dir-ho així, natural com a conseqüència del programa europeu d'Erasmus Mundus, on la proposta de màsters europeus de col·laboració entre diferents universitats ha obligat que les universitats haguessin de fer màsters de cent vint crèdits, perquè són els màsters que estan fent les universitats europees, no?, una mica de forma espontània, de forma natural ha sorgit així.

De manera que es pot dir que l'any que ve pel capbaix Catalunya encetarà cinquanta titulacions europees, o sigui, cinquanta titulacions Bolonya sobre la base de titulacions pròpies, acreditades per l'Agència de Qualitat universitària de Catalunya, que a més a més ha elaborat un manual. Vull dir, estem en ple procés en aquests moments, de manera que aquestes titulacions es desenvoluparan d'acord amb un manual de qualitat elaborat per l'AQU, eh? Les universitats presentaran, abans de no sé quina data concreta del mes de juny, un manual d'operacions de com es posarà això en marxa i sempre serà sobre el mateix esquema que és, consisteix en què això es fa en paral·lel a la titulació oficial. Els estudiants estaran fent una titulació..., no seran perjudicats en cap moment per tal de poder tenir unes titulacions plenament europees; moltes d'elles –no sé quantes en aquests moments– seran títols conjunts amb altres titulacions europees. I, en aquest sentit, puc anunciar que en la reunió que hem tingut farà una setmana a Stuttgart, els ministres d'Universitats i Investigació dels Quatre Motors d'Europa van acceptar la proposta de Catalunya de crear una plataforma de suport perquè les nostres universitats puguin establir títols conjunts, títols seguint aquesta prioritat que dóna la Unió Europea a l'establiment de titulacions conjuntes dintre d'aquest esquema europeu d'excel·lència, que l'il·lustre diputat me n'ha sentit parlar, segurament, en alguna altra ocasió.

Per tant, Catalunya..., o sigui, què s'ha demostrat amb això per a mi? Doncs, que evidentment la LOU ha retingut artificialment un desig de plena integració europea de les universitats, estic convençut que no només catalanes, sinó del conjunt de l'Estat. Però a nosaltres ens toquen les catalanes, de manera que en donar aquesta possibilitat hem donat sortida a una ànsia, a una necessitat que les nostres universitats treballin en plena sintonia amb els corrents europeus.

I, efectivament, fem tard; fem tard perquè Europa no ha esperat ni LOU ni res, vull dir, tots els països estan en marxa, la data límit del 2010 serà amplíssimament superada per la majoria de països i el que nosaltres estem fent és que podem, amb aquesta via catalana, diguem-ne, estem donant l'oportunitat que les universitats catalanes puguin participar d'aquest moviment europeu; això sí, doncs, amb aquesta adaptació també, encara, a un títol espanyol no adaptat, que cal adaptar, evidentment. I, en aquest sentit, la ministre té sobre la taula la meua petició d'entrevista per parlar de la LOU, per parlar de –i avanço altres coses que han sortit en la seva intervenció– la necessitat d'una immediata durada de les proves d'habilitació i que siguin substituïdes per un sistema d'acreditació prèvia per l'Agència Catalana, que la immediata reformulació de l'ANECA, que pas-

sa de ser una entitat privada a ser una entitat de dret públic, i que treballi en xarxa, tal com es fa a Europa, amb les agències autonòmiques que estiguin acreditades, que es reconeguin mútuament la capacitat, com es fa en l'European Network of Quality Agencies, de manera que no cal anar repetint les feines que es fa d'un lloc a l'altre.

Parlava l'il·lustre diputat de quin pressupost? Doncs d'un pressupost nou que..., a veure, en una proposta de pressupost, perquè com vostè sap encara no tenim els pressupostos del 2004, però de les converses preliminars és evident que estem treballant per al pressupost des de fa mesos i que nosaltres podrem, amb tota probabilitat, podrem donar una ajuda econòmica a les universitats perquè puguin..., per ajudar-les en el desenvolupament d'aquestes proves pilot a càrrec del pressupost del Dursi. No serà en detriment del pressupost que rebran les universitats, que serà estrictament d'aplicació de la Llei d'universitats de Catalunya. Per tant, serem nosaltres que insistirem davant la ministra de la necessitat d'uns decrets, que surtin els decrets, però en la seva formulació aquestos decrets són letals. Vull dir, per tant, que cal treballar en paral·lel per intentar convèncer el nou equip ministerial que aproximar-se a Europa no vol dir el que hi ha escrit en els decrets i al mateix temps treballar perquè Catalunya tingui la plena competència en la definició dels títols universitaris.

Fixin-se que hi ha una contradicció tremenda, no?, perquè es diu que l'Estat té la competència de «los títulos de validez en todo el territorio nacional». Molt bé, i qui dóna competència a l'Estat per a la vàlida *en todo el territorio nacional, todo el territorio español* dels títols holandesos o belgues o francesos, que tenen plena vàlida en el territori en aquestos moments? De manera que hi han coses que han quedat obsoletes per la mateixa evolució del desenvolupament de la Unió Europea, eh?, i en aquestos moments, doncs, un titulat belga, doncs, pot treballar a l'Estat espanyol com si hagués fet aquí els estudis. Per tant, farem això.

Farem també..., algunes de les preguntes concretes, l'Igsoc. Vull aclarir que no s'ha eliminat el programa Igsoc. S'ha eliminat l'estructura Igsoc, vull dir, era una estructura que es menjava el 30 per cent del pressupost del programa i, aleshores, el que és fa és que la mateixa agència d'Agència d'Ajuts i Beques, l'AGAUR, té un sector, té un programa que es diu Igsoc on es gasta el 100 per cent del pressupost en l'ajuda a aquestos convenis, aquestos programes internacionals.

I acabo ja, em queden moltes coses per contestar, però espero tenir ocasió ara en la següent tanda.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo sóc conscient de la limitació del temps que a més tenim els dos. Tindrem més oportunitats en futures interpellacions, i, per tant, el que em pugui contestar en el segon torn del que quedava escrit en la meua primera inter-

venció.

Jo, quan acabava li estava parlant de recerca. I entenc que tots convindrem que és estratègic. Vostè anunciava en la seva compareixença que possiblement la línia que portaria pressupostària és de triplicar totes les partides de recerca. En aquests moments, i, si no, potser vaig errat, però en aquests moments a aquest diputat li arriba que en els propers pressupostos l'increment de pressupost, concretament amb la DGR, serà d'un 10 per cent. Entenc les limitacions pressupostàries, però això queda lluny del compromís de triplicar el pressupost, que sé que en el seu moment ho va dir per tota la legislatura, no?, però segueix quedant lluny.

I ja que parlo de pressupostos, també m'agradaria saber si encetarà el procés de..., jo crec que pot ser un bon moment per revisar el model de finançament, com ha funcionat fins ara, i si estan disposats a introduir variables lligades a la recerca.

En camp de recerca, senyor conseller, una pregunta concreta. Jo –més que una pregunta, una demanda–, li demano..., sé que vostè té el perfil, la voluntat, però li demano, en l'àmbit de la recerca concretament, en el tema de les FI, més diàleg. Jo puc entendre perfectament que la conselleria porti una línia de buscar incentius, millorar els contractes dels FI, i, per tant, que el *rating* que tenia en aquests moments, que només un 30 per cent de les FI acaba llegint tesi, doncs, és dramàtic, hi estic d'acord. Ara, si portem una línia d'increment salarial i la proposta és aquella d'«un any, beca; tres, contracte», i els últims dos anys de contracte, un increment substancial, doncs, dels sous, sap perfectament que sense més finançament, això, les universitats no ho aguantaran. Les beques pròpies tripliquen els FI. I, per tant, si les beques pròpies... –perquè suposo que no estarem buscant la doble escala salarial–, si les universitats han d'adaptar les seves beques pròpies no ho suportaran. I vostè ho sap. Per tant, si hem de fer un plantejament global de carrera, fem-lo, però amb consens i amb les limitacions que tenen les universitats en aquests moments.

Voldria acabar ja la meua intervenció referint-me, una altra vegada, a dos qüestions que jo li plantejava en la meua introducció i que no eren gratuïtes. Quan jo globalment li pregunto quin nivell de competències pensa el conseller que hauria de tenir la Generalitat de Catalunya en matèria d'universitats, i si pensa, el conseller, que hauríem d'entrar en una reforma de la Llei de ciència del 86, és precisament perquè li he de transmetre, a l'honorable conseller, la perplexitat i sorpresa que em va portar a mi l'escenari del passat Ple. A l'últim Ple, subsegüent a una interpellació que li havia fet el Grup d'Esquerra Republicana, el conseller sap que es va posar a votació una moció. Una moció que nosaltres vam votar a favor, però una moció en la qual nosaltres vam introduir una sèrie d'esmenes; unes esmenes les quals, en un àmbit, anaven en la línia del que hem parlat ara mateix, que era la necessitat urgent de reformar la LOU, i que, per tant, tots els grups hi coincidíem. La sorpresa d'aquest diputat és que en aquella esmena que nosaltres presentàvem se'ns deia que se'ns acceptava tot –per tant, el que hem dit aquí– menys «que la Generalitat tingui competències exclusives».

I jo, de la seva intervenció, i fins i tot del que puc entendre del que representa l'esperit polític d'Esquerra Republicana, em costa d'entendre per què aquella esmena, o la part d'aquella esmena, no va ser acceptada. I, per tant, en la mateixa línia, el mateix va passar amb la no-acceptació en cap concepte d'encetar una via per reformar la Llei de ciència, i, per tant, tindre els recursos suficients.

Honorable conseller, jo puc entendre les complexitats del tripartit, i les complexitats dels acords que es poden tenir entre els tres grups polítics, però aquest és un element estratègic, i crec que és un element de país. Jo vull recordar-los, al senyor conseller i al Grup d'Esquerra Republicana, que quan vam fer la Llei catalana d'universitats, Convergència i Unió, per la prioritat que tenia la Llei de país, senzillament el vam optimitzar en aquesta línia, i vam fer un acord amb Esquerra Republicana perquè ningú ens condicionava amb un tema de país. Jo li faig el mateix oferiment. Jo estic segur que el Grup d'Esquerra i vostè, honorable conseller, estan d'acord amb el fet que Catalunya tingui les màximes competències en matèria d'universitats i que reformem la Llei de ciència.

Si aquí ens ho posem sobre la taula, ens trobarà al seu costat, ens trobarem a Madrid també; però, si us plau, en aquests àmbits jo crec que no hi hauria d'haver subjeccions a cap acord de tripartit quan el que està en joc és el futur del país.

Gràcies, senyor president, honorable conseller, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Té la paraula l'honorable conseller per al torn de rèplica.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, senyor president. L'il·lustre diputat planteja una sèrie de qüestions que requeririen moltíssim temps, però, a veure, procuraré ser sintètic.

Respecte a la investigació, evidentment, hi ha un compromís de l'Acord de govern, d'arribar al 2 per cent del PIB en recerca i desenvolupament al llarg de la legislatura. La manera de calcular això, doncs..., quina repercussió té això sobre els pressupostos públics requereix fer alguna aproximació. Perquè, és clar, la despesa, o la inversió, com m'agrada a mi dir-ho, en I+D és pública i privada. L'Administració pública pot fer un compromís o una aposta, però el que no pot..., i pot fer una previsió sobre com anirà la privada, però no pot comprometre la privada.

Per tant, en aquest cas, si es fa una transposició de la situació actual a la del 2007, doncs, vindria a dir que l'Administració hauria de duplicar..., no sé per què va sortir això de triplicar alguna vegada, perquè és duplicar, és possible que jo ho digués malament, fins i tot, ho puc reconèixer, no?, però, no importa, si vaig dir triplicar, doncs, em vaig equivocar, vull dir, els càlculs que es fan és aproximadament duplicar.

És cert que enguany és un any que té dificultats per

poder arribar al que significaria això, que seria un 15 per cent acumulatiu. Seria, per tant, si és un 10 per cent només, enguany no s'hi arribaria, però el conseller d'Economia i Finances, doncs, és solidari d'aquest acord, i diu: «D'acord, enguany no es podrà fer, però no cal que sigui una línia recta, pot ser una línia corba.» Per tant, tenim el compromís de legislatura.

Vull afegir en això que hi ha una dificultat afegida, a conseqüència del fet que els contractes programa d'una sèrie d'instituts no van ser sotmesos a acord de plurianualitat, la qual cosa ha fet que del que en tenia constància Economia i Finances de despesa 2003, o sigui, tenia la constància de la despesa del 2003, però no del compromís, que era el 2004, ja que el contracte programa de deu instituts d'investigació no van passar per plurianualitat. I això, doncs, ocasiona problemes, perquè Economia i Finances fa una transposició de la despesa del 2003 al 2004, diguem-ne, d'augment lineal, però no pot seguir el ritme d'uns instituts que ara estan formant-se, i, per tant, que tenen unes necessitats econòmiques molt per sobre del que és una variació natural.

Model de finançament. Estem en la revisió. El model de finançament introduirà variables de recerca per a les universitats. Aquest és un compromís a què s'ha arribat.

Pel que fa a les beques de FI, més diàleg. Sí, necessitem tot el diàleg. De fet, la nostra proposta inicial no era u més tres, era quatre, era zero - quatre. I el que passa és que les universitats han fet política de personal. Per què les universitats tenen..., algunes universitats, tenen tants becaris d'investigació? Doncs, perquè van anul·lar les places de professor ajudant i les van substituir per becaris. Jo reclamo que el Govern també té dret a tenir la seva política de formació de personal investigador, i que un fracàs del 70 per cent en les beques de formació professional investigador és insuportable; és un dispendi, un malbaratament de recursos al qual s'ha de posar remei. I el Govern té dret –i obligació, no cal dir-ho– d'implementar unes polítiques pròpies del Govern, evidentment parlant amb les universitats.

Nivell de competències... –veig que ja s'ha encès la llum–, doncs, nivell de competències. Ja ho he dit abans: competència de la Generalitat de Catalunya plena o exclusiva en aquests termes pel que fa al sistema universitari, i també, en la investigació, tal com diu el nostre Estatut en aquests moments, i que, agafant-se a una terminologia semàntica de la paraula *fomento* i altres per l'estil, l'Estat ha fet paper mullat.

Per tant, doncs, s'ha de reclamar que es compleixi el que ja diu l'Estatut de Catalunya, i són les competències exclusives, que no úniques, perquè ara mateix estem veient que hi ha un programa europeu de recerca, que hi ha un programa espanyol de recerca... Vull dir que el fet que la Generalitat de Catalunya tingui competències exclusives en la política universitària vol dir que ha de rebre recursos que corresponen als centres estatals d'investigació, i que, evidentment, l'Estat pot tenir la seva política d'investigació com la té la Unió Europea o organismes supracomunitaris com és la UNESCO. Vull dir que són elements que no s'han de confondre, al meu parer. Però aquesta és la meua opi-

nió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 300-00214/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària que presenta el Grup Parlamentari Popular de Catalunya, i que, per a la seva exposició, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

Em comuniquen que aquesta interpellació s'acumularà amb el punt següent, el punt vuitè de l'ordre del dia, que també és una interpellació sobre equipaments penitenciaris que correspon al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. D'acord, té la paraula senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, en la intimitat d'aquesta sala, deixin-me que les meves primeres paraules en aquesta interpellació siguin de solidaritat i de suport també als tres funcionaris de presons que van patir greus ferides com a conseqüència de les agressions que van patir a la presó de Quatre Camins fa dues setmanes, i també a tots els funcionaris que desenvolupen la seva tasca a l'interior de les nostres presons, sovint sense les necessàries garanties que garanteixin la seva integritat física.

Aquestes agressions que van patir els tres funcionaris de Quatre Camins han posat al descobert, honorable conseller, la manca de previsió i la ineficàcia del Govern de la Generalitat de Catalunya. Manca de previsió i ineficàcia perquè tots els sindicats de presons, sense excepció, havien denunciat, feia setmanes, per no dir mesos, la situació que es viu a l'interior de les presons pel que fa a la seguretat dels funcionaris i del personal sanitari, i també, honorable conseller, a les màfies que operen dins les nostres presons amb relació al tema de la droga, com diu avui un mitjà de comunicació.

La política penitenciària no és, senyores i senyors diputats, una prioritat del seu Govern, honorable conseller. Sobta que un govern que s'autoproclama d'esquerres, progressista, i no sé quantes coses més, no dediqui l'atenció que la política penitenciària requereix. És cert, i vostè ho podrà dir, que només fa cinc mesos que és al capdavant de la conselleria de Justícia, i que el seu Govern ha heretat una situació molt complicada. Nosaltres estem d'acord amb aquesta afirmació.

Avui Catalunya té unes presons massificades, en les quals no es donen les garanties necessàries per assegurar la reinserció social dels delinqüents, i on no existeixen les mesures de seguretat necessàries per garantir la integritat del personal que treballa a l'interior de les nostres presons. Tenim les mateixes presons que l'any

1993, malgrat que la xifra d'interns ha crescut en un 30 per cent. Es produeixen situacions molt complicades a moltes presons de Catalunya. Podem parlar del recent motí a Quatre Camins, a què després em referiré, però també podem parlar de la difícil situació de la presó de Lleida, on dimarts passat, per exemple, es concentraven més d'un miler d'interns, on només existeix capacitat per a set-cents.

Ara bé, honorable conseller, al marge de l'herència rebuda, pot explicar-nos què ha fet en política penitenciària el Govern de la Generalitat en els darrers cinc mesos? Jo espero, de debò, i ho desitjo, que vostè pugui contestar aquesta pregunta, honorable conseller, perquè, li ho dic amb tota la sinceritat, no?, al nostre Grup ens preocupa –ens preocupa i molt– la inactivitat del seu Departament amb relació concreta a la política penitenciària, i també ens preocupen, encara que no és objecte d'aquesta interpellació, però també deixi'm que li ho digui, ens preocupen les decisions que, si em permet, amb un punt de prepotència, està prenent en altres àmbits el Departament de Justícia el seu Govern.

I miri, si fem la pregunta als ciutadans, si diem «Escolti, què és, honorable conseller, el que l'oposició i l'opinió pública coneix amb relació a la política penitenciària del seu Govern?», crec que els catalans diran ben poques coses, no? En tot cas, poden dir, i ho diran, que, per exemple, el tema de les presons i de la reinserció social dels reclusos no és una prioritat del Govern de la Generalitat de Catalunya. Això ho poden dir i ho podem constatar els catalans.

En segon lloc, hem comprovat, els catalans, aquests dies, que vostès mateixos, a través de vostè, amb menor grau, però també del conseller en cap i del conseller de Relacions Institucionals, el senyor Saura, han reconegut públicament que són uns autèntics irresponsables amb relació als problemes que s'originen en les presons catalanes.

En tercer lloc, els ciutadans de Catalunya sabem que vostès s'han tret de la màniga un pla de xoc que preveu la construcció de sis noves presons i la creació de 6.500 places penitenciàries perquè estiguin en funcionament abans de l'any 2010, sense concretar, per exemple, un tema fonamental en un pla d'aquestes característiques que és la ubicació d'aquestes noves presons.

En quart lloc, els ciutadans de Catalunya i els grups de l'oposició, com a mínim aquest Grup Parlamentari, sabem que no és una prioritat del seu Govern traslladar, per exemple, les presons de la ciutat de Barcelona.

En cinquè lloc, sabem que la resposta que el seu Govern dona per solucionar els problemes de massificació de les presons catalanes és, ha estat, consisteix simplement a modificar el Codi penal i més concretament a modificar unes reformes que va impulsar el Govern del Partit Popular i que vostè, en diferents intervencions als mitjans de comunicació ha qualificat, simplement i planerament, de salvatges.

En sisè lloc, el que sabem també és que el seu Govern s'ha adreçat als jutges de vigilància penitenciària perquè buidin les presons catalanes concedint molts més tercers graus penitenciaris, perquè els interns puguin

sortir de la presó i, per tant, reduir l'alta conflictivitat provocada per la massificació de les nostres presons.

En tot cas, honorable conseller, això és el que nosaltres hem pogut, d'alguna manera saber, de diferents declaracions que vostè i altres membres del Govern tripartit han anat fent als mitjans de comunicació. Però, en tot cas, honorable conseller, jo li demano de debò, no?, que aprofiti aquesta oportunitat que li dona la tribuna del Ple del Parlament per explicar als ciutadans de Catalunya, exactament, què és el que va passar a Quatre Camins. Perquè vostè i el seu Govern van acusar de manera molt ràpida el Partit Popular, i també Convergència i Unió, que eren els principals responsables i culpables d'aquell motí; deien que..., per això, per les reformes penals, per la manca d'equipaments. I després hem anat coneixent, a través dels mitjans de comunicació, que aquell motí responia a altres circumstàncies, que no tenen res a veure amb el que vostès públicament van dir, no? I, per tant, jo crec que fóra bo que en un lloc institucional, com és el Ple del Parlament, davant d'aquesta interpellació que li formula el Grup Popular, vostè pogués donar una mica de llum i pogués dir si allò que van dir en un primer moment era o no era cert i, per tant, veure què és el que està passant en aquesta presó i a la resta de presons de Catalunya.

I, en últim lloc, deixi'm que li faci una petició més personal, no? Jo li demano, per sobre de tot, al marge de les explicacions que vostè pugui donar avui en aquesta interpellació i en la que li formuli també el Grup Socialista, jo li demanaria, per sobre de tot, que vostè sigui coherent, no?, que sigui coherent amb les seves idees i que sigui coherent també amb la trajectòria del seu Grup Parlamentari. Li ho dic perquè vostè sap perfectament que fa només dos anys el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds van demanar literalment la dimissió del conseller Delfí Guàrdia per un motí a la mateixa presó, a Quatre Camins.

Aleshores, nosaltres, des del Partit Popular, no vam demanar la dimissió del conseller, no?, i per aquesta raó, honorable conseller, tampoc ho farem ara. Però li ho torno a dir: li demano que sigui coherent i faci el que el seu Grup va demanar que fes, fa només dos anys, l'anterior conseller de Justícia, de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera.

Interpellació al Consell Executiu sobre equipaments penitenciaris (tram. 300-00229/07)

Passem, per tant, a la substanciació del vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments penitenciaris, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, evidentment, el nostre Grup vol també manifestar explícitament –i ja ho havia fet anteriorment– la solidaritat amb els dos funcionaris que van patir lesions en el motí de Quatre Camins; també, evidentment, amb la resta del personal, però nosaltres hi afegim també un detall que no ens sembla en absolut menor, que és la solidaritat, també, amb els interns i les internes dels centres penitenciaris de Catalunya, que en molts casos estan patint situacions molt dures d'internament, que, evidentment, un govern, com s'ha dit aquí, catalanista i d'esquerres no pot tolerar i, per tant, hi ha de fer front, perquè el centre de la política penitenciària d'un govern –i més d'un govern que es diu progressista i que és progressista– són les persones que estan internades, que pateixen reclusió i que, si fem cas del mandat constitucional, hi són per patir un procés de rehabilitació i de reinserció social.

I, encara que no és objecte d'aquesta interpellació, sí que dir molt ràpidament al senyor Sirera –ja que ha fet aquest esment, em veig en l'obligació de fer-ho– que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi mai va demanar la dimissió de cap conseller ni consellera de Justícia, menys encara pel tema dels motins, perquè, si algú la va demanar en algun moment –que no va ser el nostre Grup, senyor Sirera–, era quan hi havia tot el tema de les fugues, que, com sap, es van produir d'una manera repetida en l'anterior legislatura en algun moment, i no en el moment de motins. Però, en qualsevol cas, no ho va fer mai el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per tant, li recomano que, si revisa l'hemeroteca, doncs, ho comprovi directament.

Bé, en qualsevol cas, senyor conseller, nosaltres entenem que hi ha hagut..., aquest Govern ha trobat una situació especialment greu en matèria de presons, sense fer alarmismes, ni molt menys, i jo ara voldria fer un repàs d'algunes d'aquestes situacions que s'han trobat, demanant a tots els diputats i diputades que entenguin que aquest repàs no és simplement per fer-lo, i solament com una crítica a l'anterior Govern –que evidentment que implícitament hi és–, sinó perquè s'entengui que cada una d'aquestes situacions que descriurem, enteses per passiva, podria descriure una altra manera de fer les coses, i, per tant, també implícitament portarà aquesta proposta per part del nostre Grup al Departament de Justícia, que les coses es facin d'una altra manera, en alguns casos simplement diferent de com s'han fet fins ara, i en altres casos amb més determinació en allò que s'havia anunciat i no es va fer per part de l'anterior Govern.

Si comencem amb la qüestió concreta de quina ha estat aquesta situació, veiem que ens hem trobat una massificació a les presons –que el mateix senyor Sirera també s'hi referia en aquest moment–; uns equipaments envellits i sense condicions; una falta de política penitenciària clara i de directrius polítiques sobre quina era –i quina era fins ara– la política en matèria penitenciària, i sobretot, com deia, de rehabilitació; la inexistència d'una política de personal també clara, amb criteris; una manca de fermesa en l'aplicació de les decisions; no hi ha hagut incentius per al personal, ni tampoc for-

mació professional continuada; inexistència de formació als mateixos interns, també, en matèria ocupacional i laboral; un treball penitenciar que no ha arribat més que a una minoria dels interns que estaven en els centres; poca decisió en l'aplicació de mesures penals alternatives, i, al nostre entendre, també un problema importantíssim ha estat la manca de diàleg i de col·laboració real amb les entitats que estaven disposades a col·laborar amb l'Administració, que continuen estant disposades a fer-ho i que, a més a més, són clau per poder fer aquest procés de reinserció dels interns i les internes que estan en els centres penitenciaris.

Evidentment que hi ha hagut tot un procés de reformes penals, les modificacions del qual han provocat un canvi de sancions penals; desaparició de determinades figures en el Codi, en el sistema penitenciar; s'han introduït previsions de diferent signe, que han conduït a un enduriment de les regles de determinació i de compliment de les penes, i, en general, nosaltres entenem que la majoria d'aquestes modificacions penals han constituït un exemple de com l'anterior Govern adoptava decisions sobre política criminal de forma intuïtiva, per qüestions o per raons conjunturals i d'oportunitat, però sense una autèntica anàlisi empírica ni un debat científic sobre la necessitat de canvis. Això, no m'hi estendré, però evidentment ha influït també en aquesta actual massificació dels centres penitenciaris de Catalunya.

Uns centres que van tenir una etapa inicial en el primer moment dels traspassos, l'any 84, que va significar un impuls, realment, a la construcció de nous equipaments. Es van construir bàsicament dos centres que en aquell moment van ser emblemàtics: Quatre Camins i Brians. Avui hem comprovat també, amb el pas dels anys, que tenen també les seves deficiències, ja inherents al mateix concepte de centre amb què en aquell moment van ser construïts.

Però hi ha hagut també una segona etapa: quinze anys d'inactivitat i d'inoperància en la construcció de nous centres. No solament inactivitat i inoperància, sinó tot un seguit de promeses incomplertes per part de l'anterior Govern pel que fa al Pla d'equipaments. El primer Pla era vigent del 97 al 2001, i es van incomplir totes i cadascuna de les previsions que aquell Pla incloïa. Després, en diverses compareixences i en diversos informes de compliment de resolucions, tant la consellera anterior com el conseller, també, Delfi Guàrdia s'havien anat comproment a fer tota una sèrie d'equipaments i de terminis per a construcció de nous equipaments, que s'han anat incomplint sistemàticament.

La primera qüestió, per tant, important a saber és si hi ha algun tipus d'idea –entenem que sí, perquè el Govern ja ha pres alguna resolució en aquest sentit– sobre nous centres penitenciaris. Aquí hem vist també com en el darrer moment l'últim Govern de Convergència i Unió va fer una compra d'uns terrenys, probablement no molt adequats i, en qualsevol cas, a un preu que després s'ha demostrat que no era el preu que corresponia per la situació d'aquests terrenys. I, per tant, la primera qüestió que també aprofito per fer, senyor conseller, és, més que felicitar-lo, donar-li suport del nostre Grup per la nova manera com han fet front a la compra dels terrenys per a la nova presó i, sobretot, per la manera

com això s'ha negociat amb el territori, amb els representants polítics, amb els municipis, i com s'està portant endavant, encara que també, sobre aquesta matèria, li demanaria més detall i més concreció, si és possible.

Hi ha hagut, pel que fa a les mesures penals alternatives, un element que, hi insisteixo, pel nostre Grup és clau per donar compliment al mandat constitucional de la rehabilitació: hi ha hagut no solament una marxa enrere, sinó una falta de fe de l'anterior Govern molt important. I aquest és un element en el qual nosaltres hem anat insistint durant tota l'anterior legislatura, i pensem donar tot el suport al Govern perquè es treballi a fons a dotar de mitjans tot el que és la concreció d'aquestes mesures penals alternatives; variar, en la mesura del possible, la normativa estatal, i donar confiança també a aquelles entitats que treballen i que estan disposades a donar suport, no al Govern, sinó al conjunt de la societat, en aquesta matèria tan important de la reinserció de les persones que estan a les presons.

I aquí voldria dir que, òbviament, no es tracta de buidar els centres per buidar-los –com algú pot pensar o podria arribar a dir, fins i tot, una mica irresponsablement i amb una certa demagògia–, sinó que es tracta, evidentment, com dic, de donar compliment a un mandat constitucional. Els centres hi són perquè aquelles persones que no poden ser en un altre lloc estiguin allà, probablement durant un temps, fent un procés personal. Però no hi ha cap dubte que hi ha molta gent que podria no ser allà i podria estar en altres llocs, complint un altre tipus de mesures, sens dubte molt més educatives i molt més útils per al conjunt de la societat.

Dit això, evidentment, hi hauria tota una qüestió de política de personal. Aquí també voldríem saber si hi ha, per fi, intenció d'aprovar el famós reglament penitenciari que el nostre Grup ha reclamat reiteradament, perquè entenem que el que es pot fer des de Catalunya en matèria de reglament penitenciari, sobretot, afectaria la política de personal. I aquesta és una qüestió molt important: quina és la formació específica i continuada que es pot donar al personal, com es pot esmenar la desproporció que avui existeix –i entenem nosaltres que això també és un dels problemes greus de l'Administració penitenciària– pel que fa a la proporció del personal de vigilància i el personal de tractament. Aquest és un element clau: si donem més importància a un aspecte o a un altre. Evidentment que hem de garantir la seguretat, la vigilància, però des del nostre punt de vista la rehabilitació comporta un impuls molt important, molt més important en el personal de tractament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar la meua intervenció agraïnt als diputats interpellants que hagin acceptat d'acumular les seves intervencions, a petició meua, perquè crec que així també hi ha més possibilitat d'estendre's en l'argumentació, en un tema tan complex com el que estem

tractant. I també els vull agrair el to i la substància de les seves intervencions.

En realitat, aquesta intervenció meua és la continuïtat de la que vaig fer ara fa tres mesos en la Comissió de Justícia i Seguretat, on vaig exposar quins eren els propòsits del Govern en aquesta matèria. I aleshores em vaig referir que la situació del sistema penitenciari català..., era un sistema..., era una condició preocupant, una condició amb moltes insuficiències, i que no s'adaptava a la funció constitucional que té assignada.

Per tant, no ho hem descobert, no ens ho han descobert ni la premsa, ni els sindicats, ni determinades manifestacions, ni determinats incidents; ho sabíem, n'érem perfectament conscients, i, tot i així, assumíem la responsabilitat d'introduir-hi les millores que fossin possibles, convertint aquesta qüestió en una prioritat del Govern de la Generalitat, perquè, com també vaig dir aleshores, entenem la política penitenciària com una política social, i les polítiques socials són prioritat del Govern de la Generalitat de què formo part.

Podria fer un repàs estadístic, però crec que me'l puc estalviar. Tots els diputats i diputades, i especialment els que m'han interpellat, són perfectament coneixedors de la quantitat d'interns que tenim en aquests moments, 7.800, que van incrementant-se gairebé a un ritme de cent per mes des que va començar l'any –des de gener, febrer i març, i abril, s'ha augmentat pràcticament en un centenar cada mes. El personal penitenciari que avui tenim es troba al voltant dels tres mil treballadors, incorporats els que tenen una plaça fixa i els interins. Els establiments penitenciaris, ja s'ha dit aquí, estan saturats, alguns d'ells són obsolets, inadaptats a la seva funció.

La política de personal és molt deficient, per no dir inexistente. És cert que hi ha dedicació i competència per part de la majoria dels professionals, amb el suport dels quals es gestiona una situació molt complexa, però també hi ha símptomes negatius, per exemple, un absentisme laboral inacceptable en el percentatge que significa sobre el conjunt de les plantilles.

Els equips directius dels centres, les direccions, s'han trobat històricament privats dels instruments d'autonomia i d'autoritat necessaris per gestionar un sistema tan complex com el que tenen entre mans, pensin que són unitats que tenen, de vegades, entre 300 i 600 empleats, 1.500 interns, i no precisament en condicions favorables a una gestió tranquil·la.

Però vull plantejar unes consideracions de caràcter general sobre el sistema penitenciari català. Tenim un sistema poc eficaç i tenim un sistema poc eficient: poc eficaç, perquè no compleix el que li és exigible en un estat social i democràtic de dret, que és, com s'ha dit bé, la reeducació i la reinserció social, i tenim un sistema penitenciari poc eficient, perquè s'hi apliquen recursos econòmics, personals, etcètera, però no estan ben orientats i, sovint, no estan ben distribuïts.

Crec que hi ha tres factors que expliquen aquesta situació, tres enfocaments erronis, si m'ho permeten: una visió del sistema penal i penitenciari que el tracta com un àmbit aïllat, separat del conjunt de la societat i d'al-

tres polítiques, de polítiques educatives, culturals, d'habitatge, comunicatives, etcètera; en segon lloc, una visió del sistema penal centrat de manera preferent, quan no exclusiva, en les penes de presó, i, finalment, una visió de la presó –anant del més general al més específic– entesa com un mecanisme de reclusió, com un mecanisme d'aïllament i prou.

Em podria estendre sobre aquests tres factors que considero que deformen l'orientació de moltes polítiques penitenciàries i que hem d'intentar entre tots, i subratllo «entre tots», anar corregint. Hem de considerar el sistema penal com integrat en el conjunt de polítiques socials d'un govern, d'una administració, perquè la gènesi de moltes conductes delictives, en gran manera –no totalment, però en gran manera–, es deu a prèvies situacions de fracàs escolar, de desintegració familiar, de marginació urbana, de nivell cultural baix, etcètera.

L'enduriment de penes, per sort o per desgràcia –ben segurament per desgràcia–, no té una correlació directa amb la disminució de la delinqüència. La disminució de la delinqüència ha d'arrencar en l'acció concertada, pública i privada, per lluitar contra l'exclusió social en totes les seves manifestacions. I això ho hem de fer arribar a l'opinió pública i a totes les branques de l'actuació governamental. Treballem, des del Departament, amb aquesta orientació: per instrumentar la col·laboració entre les administracions de la Generalitat i les locals, entre els diferents departaments de la Generalitat, i també d'acord amb les entitats col·laboradores i amb els mitjans de comunicació públics.

Però tampoc tindrem un sistema penal i penitenciari efectiu si el centrem de manera exclusiva, o gairebé exclusiva, en la duresa de l'internament penal. Ja vaig recordar en la compareixença en la Comissió la frase d'un expert en la matèria: «No hi ha sistema més car per augmentar la delinqüència que una presó mal gestionada.» És una paradoxa trista i dramàtica. La presó és cara, i si és efectiva, ho és sovint per reproduir conductes delictives més que no pas per eliminar-les, i això, malgrat els esforços dels seus responsables. És errònia, creiem, des d'una perspectiva rehabilitadora, tota política que se centri o que posi l'èmfasi en l'expansió indiscriminada de les penes de presó. Cal, per contra, posar més relleu a les penes alternatives, a les mesures penals alternatives, que són aquelles sancions que també importen una certa limitació a la llibertat del condemnat, però sense aïllar-lo sistemàticament de la societat.

Tercera consideració: la visió de la presó com a sistema de reclusió i prou, la presó vista com un contenidor físic d'un material humà incorregible, la presó com una instal·lació d'aïllament i de segregació, marcada exclusivament per exigències de seguretat. És cert que la seguretat, la dels treballadors penitenciaris i la dels mateixos reclusos, que també són subjectes de drets, és una condició de l'activitat penitenciària, però no és l'objectiu de l'activitat penitenciària. L'objectiu, ho repeteixo, és l'intent de reeducar i recuperar socialment la persona reclosa en el centre penitenciari. I això comporta dotar el centre penitenciari amb recursos necessaris per fer-ho d'una forma efectiva; significa més pressupost, més diners, però ben orientats –no n'hi ha prou a abocar diners si no es té un criteri i una priori-

tat–, i cal, en gran manera, definir una gestió del personal d'acord amb una concepció del que ha de primar en el sistema penitenciari.

Aquestes són tres consideracions de caràcter global, i algú en pot dir «una visió massa idealista». Potser sí, per alguns, especialment per aquells que tenen una visió radicalment pessimista de la naturalesa humana, perquè, a aquests, en certa manera ja els va bé la situació actual. Les conseqüències d'aquesta delinqüència, que són, en gran manera, el conflicte social, la desigualtat, no permeten que els interns puguin progressar; justifica en les seves pors i en les seves reserves aquells que tenen aquesta visió pessimista de l'existència humana, i acaben fent allò que se'n diu una profecia que s'auto-compleix: «Ho veieu com són irrecuperables? Per tant, internem-los més, castiguem-los més.»

Però estic segur que aquesta no és la disposició dels diputats que m'han interpellat, ni del total de membres d'aquesta cambra, i que tots ells estan disposats a tractar la qüestió penitenciària amb una visió raonablement optimista sobre la naturalesa humana, perquè és aquesta visió raonablement optimista la que els impulsa, la que ens impulsa, a proposar, de maneres diverses, en camps diversos, propostes per millorar la nostra societat.

Per això mateix els convido, a tots vostès, a seguir dialogant sobre la matèria, i em permeto també assimilar o integrar les seves contribucions a la meva funció. I també, imagino que algú deu haver dit: «Això és un discurs ideal», i ja li he donat una certa rèplica, i un altre deu haver dit: «Això està molt bé, és un discurs teòric, és el propi que correspon a un professor, però no és el que correspon a un membre del Govern amb responsabilitats executives.»

«Què ha fet aquest Govern? Què ha fet aquest conseller?», ens demanava el senyor Sirera. I amb molt de gust li diré el que ha fet el Govern. Ha fet menys del que seria necessari, però ha fet pràcticament tot el que s'havia proposat de fer en aquests tres mesos i mig, des que jo vaig comparèixer a la Comissió de Justícia, en una fase prèvia al debat pressupostari que ens permetrà concretar alguns dels compromisos.

Què és el que hem fet? Algunes decisions són de caràcter general. Per exemple, hem definit en un document línies estratègiques per a una política penitenciària, que hem fet des de la conselleria, però que hem volgut sotmetre a l'avaluació d'un grup de persones externes a l'Administració, persones independents, alguns amb coneixement directe de la situació, altres amb sensibilitat per captar-ne els defectes i apuntar solucions. Aquestes persones, com alguns de vostè ja saben, són el senyor Rigol, el senyor Pomés, el senyor Jiménez Villarejo, el senyor Thomas, la senyora Garcia Aran i la senyora Tubau.

Aquest grup de persones ha lliurat ja al conseller la seva avaluació d'aquest document, que sotmetré al Govern i al Parlament, en data propera, perquè en tingui coneixement i perquè també el pugui enriquir amb les seves aportacions. Jo vull agrair, des d'aquí, la generositat d'aquestes persones que han acceptat dedicar una part del seu temps a fer una anàlisi aprofundida de les propostes que el conseller els sotmetia, i estic segur que la

seva contribució ens ajudarà en gran manera a portar la responsabilitat que tenim amb una mica més d'encert que la que tindríem si ho féssim tot sols.

En segon lloc, la conselleria ha posat en marxa un debat sobre mesures penals alternatives, en el qual, en aquest debat, ha tingut un paper principal el Centre d'Estudis Jurídics, amb intervenció de penalistes, jutges, fiscals i treballadors penitenciaris. L'objectiu és avaluar la situació actual, tant la legislativa com la pràctica, i la necessitat de promoure un ús més extens d'aquestes mesures, com fan altres països, amb més bons resultats que el nostre en matèria de reincidència.

En tercer lloc, el Govern ha aprovat ja el Pla director d'equipaments penitenciaris, línies bàsiques del Pla director d'equipaments penitenciaris, que s'ha d'integrar en el programa d'inversions que està preparant la conselleria d'Economia i Finances.

En aquest Pla director es determina el nombre de places penitenciàries que s'han de crear o renovar, es defineixen les característiques dels establiments que les han de contenir, de règim obert o tancat, preventius o penats, la magnitud –i faig aquí un petit parèntesi per dir que no hi haurà cap centre de la magnitud dels que s'havien construït fins ara, sinó que tots tindran la dimensió que es considera més apta per a una bona gestió–, i també la seva distribució per les regions del territori.

No s'han seleccionat ubicacions concretes, hauran de concretar-se amb la intervenció de les autoritats locals, perquè aquesta és una línia política que volem seguir. I com que s'ha fet una al·lusió a la situació de la instal·lació penitenciària de la ciutat de Barcelona, a les instal·lacions penitenciàries de la ciutat de Barcelona, voldria eliminar del llenguatge, o procuro eliminar del meu llenguatge, l'expressió «el trasllat dels centres de Barcelona». Els centres de Barcelona no es traslladen, es tanquen o es reformen, però no es traslladen. Això m'evoca aquell miracle que atribueixen a Loreto, que va desplaçar, volant pel cel, des de Palestina fins a una ciutat italiana, la casa natal de la Mare de Déu, i per això és la patrona de l'aviació. Jo crec que no hi ha trasllat de centre penitenciari, ho repeteixo, hi ha reforma o clausura de centres penitenciaris, però en cap cas, de cap manera, hi ha trasllat.

En quart lloc, es troba en tràmit, i sotmès a consulta de les entitats municipalistes de Catalunya, un projecte de decret que contempla els ajuts econòmics o d'altra mena als territoris i municipis on s'implantin equipaments penitenciaris, perquè ja vaig dir que era intenció d'aquest Govern objectivar aquest tipus d'ajut.

També tenim a punt la Resolució per constituir comissions ciutadanes a cada centre penitenciari, en les quals hi hagi representació de les autoritats locals, de les entitats econòmiques, culturals i socials de l'entorn immediat, i dels responsables de la presó.

Finalment, també la conselleria està redefinint la seva política de personal pel que fa a la selecció, formació, organització i règim disciplinari dels treballadors penitenciaris, d'acord amb la necessitat de reglamentar des de Catalunya i en funció d'una capacitat normativa que tenim.

Vaig acabant, pel que fa a aquestes mesures de caràcter més general, que tenen un efecte –ho hem de reconèixer, però és així– a mitjà i llarg termini. Però també hem adoptat algunes disposicions amb caràcter d'urgència, un conjunt de mesures relatives a reforçament de plantilles i dotació de mitjans materials i econòmics per fer front a situacions provocades per la congestió que pateixen els nostres centres, hi insisteixo: reforçament d'algunes plantilles, actualització de mitjans materials i de comunicació molt obsolets, i l'acceleració de l'entrada en funcionament dels mòduls en construcció de Quatre Camins, que estava prevista per a començaments de l'any 2005 i que procurarem tenir-la disponible després de l'estiu.

Aquestes mesures han estat adoptades per la conselleria després de consultar tots els directors de centre i les representacions sindicals, però en ús de les responsabilitats que té aquesta conselleria.

Segona mesura, el relançament del Cire, el Centre per a la reinserció, com a instrument per obtenir ocupació laboral per als interns. Hem dotat el Cire d'un equip directiu que ha preparat ja un pla director, aprovat per la seva comissió executiva, que se sotmetrà a la propera reunió de la seva comissió..., del seu proper consell d'administració. I també s'ha instrumentat un acord, que ja està acceptat, amb les centrals sindicals més representatives, amb el Consell de Cambres de Catalunya, amb el Foment del Treball Nacional, amb Pime, Sefes i amb Secot, per tal que les entitats patronals i sindicals collaborin en la tasca de la reinserció laboral dels interns.

I finalment s'ha subscrit, com és ben sabut, un conveni, un compromís d'adquisició d'una finca a Sant Joan de Vilatorrada per ubicar un centre penitenciari a la Catalunya central. No faré història de les gestions entorn d'aquest assumpte perquè..., però sí que, repeteixo aquí, com és ben sabut, que des del mes de gener, la Secretaria de Serveis Penitenciaris ha multiplicat les gestions i actuacions en col·laboració amb les entitats locals per trobar alternatives a una decisió anterior, que segons sembla no era massa afortunada, fins trobar-ne una que reuneix requisits.

S'ha fet massa o s'ha fet poc? Ja dic que des del punt de vista del propi conseller m'hauria agradat fer més, però crec que és tot el que ens havíem compromès a fer quan vam comparèixer a la Comissió de Justícia, i obrir el camí per fer més en els mesos que queden.

Vull ressaltar amb tot això el paper de la Secretaria de Serveis Penitenciaris i Justícia Juvenil, diguem, del seu titular, de tot el seu equip. La preparació d'aquest ventall de mesures, sense deixar, diguem, el control del dia a dia del Servei. Aquesta tasca s'ha dut en col·laboració amb els directors dels centres, que són els responsables professionals de la gestió dels equipaments, i també amb diàleg amb les representacions sindicals. Cadascú el seu paper, cadascú el seu paper: direcció política, direcció professional, representació dels interessos dels treballadors. Ni l'orientació estratègica que correspon a la direcció política s'ha d'interferir amb la gestió professional dels centres, en mans dels directors –fins ara poc reforçats i amb poc marge de maniobra–, ni la re-

presentació sindical ha d'assumir a la pràctica l'orientació de la política de personal o la codirecció del centre. La confusió de papers que s'ha patit sovint s'ha d'acabar si volem un sistema penitenciari eficaç i responsable.

Vull manifestar també que aquest conseller ha comptat sempre amb el suport del conjunt del Govern i del seu president en totes les decisions que s'han pres fins ara, tant en determinació d'orientacions generals en el Pla director, com en la ubicació de la presó de la Catalunya central. Forma part d'aquesta coresponsabilitat a què abans em referia.

Totes les mesures, totes les disposicions, totes les col·laboracions que hem aplegat fins ara ens protegeixen d'incidències de caràcter més o menys greu en el conjunt del sistema penitenciari, com les del dia 30 d'abril a Quatre Camins? Diguem, no, no ens protegeixen d'una manera absoluta. Ja vaig advertir des de la meua primera compareixença que les condicions estructurals i les circumstàncies de conjuntura complicaven de forma extraordinària la gestió tranquil·la d'un sistema de per si ja molt complex, i per desgràcia aquesta previsió es va confirmar la nit del 30 d'abril.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Des d'aquí vull reconèixer, diguem, una vegada més, el mèrit de l'actuació del personal, del director, del seu equip i del secretari dels Serveis Penitenciaris i dels seus col·laboradors. I aquesta actuació va impedir que els fets derivessin de manera encara més negativa, amb danys personals encara més greus dels ja molt greus que es van produir amb l'agressió al subdirector i a altres funcionaris, als quals vull expressar, un cop més, el nostre reconeixement.

No tenim la garantia que no es reproduiran incidències d'aquest caràcter, sí que podem garantir que l'actuació de la Secretaria i de tot el Departament treballa per reduir-ne la probabilitat i, en cas de produir-se, per disminuir-ne els danys de tota mena...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

L'aposta –si em permet un segon...

El president

És que s'ha acabat. Si després tindrà encara bastant de temps més...

El conseller de Justícia

D'acord, ho deixo aquí.

El president

Li ho agraeixo.

El conseller de Justícia

He volgut exposar quines han estat algunes disposicions de caràcter més genèric que hem adoptat, però que crec molt pertinents per orientar la política penitencià-

ria, i he volgut també manifestar quines són les decisions, o algunes de les decisions concretes, que hem pogut adoptar en aquests mesos.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula per a la rèplica el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, la veritat és que jo havia formulat una interpellació al Govern de la Generalitat amb unes preguntes molt concretes, no? I vostè, si em permet l'expressió amb molt bon tarannà, el que ha fet és reproduir la compareixença que va fer vostè a la Comissió de Justícia, no? I jo m'he vingut a acumular el temps de les dues interpellacions, però en canvi vostè no ha contestat cap de les preguntes que jo li he formulat. I per tant, li demanaria que a veure si tinc, ara que vostè té deu minuts més, a veure si el meu Grup Parlamentari té una mica més de sort i vostè, d'alguna manera, pot contestar, encara que sigui molt per sobre, les preguntes que li he formulat i que li tornaré a fer, més que res per tractar si tenim, des del Partit Popular, millor fortuna.

Bé, jo li he dit que... A més a més s'ha constatat, vostè ha explicat coses que han fet, que van en molt bona línia, línies estratègiques, grups de treball, una xarxa de debat sobre aspectes que corresponen a l'Administració general de l'Estat i que no són competència de Catalunya, un pla director d'equipaments penitenciaris que no concreta res –que no concreta res. I, per tant, honorable conseller, a mi m'agradaria, i li he ho preguntat, que ens concretés d'alguna manera algunes coses que nosaltres li hem preguntat, no?, que és la raó per la qual hem fet aquesta interpellació. Vostè, per exemple, no ha explicat què ha passat a Quatre Camins. Jo li ho he preguntat perquè vostè va culpar molt directament el Govern del Partit Popular i el de Convergència i Unió, i després hem tingut coneixement pels mitjans de comunicació d'altres coses, d'altres màfies, d'altres històries relacionades amb narcotràfic i no sé què, que el Govern de Catalunya encara no ha explicat en aquest Parlament. I, per tant, li demanaria que aprofités el seu temps per explicar-nos què és el que ha passat.

Jo abans li deia que no era una prioritat el tema de la reinserció social dels reclusos del Govern de la Generalitat de Catalunya, no? I això és una constatació real. No hi ha ni una sola ratlla, ni una sola paraula, en el Pacte de govern, en les vuitanta planes del pacte del Govern catalanista i d'esquerres, que faci referència a la política penitenciària. Per tant, m'agradaria saber si, aleshores, la política penitenciària que practica el Govern de Catalunya és la seva política penitenciària, la del senyor Vallès, o la del Govern tripartit de Catalunya.

En segon lloc, jo li he dit que vostès han reconegut públicament que són uns irresponsables en matèria de resoldre els problemes que es produeixen a l'interior

de les presons, no? Perquè mirin, arran del motí de Quatre Camins vostès han demostrat –i ho ham posat de manifest, a més a més– una irresponsabilitat absoluta. Quina va ser la reacció del president de la Generalitat de Catalunya davant del motí? Doncs miri, jo li tinc molt de respecte al president de la Generalitat, però em sembla una mica impresentable que un dirigent polític de l'alçada del senyor Maragall digui: «Bé, com a mínim, sap què?, quan governava Convergència i Unió se li escapaven els interns i a nosaltres no.» Escolti, aquesta és la resposta? Vostè creu de debò, com a conseller de Justícia, que aquesta és la resposta del president de la Generalitat davant d'un fet tan greu com un motí a una presó del nostre país?

I el conseller en cap, quina és la resposta del conseller en cap?: «Escolti, això és culpa del Govern del PP per fer unes reformes penals que el que fan és omplir les presons de delinqüents, i a més a més, la culpa és de Convergència que eren molt dolents i no feien presons.» Vull dir, vostè creu de debò que aquesta és la resposta seriosa d'un govern, que jo considero, que crec i que estic convençut que ha de ser seriós?

Miri, vostè ha parlat també d'aquest Pla de xoc d'establiments penitenciaris. Miri, a mi m'agradaria que ens expliqués també on aniran aquestes presons, perquè aquest Pla diu que abans de l'any 2010, és a dir, d'aquí sis anys, tindrem construïdes sis noves presons a Catalunya. I és clar, l'únic que ha vist el nostre Grup Parlamentari és que quan el Govern ha intentat implantar una presó al Bages, el que hem vist és diputats dels grups que donen suport al seu Govern, en concret el portaveu d'Esquerra Republicana i algun diputat d'Iniciativa per Catalunya, a la capçalera de la manifestació, en contra de la ubicació de la presó, senyor conseller. Això no crec que tingui gaire lògica, no? I, per tant, anem amb compte pel que fa a explicar que farem plans que després no poden posar-se de manifest.

La presó Model, les presons de Barcelona, vostè diu: «No, no, les presons no es traslladen. O es tanquen o es reformen.» Em pot dir, pot contestar-me què farà amb les tres presons de Barcelona? Es tancarà la Model? Es reformarà i per tant continuarà allà havent un establiment penitenciari al bell mig de Barcelona? M'agradaria que contestés això, no?

Vostè ha parlat de les reformes salvatges del Govern i a mi també m'agradaria que ens expliqués aquí, davant de la cambra, quin ha estat el resultat de les seves converses amb el nou ministre de Justícia, no? Pel que fa la reforma del Codi penal... Perquè és clar, vostè ha culpat, i el seu Govern ha culpat les reformes penals del Partit Popular, de la situació de massificació de les presons. I què li ha dit el nou ministre de Justícia? El nou ministre de Justícia ha dit literalment que aquestes reformes estan molt bé i que no es toquen. I, per tant, tota aquesta estratègia de culpar les reformes penals del Partit Popular, amb una simple declaració del ministre de Justícia espanyol les ha tirat per terra. I, per tant, a mi també m'agradaria saber si vostè considera que el senyor López Aguilar és un salvatge per no voler modificar les reformes que vostè ha qualificat de salvatges, fetes, impulsades, pel Partit Popular a nivell de l'Estat espanyol.

I ja acabo, president –ja acabo, president–, perquè vostè tampoc ha aclarit si s'ha enviat o no, si s'ha adreçat o no als jutges de vigilància penitenciària perquè canviïn de manera majoritària els graus als interns per tal de concedir molts més permisos de sortida, no? I jo li demanaria que aclarís aquesta situació, perquè sincerament no podem fer broma en aquest tema, honorable conseller. Vostè..., crec que el seu Govern no pot plantejar seriosament –i si ho fa com a mínim crec que és bo que ho digui– que el Govern actual de la Generalitat de Catalunya prefereix que els delinqüents estiguin al carrer abans que a l'interior de les presons. (*Remor de veus.*)

I, per tant, honorable conseller, jo li demano que com a mínim en aquest segon torn pugui contestar totes les peticions fetes des del Partit Popular de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, molt breument, senyor president i senyor conseller, perquè certament pensava fins i tot intervenir des de l'escó, però l'última afirmació em sembla de tal demagògia que crec que alguna cosa convé dir-li.

Jo, en tot cas, contràriament al que li diu el digne representant del Grup del Partit Popular de Catalunya, haig de dir que considero que vostè ha donat resposta a les preguntes que li han formulat i a les afirmacions que havíem formulat des del nostre Grup Parlamentari, que eren moltes i eren molt diverses.

Entenc que ha exposat una política penitenciària, per primera vegada en aquesta cambra, clara i innovadora, que té uns continguts també molt específics sobre com es pensa fer front a aquesta matèria en els propers mesos i anys, cosa que, hi insisteixo, jo no havia sentit fins avui en aquesta cambra en cap ocasió. I a més a més, em sembla –i això és el més important de tot–, ha centrat amb claredat quines són les prioritats del seu Govern, del nostre Govern, en aquesta matèria.

Simplement, jo m'alegro –i ho dic, hi insistiré sempre– de sentir que les mesures penals alternatives no són qualsevol cosa, no són una qüestió secundària que hem de suportar dintre del sistema penitenciari; tampoc els tercers graus. Són peces importantíssimes que la legalitat vigent dona i, des del meu punt de vista –i així ho he expressat repetidament i vostè també– d'una manera encara massa restrictiva per poder intervenir i aplicar el que és el mandat constitucional de la reeducació, la rehabilitació i la reinserció dels interns. I, per tant, fet dintre de la legalitat vigent –que jo no he sentit que aquest Govern hagi demanat de fer-ho d'una altra manera–, em sembla important que un govern catalanista i d'esquerres en això hi continuï insistint i ho tingui com una prioritat.

I el que lamento és que algun grup d'aquesta cambra –ho sento, senyor Sirera– apliqui i utilitzi aquesta qüestió per fer una demagògia tan clara i tan contundent en

una matèria que és de gran sensibilitat i en la qual repetidament tots –i jo tenia entès que també el Partit Popular de Catalunya– havíem dit sempre –i crec que hem de continuar dient– que no ha de ser matèria d’afirmacions massa fàcils i massa populistes, sinó que tots tenim una obligació molt seriosa de fer entendre a tota la ciutadania que una qüestió és la privació de llibertat, que hi ha de ser i ningú ho posa en dubte, crec, en aquesta cambra, i una altra és que no haguem d’utilitzar les vies que el Codi penal i la legislació vigent en l’actualitat ens donen per fer un altre tipus de feina en la reeducació i en la reinserció de persones que estan privades de llibertat, sens dubte, però que crec que ningú qüestiona que continuen sent éssers humans i que necessiten el suport i la col·laboració de les institucions públiques.

I, per tant, espero que això es continuï fent, i compti amb tot el nostre suport, senyor conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula l’honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Sí, diríem, si el senyor diputat es pren la molèstia o, en fi, encara que sigui una mica dura, de llegir el que vaig dir en la Comissió i que consta en el *Diari de Sessions* i el que he formulat avui, veurà que hi ha bastants diferències. Bastants diferències, diem, que ara no haig de tornar a detallar perquè reiteraria la primera intervenció, però hi ha diferències en l’especificació de mesures que s’han adoptat, tant de caràcter estratègic o d’orientació com més immediates i de resposta a algunes necessitats urgents.

De totes maneres, ja li anuncio que he demanat compareixer en Comissió per tenir aquest diàleg, per continuar aquest diàleg, també, amb l’equip de la Secretaria de Serveis Penitenciaris, i podrem, entre tots, avançar més en la qüestió.

Quatre camins. Com ens ensenyen, diem, a ciències socials, mai hi ha una sola causa, sempre hi ha una conjunció de concauses que conflueixen. Hi ha una congestió de centres penitenciaris per una certa imprevisió del Govern anterior. Hi ha els efectes laterals, imprevistos, de reformes penals, que no es remunten estrictament al termini del Govern Popular. Hi ha una inadaptació de la política de personal, i tot això porta, condueix, a uns incidents, que sí que haig d’aclarir aquí, diem, perquè ja sabem que hi ha mitjans de comunicació, no tots, però n’hi ha alguns que tenen una certa inclinació a la truculència i a les paraules gruixudes. No podem parlar de motí en el sentit d’una organització d’una revolta. Hi va haver, purament i dura, pels indicis que tenim, que es convertiran en informe d’aquí a pocs dies, una agressió directa a un funcionari de presons, amb resultat també de lesions per a altres que es van apressar a ajudar-lo. Quines són les causes? Doncs, un conjunt. I espero poder presentar també aquí aquest informe.

Dimissió del conseller, diem, jo crec que si repassem, també, el *Diari de Sessions*, qui els parla, com a diputat, mai va demanar la dimissió dels consellers o conselleres en l’etapa anterior. Precisament, per conscièn-

cia que en aquests assumptes la petició de responsabilitat en forma de dimissió és la cosa fàcil, però que, en realitat, no ajuda a solucionar el problema, en moments en què és més important que mai tenir respostes compar-tides.

Mesures penals alternatives i beneficis penitenciaris: aquest conseller no s’ha adreçat a cap jutge per dir-li quin ha de ser el seu capteniment en aquesta matèria. Però sí que podem dir que d’un ús dels beneficis, d’un ús intel·ligent dels beneficis penitenciaris i de les mesures penals alternatives, n’ha de sortir un efecte positiu que no és buidar presons, diguem, sinó que és contribuir d’una manera més directa a la finalitat penitenciària que és la reinserció i reeducació del delinqüent.

Per tant, el debat que establim amb això amb els altres operadors del sistema penitenciari, que van des de jutges i fiscals fins als treballadors penitenciaris, el debat que establim no és en funció de la necessitat de buidar de més o de menys, és a partir de la convicció que les mesures penals alternatives són un mecanisme més eficaç, més eficient que no pas l’internament pur i dur.

Sobre la ubicació de centres i sobre Barcelona. Li he dit que el Pla aquest d’equipaments penitenciaris estableix la situació en les diferents regions de Catalunya dels equipaments penitenciaris necessaris, tant dels nous com dels que s’han de reformar. I sobre Barcelona li puc dir, diem, amb tota claredat, que aquestes línies directrius preveuen la conservació d’un centre de règim obert en la ubicació de la Model. Barcelona ciutat ha de participar també en l’assumpció d’una càrrega equitativa del que són els equipaments penitenciaris. I aquest és el capteniment, com diem en aquí, de la conselleria i del Departament. Així consta en el Pla director que va aprovar el Govern.

Quant a la ubicació d’altres centres i pel que fa al del Bages, vostè deia, diem, que hi hagut diputats que han participat en protestes. Han participat en protestes respecte de la decisió anterior, la que havia pres el Govern de Convergència i Unió, sense cap mena de consulta amb les autoritats locals. Però, diem, puc assegurar aquí que els diputats del territori dels partits que donen suport al Govern, el diputat senyor Roma, el diputat senyor Huguet i la diputada senyora Bet Font, han participat, de manera activa, per trobar una solució alternativa a una decisió inicialment equivocada, tant quant al mètode com quant a la ubicació.

I l’alternativa que hem treballat en aquesta concertació amb el govern local i amb els representants dels partits i amb altres, i altres entitats, creiem que és una decisió que reuneix tots els requisits que faran d’aquest centre penitenciari, reduït a la meitat de l’inicialment previst, faran d’aquest centre penitenciari un equipament efectiu.

En aquest tema de les ubicacions, ja ho he dit algun altre cop, diríem, la responsabilitat del Govern és combinar l’interès general amb els interessos locals, legítims en alguns casos, més confusos en altres casos. Realment, el Govern no pot abonar, en fi, l’afany d’incrementar la plusvàlua de determinades propietats assumint el cost de traslladar-la d’una determinada ubicació, quan moltes vegades, en fi, diguem, no em vull

estendre en aquesta qüestió, perquè suposo que amb poques paraules s'entén el que vull traslladar.

Deia, també, el senyor Sirera, diguem-ne, si la política que jo he explicat aquí és la política del senyor Vallès o és la política del Govern, crec, és la política, diríem, del titular del Departament confegida amb tot l'equip amb el qual treballa, diríem, que té tota la meua confiança. Després de consultes amb sectors implicats d'una manera o d'una altra en el tema penitenciari i, finalment, una política assumida pel Govern de la Generalitat que, com he dit, ha aprovat en totes les ocasions que jo he sotmès alguna qüestió a debat del Govern, les ha aprovades sense cap mena de discrepància ni dissensió.

Jo plantejo aquesta compareixença mirant endavant més que no pas mirant enrere. Tampoc la utilitzo, perquè no em va ni el sarcasme ni la ironia, diem, en això no puc competir i probablement encara que volgués competir no voldria fer-ho, diguem-ne. Jo em vull quedar amb les paraules que he sentit de vostès, tant del senyor Sirera com del senyor Masllorens, i amb aquest compromís de participar en la millora d'un assumpte, d'una política, d'una política de Govern, que és una política de caràcter social i que podríem qualificar –i així ho feia en la compareixença– com una política d'interès nacional, en la qual, sense abandonar ni abdicar de discrepàncies i crítiques que s'hagin d'exercir o s'hagin de formular en l'exercici de la feina de l'oposició, hem d'intentar evitar que es converteixi en objecte o pretext de la picabaralla quotidiana a què ens empenyen, de vegades, sense nosaltres, en fi, sense nosaltres ser-ne massa conscients, alguns elements inductors que no es troben aquí dintre, sinó que es troben, més aviat, fora d'aquesta sala.

Aquesta política no requereix, aquesta política penitenciària no requereix l'esprintada espectacular dels velocistes que en menys de deu segons fan una demostració de la seva capacitat de força i tallen la cinta, diguem, aquesta política penitenciària, més aviat, requereix la resistència poc lluïda del corredor de fons, del corredor maratonista, que participa també en l'equip responsable, i que és la que, en certa manera, ens dona la força per continuar, malgrat incidències permanents, que com deia abans, ens seran impossibles d'evitar, però que farem tot el possible per disminuir la probabilitat que es produeixin.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i els lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Víntró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Ensenyament, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Reprenem la sessió.

Preguntes

Ho fem amb les preguntes que s'han de respondre oralment.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls necessari per a les comarques de l'alt Pirineu i l'Aran (tram. 317-00041/07)

I, la primera, la formula l'illustre senyor Joaquim Llena, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. La formula al president de la Generalitat, sobre l'impuls necessari per a les comarques de l'alt Pirineu i l'Aran. Té la paraula.

El Sr. Llena i Cortina

Sí, gràcies, molt honorable president. Emprant paraules seves, molt honorable president, el Pirineu no serà un territori cohesionat, vertebrat, fins que no hi hagi un veritable eix pirinenc. La situació real d'aquest eix i les seves paraules serveixen per a explicitar la realitat d'un territori que ha patit constants canvis poblacionals i en els sectors productius, un seguit de processos que no han trobat respostes adequades per part dels diferents governs; un territori en què, malgrat les millores, els seus ciutadans i ciutadanes continuen tenint dificultats per a accedir a alguns serveis sanitaris, per a connectar-se a la xarxa o per a afrontar el sobrecost de poder formar i adequar els seus fills i filles.

Molts anys no han estat suficients per a acabar l'esmentat eix pirinenc, però tampoc per acabar cap –hi insisteixo, cap– dels eixos viaris sud-nord, ni per a afrontar necessitats com l'aeroport de la Seu, o la millora de la línia fèrria de la Pobla o de Puigcerdà. Ni tan sols han estat suficients per a tenir eines de planificació, com el pla territorial, o una ordenació territorial i administrativa adequada a les necessitats.

Demanem al Govern que entengui la nostra queixa històrica, però sobretot li demanem que entengui el present i el futur d'un territori ple d'oportunitats, projectes i il·lusions; oportunitats, però alhora reptes i amenaces que necessiten tant el suport com la planificació i el control del Govern per tal de poder fer compatibles sostenibilitat i activitat econòmica.

President, el Pirineu necessita un govern proper i amic, que l'escolti i l'entengui, i que el vegi, no com una bar-

ra, sinó con un nexa entre pobles i nacions; un govern que, més enllà de pensar en un Pirineu de cap de setmana, ho faci en un territori viu, equilibrat i ple d'oportunitats.

Quin és, doncs, el capteniment del Govern sobre l'impuls que necessiten les comarques de l'alt Pirineu i l'Aran?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Illustre senyor diputat, jo comparteixo les seves paraules, i vostè ho sap. Estic plenament implicat en l'impuls de les comarques i dels territoris de l'alt Pirineu i de l'Aran. Estem tirant endavant un projecte estratègic que aposta per millorar-ne el dinamisme econòmic, tecnològic, social i territorial, i la qualitat ambiental. I el volem articular a l'entorn de tres grans eixos.

En primer lloc, com he dit altres vegades, el Pirineu ha de passar de frontera a frontissa –que és el que vostè ha demanat primer– en sentit vertical, ha de convertir-se en un espai de cooperació. I per aquest motiu farem un gran esforç d'inversió en les vies fonamentals d'accés a les valls, i de connexió entre elles amb les carreteres, els trens i l'aeroport de la Seu. Cal una integració que projecti, en sentit nord-sud, la potenciació dels eixos naturals, que són els quatre rius: Segre, Llobregat i les dues Nogueres; en sentit transversal, amb la vegueria com a element clau de cohesió territorial de l'eix pirinenc, i en sentit transfronterer, amb la Comunitat de Treball dels Pirineus que ara presidim i que és la base més ampla sobre la qual avançarem cap a la construcció de l'euroregió Pirineu - Mediterrània.

En segon lloc, hem de convertir l'alt Pirineu en marca de qualitat. Ja n'hem parlat, de possibles esdeveniments internacionals que ens ajudin en aquest sentit.

I, finalment, som conscients que cal un millor accés als serveis públics i, en especial, als d'atenció domiciliària i a les noves tecnologies. Hi treballarem. La proximitat entre la Generalitat de Catalunya i els governs locals del Pirineu ha de permetre la realització conjunta de polítiques que siguin adequades a les necessitats de la gent, de les persones del territori.

I, en aquest context, retrobarem i reforçarem la singularitat aranesa com a símbol de la riquesa i diversitat del Pirineu. L'Aran tindrà efectivament un estatus especial, respectuós amb la seva llengua, amb la seva cultura i amb les seves institucions, compartint –compartint– amb l'alt Pirineu aquest projecte estratègic.

El president

Gràcies. El senyor diputat vol repreguntar? (*Pausa.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques culturals i de comunicació (tram. 317-00042/07)

Doncs, passem a la següent pregunta, que la formula la illustre senyora Pilar Dellunde, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre les polítiques culturals i de comunicació. Té la paraula.

La Sra. Dellunde i Clavé

President, amb relació a l'abandonament del Govern Balear de l'Institut Ramon Llull, li volem preguntar per les mesures a prendre en el futur sobre aquest tema. L'anterior Govern de la Generalitat en va exercir una direcció molt de cara a l'aparador, però poc efectiva, amb dificultats per arribar a connectar amb el conjunt de la societat. Però malgrat l'herència rebuda, cal superar aquesta etapa. No és aquest el moment de fer passos enrere.

És aquest l'únic organisme conjunt dels governs balear i català. Quines mesures pensa prendre per continuar fidel als seus objectius?, que segons els seus propis estatuts són la projecció de la llengua catalana i de la cultura que s'hi expressa i l'aprenentatge fora del domini lingüístic, respectant les aportacions de totes les terres que la comparteixen.

La nostra llengua és una llengua nacional, que no entén d'adscripcions polítiques, no pertany ni a conservadors ni a progressistes. La catalana és la principal llengua i cultura de la Unió Europea que no disposa d'estat propi per defensar-la. És fonamental, per tant, que no donem això per perdut.

L'insto, doncs, que lideri el procés per potenciar la internacionalització de la nostra llengua i cultura i per garantir la unitat de la llengua catalana. Segons l'Acord per un govern catalanista i d'esquerres, cal obrir una nova etapa en la política cultural a Catalunya, fer d'aquesta una prioritat de govern. Cal refer el diàleg i les relacions per tal d'arribar a un acord sobre l'Institut Ramon Llull, i treballar per incorporar-hi nous territoris dels Països Catalans.

Finalment, des d'Esquerra Republicana de Catalunya considerem que hi ha un temps per a les oportunitats. És fonamental que la presència de la cultura catalana, convidada d'honor a la Fira de Guadalajara, no sigui una presència qualsevol, pobra, inconsistent. Volem preguntar-li, doncs, com es garantirà aquesta presència de la cultura a la Fira del Llibre de Guadalajara i quines mesures prendrà en el futur sobre l'Institut Ramon Llull.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora diputada. L'Institut Ramon Llull fou el fruit d'un esforç, que jo crec que era lloable en les seves intencions i correcte en el seu plantejament inicial, dels governs balear i català. I la iniciativa va comptar, com vostè sap, amb el suport unànim dels parlaments respectius i del Senat espanyol.

Vull comentar les seves paraules en el sentit, d'entrada, que la nostra llengua és una llengua nacional, però és una llengua que té accents, i, els accents, els hem de respectar.

Els acords signats entre el Govern balear i la Generalitat foren possibles perquè allà hi havia un president –socialista, per cert– amb una sensibilitat indiscutible per la promoció conjunta de la llengua i la cultura catalanes a l'exterior, i perquè aquí hi havia un convenciment respecte de la conveniència d'impulsar la institució.

El Govern balear ha manifestat la seva intenció de no seguir, de moment, a l'Institut, de posar el comptador a zero. Respecto la seva voluntat. Això no ens ha de complicar excessivament la marxa endavant de l'Institut, de cara, sobretot, a la Fira del Llibre de Guadalajara; hi ha un termini de sis mesos de preavís –fins a final d'any, pràcticament, de preavís– entre la denúncia del conveni, si es produeix, i la seva efectivitat.

Jo crec que tornaran; així ho espero. Els esperarem, fins i tot els anirem a buscar. A ells, i als valencians, i als andorrans, els convidem des d'ara a treballar conjuntament amb un institut més generós i més ambiciós que mai.

És evident que el mèrit més gran de l'Institut és haver nascut, existir. No podem pas dir el mateix de la seva activitat, ni de la seva gestió econòmica, ni del fet que el seu director fos un exconseller a qui es va mantenir l'estatus econòmic de conseller, configurant una mena de conselleria bicèfala.

Però no vull perdre ni un minut més a parlar del passat, i acabo parlant de l'esdevenidor. La incorporació de Xavier Folch a l'equip de l'Institut és una garantia de qualitat i de solvència, com la de Josep Maria Bricall ho serà en el futur per al Consell de les Arts i la Cultura. El primer repte, evidentment, és Guadalajara; és un gran compromís i és una gran oportunitat. El dissabte passat vaig rebre el compromís verbal de suport de la ministra de Cultura, que ens compensarà econòmicament de l'absència de suport per part del Govern balear; suport, per altra banda, tot sigui dit, molt modest. És un oferiment que valoro i que vaig agrair...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I una consideració final: jo crec que no hi ha res de bo que no comenci contra molts prejudicis, i estic convençut que comença una gran etapa per a l'Institut i per a la promoció de la llengua, la literatura i la cultura catalanes.

El president

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre la situació política actual a Catalunya.

sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00043/07)

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, des del nostre punt de vista, la política de comunicació del Govern ha de ser clara i transparent, i requereix, sobretot, un debat seré. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa sempre vam denunciar que Convergència i Unió aplicava una política clientelista, de favoritisme a determinats mitjans privats, tant en subvencions com en contractació de subscripcions o en concessió de llicències, i de parcialitat en els mitjans públics. Aquell model, evidentment, no podia continuar.

De totes maneres, aquesta última setmana s'ha enrair el clima arran de la presentació per part de Convergència d'un informe sense firma. L'Informe, des del nostre punt de vista, és infame, indigne i intervencionista. Nosaltres estem a l'espera que acabi la investigació que ha impulsat el Govern, i a partir d'aquesta investigació pensem que s'han d'adoptar les decisions que calguin en nom de la transparència. El Govern ha de ser clar, contundent per anul·lar la política de crispació, de «maranya», que fa Convergència i Unió en aquest tema, no?, partit que ha volgut inventar una gran crisi política amb la filtració d'aquest Informe, precisament per evitar la serenor necessària per abordar amb profunditat un debat sobre quina ha de ser la política de comunicació del Govern, tant en els mitjans públics com als privats.

Per nosaltres, tot ha de pivotar sobre la no-ingerència en els mitjans privats i la imparcialitat en els mitjans públics. En aquest sentit, aplaudim les afirmacions del conseller en cap d'aquest matí, que l'objectiu és arribar que el Govern deixi de subvencionar mitjans privats.

Des del nostre Grup Parlamentari, avui ens volem fer ressò d'un document que sí que està firmat, i el firma qui creiem que ha de ser una de les veus més autoritzades per parlar d'aquest tema: el Col·legi de Periodistes de Catalunya, que en aquest document el Col·legi, textualment, diu –dic «textualment»–: «Exhorta el Govern de Catalunya a explicar els criteris i les polítiques que pensa desenvolupar envers els mitjans de comunicació, i exigeix que no caigui en la temptació de repetir les actituds intervencionistes de governs anteriors» –evidentment, amb referència als favoritismes i l'amiguisme de Convergència i Unió.

Per això des del nostre Grup Parlamentari li demanem avui, senyor Maragall, que, més enllà d'anar fins al final en tot aquest assumpte de l'Informe anònim, no permeti que ens desviem del que és essencial. Com diu el Col·legi de Periodistes, cal fer públics els criteris destinataris dels ajuts passats, presents i futurs dels mitjans de comunicació fets amb diners dels contribuents, i també cal avançar de forma decidida i sense més dilacions en l'elaboració de forma urgent de la llei de la Corporació Catalana de Radiotelevisió, i també la dels mitjans audiovisuals.

Senyor Maragall, avui és un crit unànim entre els professionals dels mitjans de comunicació que la situació heretada no pot continuar...

———— Pregunta al president de la Generalitat

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

En definitiva, senyor president, quines actuacions pensa portar a terme el Govern a curt i mitjà termini en relació amb la política comunicativa?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Illustre diputat, el propòsit del Govern en matèria de política de comunicació i de mitjans és desenvolupar una política que satisfaci tres criteris: pluralisme, independència dels mitjans i transparència. I per tal d'assegurar-ho el Govern presentarà un projecte de reforma de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que modificarà la composició i les funcions del Consell d'Administració, anant més enllà del que ja vam fer en el mandat anterior.

Per tal de reduir la intervenció pública en el mercat de la comunicació, que és una nostra obsessió, i de no interferir en la lliure competència, el Govern es proposa dur a terme una disminució *progressiva* dels ajuts a les empreses privades de mitjans. Es tracta de passar dels 25 milions d'euros de l'any 2003 a 20 milions l'any 2004 i a 15 milions el 2005. Si ho podem accelerar, ho farem; com més aviat ens en sortim millor. Tot això es farà mitjançant convocatòria pública i transparència total dels ajuts.

I per tal d'impulsar la competitivitat dels grups de comunicació catalans, el Govern està disposat a reduir progressivament la presència dels mitjans públics al mercat publicitari, que és una altra qüestió però tan important com la primera. El Govern impulsarà una nova política audiovisual des de la Corporació, que doni prioritat als grups de comunicació catalans; encarregarà al CAC, Consell de l'Audiovisual, l'anàlisi de la validesa jurídica i normativa de les concessions de llicències atorgades durant els dos darrers anys; proposarà l'ampliació de les competències del CAC per atorgar-li la competència plena sobre la concessió i revocació de llicències, i, finalment, promourà la constitució d'una mesa permanent del sector dels mitjans de comunicació per tal de fer el seguiment de la nostra gestió en aquest camp.

La nostra intenció és oferir un gran acord a tots els agents implicats. Crec que les diferències entre la política de comunicació de l'actual Govern de la Generalitat i els anteriors és i serà més que evident. Tal vegada sigui aquesta diferència el que, a algunes forces, els costi d'admetre.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre com pensa actuar davant les tensions contínues i els conflictes interns del Govern (tram. 317-00044/07)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre com pensa actuar davant les tensions contínues i els conflictes interns del Govern. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Maragall, vostè va acabar la seva darrera intervenció fa tot just una setmana dient que el seu Govern sorprendrà. Ho va dir. Mai millor dit. Porten vostès una setmana sense saber qui és l'autor o qui són els inductors d'aquest Informe que tothom sap que, si es portés a terme el seu contingut, suposaria un greu atemptat a la llibertat d'expressió. Això, no ho nega ningú. Per altra banda, qui és l'autor o qui són els inductors és un secret a veus. Potser vostès encara no ho saben, però tothom ho sap.

També ens han sorprès que durant una setmana sencera han donat una imatge, si em permet dir-li-ho, penosa de l'actual Govern; una imatge d'un govern que vostès diuen que és d'esquerres, però que cada cop més sembla un govern ple d'esquerdas (*remor de veus*); una imatge de contradiccions, de descohesió i a més a més de gelosies i de desconfiances.

Aquest mateix matí, hem escoltat la intervenció de l'actual conseller en cap que no ens ha aclarit absolutament res. L'única cosa que sabem és que ell és molt important, això sí. (*Remor de veus.*) Si dura una mica més la seva intervenció, gairebé hauria dit que és més important que vostè. (*Veus de fons.*) Jo sí que hi era –jo sí que hi era.

I aleshores, la pregunta... (*Forta remor de veus.*) Temps al temps...

El president

Sí. Senyores diputades i senyors diputats...

(*Pausa.*)

El Sr. Mas i Gavarró

La pregunta o les dues preguntes...

El president

Senyor Mas, jo li paro el temps...

El Sr. Mas i Gavarró

Perdoni, perdoni...

El president

No, jo li paro el temps, i, en tot cas, la mateixa reflexió que fem per una banda la fem després per l'altra: intenció que els diputats que estan en ús de la paraula la puguin fer seguida, sense interrupcions.

Li torno a comptar el temps des del principi, senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president.

Per tant, les dues preguntes concretes que li formulo són les següents. Primer: quin és el resultat, senyor president, de la investigació en curs? Fa una setmana que estan investigant, ja és hora que coneguem el resultat, i que el coneguem aquí, en el Parlament de Catalunya, no en una roda de premsa demà o demà passat.

I segon: què pensa fer per posar ordre en l'actual descohesió del Govern?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

(Pausa.)

El president de la Generalitat

Senyor Mas, la veritat és que a mi el que em va sorprendre va ser vostè l'altre dia perquè la pregunta no la va acabar de fer, i realment em va deixar una mica sorprès. No sabia que vostè l'únic que volia era tirar sobre la taula una informació que vostè tenia i que jo no tenia, efectivament, i que ha creat un..., diguem-ho així, vulgarment i clarament, un mullader considerable.

Miri, jo no sabia si ara em preguntaria per això, si..., per què em preguntaria, perquè, clar, podia ser el Lluï, podia ser el tema de les lleis... (*Remor de veus.*) Vostès estaven dient... —no, no, i és una pregunta genèrica—, vostès estaven dient... (*persisteix la remor de veus*), vostès estaven dient que les lleis aprovades..., bé, no donaven la talla. Ja li asseguro, perquè ho he comprovat, que estem a la ratlla del que vostès feien fa quatre..., exactament, perquè portem un mes de retard, vostès van començar un mes abans, i que d'aquí a tres mesos ja els haurem avançat, i clarament; de manera que aquest Govern efectivament treballa.

Miri, jo el que li vull dir és que confio plenament en el que ha dit..., i totalment, en el que ha dit i en el capteniment del conseller en cap Josep Bargalló. Ha estat plenament lleial al president i al Govern. I era fàcil no ser-ho del tot. Les pressions que ha tingut són molt considerables. Dic que ha estat lleial, eficaç, en general, i en particular en aquest cas, sobre el cas de l'Informe que vostès van fer circular fa una setmana.

Confio plenament en el portaveu del Govern en l'expressió, la matisació i el detall dels acords del Govern, i ells, tots dos..., el portaveu demà donarà compte del final de la seva investigació, però jo crec que esclarir definitivament la qüestió, ja ho han començat a fer.

Hem fet el més important, que és demostrar que el Govern no té res a veure amb el document, res, i que té una política clara i transparent; que parts de l'Informe, que considera un conjunt perfectament descriptiu de la realitat, en conjunt, coincideixen, poden coincidir, amb l'opinió personal, no amb les dades, expressada personalment per algun responsable del Govern. És cert. Però això no té res a veure amb la decisió ferma i absoluta del Govern d'acabar amb la interferència de l'Administració de la Generalitat en el mercat privat

dels mitjans de comunicació.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, queda clar que vostè no ens diu quin és el resultat d'aquesta investigació. Si no recordo malament, vostè deia que el Parlament havia de ser el centre de la vida política catalana. Vostè avui no ha complert aquella paraula donada.

Segon. Després, escolti'm, hi ha alts càrrecs del Govern, responsables de l'àmbit de comunicació, que s'expressen en privat en determinats termes, que no són desmentits quan són publicats. I jo li he de recordar, senyor Maragall, que els membres del Govern no s'expressen a títol personal, s'expressen en el conjunt del Govern i expressen l'opinió del Govern, mentre hi siguin. No hi ha tres governs, n'hi ha un de sol, i vostè n'és el responsable, el responsable principal.

Avui, senyor Maragall, es jutja la veritat, no l'autor d'un document o l'inductor d'un document, es jutja la veritat, que és molt més important. I jo espero que vostè estigui a l'alçada de les circumstàncies, i espero també que en lloc de presidir un govern de collisió, com està fent...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...acabi presidint un govern d'autèntica coalició.

El president

Senyor president, li queden disset segons, per ser precisos...

El president de la Generalitat

Bé, aquests disset segons per dir-li que demà sabrà tot el que necessita saber, per descomptat.

I li garanteixo que, d'aquest incident, el que en quedarà finalment és que haurà estat el punt de partida d'una clarificació respecte de quina és la política informativa que un Govern de la Generalitat hauria d'haver tingut, no va tenir i ara tindrà.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern pel que fa als mitjans de comunicació (tram. 317-00045/07)

...la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i

Camps, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre la política del Govern pel que fa als mitjans de comunicació.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo l'acabo d'escoltar amb molta atenció i espero a demà, no? Jo també crec, com el senyor Mas, que aquestes coses és millor explicar-les al Parlament que en roda de premsa; crec que és una contradicció amb el que vostè sempre defensa, però espero a demà.

Però sí que m'agradaria fer-li –i permeti'm que vagi incidint sobre aquesta qüestió– algunes consideracions addicionals. Potser demà sabrem d'on surt el document, si el Govern en té responsabilitat o no en té responsabilitat.

Però el que sí que sembla clar és que el secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat comparteix bona part de les idees que estan contingudes en el document, cosa que s'ha dit i que no ha estat desmentit, i a més a més hi ha prou testimonis perquè se sàpiga que el secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat hagi expressat aquestes idees en un sopar amb periodistes a Madrid.

Doncs bé, tenir un secretari de Comunicació que comparteix les idees que hi ha al document exigeix que aquest secretari de Comunicació estigui cessat aquesta mateixa tarda; li ho demano per favor.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Li accepto que és millor, que haguera sigut millor que la resposta s'hagués donat en el Parlament; a vostè i al senyor Mas, els ho accepto. Però avui era important que d'aquí en sortís clarament no qui havia estat o qui no havia estat el més o menys important personatge que va recollir una sèrie d'opinions, que algunes podien ser coincidents fins i tot amb alguna opinió personal d'algun responsable de la Generalitat, no; sinó que el que havia passat no podia tornar a passar, i que no tornaria a passar, i que el mercat dels mitjans de comunicació tindrà una llibertat i tindrà una tranquil·litat que vostès, ni vostè des del Govern espanyol, ni els seus aliats aquí al Govern català, no els van donar.

Eh que m'estalviaran de parlar de casos anteriors? No m'agrada parlar de casos anteriors. No, ja en parlarem algun dia si cal, per descomptat, però aquí el que ha de quedar clar, senyor Piqué, és que la política de comunicació del Govern de la Generalitat de Catalunya serà per primer cop, i li ho dic amb tota contundència, absolutament transparent i absolutament equitativa.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president del Parlament; moltes gràcies, senyor president de la Generalitat. Jo li accepto que aquest sigui el capteniment del Govern de la Generalitat i el seu personal, no?, però m'agradaria que, a més a més de les paraules, els fets s'hi adiguessin i que féssim les coses tots plegats d'una manera coherent.

I m'agradaria que digues avui en seu parlamentària i amb tota la solemnitat possible que no hi ha una forma catalana, no hi ha «la forma catalana de veure el món», i que això ha de ser eradicat per sempre més, i que es digui amb tota claredat, i que totes les forces polítiques que formen el Govern de la Generalitat ho diguin també –ho diguin també.

I després, ja que fa, doncs, aquest exercici de voluntat... (*remor de veus*) –permetin, senyors diputats i diputades...–, ja que es fa aquesta declaració solemne de voluntat de transparència i de no-connivència entre el sector públic i el sector privat, de reduir fins a eliminar-les les subvencions, d'eliminar o reduir molt la publicitat, m'agradaria que totes les administracions de Catalunya, i en particular les locals, fessin exactament el mateix.

Però també m'agradaria que es donessin explicacions convincentes d'una cosa que avui ha sortit en un mitjà de comunicació i que em sembla especialment greu i que és profundament contradictori amb el que vostè acaba d'expressar.

Avui s'ha informat, i no sé si és cert, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, corporació de dret públic, ha arribat a un acord, i va signar un contracte, amb compromisos econòmics, amb una empresa privada per coproduir determinades qüestions.

Bé, jo no discutiré des del punt de vista empresarial si això és bo o no és bo, però m'estranya molt que ho hàgim sabut tres mesos després i sabent, a més a més, que hi havia una clàusula de confidencialitat... (*Pausa.*) Això és el que diuen els mitjans de comunicació.

Jo celebraria que vostè m'ho digués, que això no és cert i que se'n donaran...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...les degudes explicacions, perquè tinc la impressió que això no és així. I em sembla que és un tema especialment preocupant.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Excel·lentíssim senyor Piqué, la veritat és que hi va haver una compareixença, que no sé si vostè hi va estar present o algun diputat del seu partit, en la qual el senyor Joan Majó, director de la Corporació, va explicar extensament aquest contracte i altres vicissituds del seu programa, no?

Miri, nosaltres defensarem un sistema de regulació audiovisual basat en la transparència i en el rigor. I respecte dels mitjans públics, n'assegurarem la independència, el finançament i la dimensió adequada per poder complir la seva funció.

I pel que fa al mercat, ho torno a dir, reduïrem al mínim la intervenció en el mercat publicitari. Impulsarem la competitivitat dels grups de comunicació catalans, per descomptat.

Miri, vostè diu que no hi ha una manera catalana de veure la vida... I tant que hi ha una manera catalana de veure la vida! És que no entenc com vostè... On ha nascut, vostè?, perquè tothom té una manera... (*Remor de veus.*) On s'ha trobat una persona que no tingui una manera de veure el món que estigui relacionada amb el fet d'haver nascut en una terra i en un poble? És una cosa absolutament... Jo crec que..., que consti en acta –que consti en acta–, perquè crec que és la primera vegada que es diu una bajanada d'aquesta categoria. (*Remor de veus.*) Perdonin.

Una cosa que nosaltres no farem, senyor Piqué, una cosa que nosaltres no farem és empaitar els mitjans ni crear...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...mitjans –i acabo–, com es va fer en el Govern anterior, per carregar-se altres mitjans –per carregar-se d'altres mitjans–, curiosament, un dels més afavorits després.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quina és la seva política d'ajuts a la internacionalització de l'economia catalana (tram. 310-00149/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Santiago Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre quina és la política d'ajuts a la internacionalització de l'economia catalana. Senyor Santiago Rodríguez, té la paraula.

(*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats i el públic, els prego si us plau que respectin el dret del senyor diputat a formular la seva pregunta en silenci.

(*Pausa.*)

Senyor diputat, ho pot intentar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. A finals del passat mes de març, alguns mitjans de comunicació publicaven un anunci del Govern de la Generalitat que es titulava *100*

dies de govern, 100 decisions en què un dels cent ítems deia textualment: «Convocatòria d'ajudes per valor de 270 milions d'euros per al foment de la internacionalització de les empreses catalanes.» Tanmateix un document de l'Oficina de Comunicació del Govern, titulat *100 dies de govern*, fa referència a què el Copca preveu ajudes directes a la internacionalització de l'economia catalana per valor d'11 milions 104.000 euros durant l'any 2004. D'altra banda, i per més que hem cercat, només hem estat capaços de trobar una resolució del Departament de Comerç, Consum i Turisme, la 582 per ser concrets, que preveu ajudes per la internacionalització de l'economia catalana per valor de 10 milions 200.000 euros.

Per tot això, volem saber, en el marc de la política d'ajuts a la internacionalització de l'economia catalana del Govern de la Generalitat, quines són exactament les disposicions del Govern que preveuen ajudes per valor de 270 milions d'euros per al foment de la internacionalització de les empreses.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

Senyor president... Senyor diputat, a veure, el marc d'ajuts a la internacionalització de l'economia catalana –naturalment, li concretaré la pregunta que vostè em feia–, però, té un marc molt ampli d'actuació, i precisament aquest marc molt ampli d'actuació dubto que amb aquests dos minuts i mig tinguem temps de concretar-lo, per tant, podríem ampliar-ho amb un altre tipus d'informacions que puc fer perfectament en comissió.

El primer que li vull dir és que els ajuts no són només i simplement els ajuts via subvencions o via col·laboracions, i en particular l'anunciada globalment de 270 milions d'euros, sinó que és tota una prioritització per un pla d'internacionalització que ha de durar durant tota la legislatura i en el qual tots els treballs que s'estan fent, començant pels de l'acord estratègic, per la competitivitat, l'ocupació de qualitat i la internacionalització, s'estan treballant mitjançant els departaments d'Economia, Treball i Indústria i el mateix de Comerç.

En tot cas, el Copca, aquest any, com a instrument del Departament i del Govern per a la promoció internacional de l'empresa catalana, no solament ha engegat aquest procés de reflexió, sinó que ha engegat tots els ajuts que el Copca i els instruments que el Copca té d'ajuda, que bàsicament es poden resumir en àmbit de la prospecció de mercats, àmbit del que és acció comercial, i li resumiré en el que és probablement més important que són les visions comercials, l'àmbit del que és estrictament programes d'inversió i de finançament amb acció exterior i programes d'assessorament.

Amb tots aquests programes què succeeix? Succeeix

que el que hem fixat és que en un marc de tot l'any, de què no tenim encara pressupost, hem situat una xifra provisional de 270 milions, que és el que previsiblement cobrirà tot el desenvolupament de la nostra activitat durant aquest any, però no necessàriament vol dir que les disposicions efectives que estiguin fetes a dia d'avui ja estiguin, anem a dir normatitzades, però sí que el marc d'ajudes està definit, les empreses el coneixen, l'instrument el coneix i, per tant, des d'aquest punt de vista, em sembla clar.

Per no esgotar temps, perquè segur que vostè em deu voler precisar alguna qüestió, deixo el poc espai que em queda per precisar el que vostè em pugui demanar.

Gràcies.

El president

Doncs, honorable conseller, serà molt poc aquest espai que li queda, lamentablement. A ell ni queda més que a vostè. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, pels seus aclariments. Estàvem convençuts i estem convençuts i coneixem que el marc d'actuació per a la internacionalització de l'economia catalana és un marc molt més ampli que no pas el de les ajudes directes. I, precisament per això, és pel que ens va sorprendre el fet que el Govern de la Generalitat publicités, explícitament, que era una decisió la convocatòria d'ajudes. Li lleigeix textualment la publicitat institucional: «Convocatòria d'ajudes per valor de 270 milions d'euros.» Per tant, jo he d'interpretar, hem d'interpretar que la resposta que vostè ens ha donat és que aquestes ajudes no seran per aquest import, que les ajudes es limitaran segurament al que ja ha estat publicat, que són aquest 10 milions 200.000 euros, que, tot sigui de pas, no només no és més que el que feien anteriors governs de la Generalitat, sinó que és menys que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...les assignacions previstes l'any 2002 i l'any 2003.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller, per deu segons.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

No, no, rodonament, la previsió del Departament i el marc en el qual s'ha de bellugar l'empresa catalana és que la previsió provisional de marc d'ajuts és de 270 milions d'euros i que quan tinguem els pressupostos, que si Déu vol aprovarà aquesta cambra, probablement en puguin ser més...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...si ens hi posem d'acord.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la crisi del tèxtil a la comarca de l'Anoia (tram. 310-00169/07)

La següent pregunta la formula la il·lustre senyora Marina Llansana Rosich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la crisi del tèxtil a la comarca de l'Anoia. Té la paraula.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, com vostè bé sap, el tèxtil és i ha estat tradicionalment un dels principals motors econòmics d'Igualada i la conca d'Òdena. Fa pocs dies, el tancament d'una emblemàtica empresa igualadina, que deixa al carrer més de 250 treballadors, va ser una sacsejada per a un sector que ja fa temps que viu una situació crítica. Fa temps que el sector tèxtil anoienc pateix un degoteig de tancaments d'empreses familiars, de petits tallers, un degoteig que ve de lluny i que ara situa la comarca en una situació molt preocupant. Factors com la davallada del consum, la imminent liberalització del tèxtil l'1 de gener del 2005, la reducció d'aranzels pel que fa a l'entrada de productes i la manca de reciprocitat aranzelària auguren un futur molt negre per a aquest sector que és clau, com deia, per a l'economia de la comarca. Una comarca que recordem que té actualment la taxa més alta d'atur de Catalunya.

Per això volem preguntar-li, honorable conseller, com s'implicarà el Govern de la Generalitat en aquesta situació i quines mesures de suport té previst el Govern per paliar els efectes negatius de la crisi del tèxtil a la comarca de l'Anoia.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo estic segur, i ho he repetit reiteradament i crec que hem de coincidir i llençar-ho com una idea de força, que un sector madur no és un sector obsolet. Hem de fer transformacions i canvis a fi i efecte que pugui mantenir la seva competitivitat. Per tant, el tèxtil, que és un sector madur, hem d'aconseguir que sigui un sector eficient. I en aquest sentit, la política industrial no és només la

política que hem de fer perquè una empresa important a la comarca com Ignasi Carner caigui, sinó que ha de ser una política que ha de servir per millorar, per potenciar i modernitzar aquest sector.

En aquest sentit, hem de dir dues coses. La primera és que hi ha una infraestructura que hem d'aprofitar, una infraestructura com és el centre tecnològic o el tèxtil que ajuda la indústria tèxtil d'aquella zona a millorar els seus productes i els seus processos, l'hem de potenciar i treballarem aquest tema a partir dels centres tecnològics. La segona, que els grups de treball que aborden el tema de la transformació del tèxtil ja estan funcionant, ja estan en marxa, són els que es deriven de l'acord estratègic per a la internacionalització. I el tercer és que ja hem previst en els pressupostos alguna partida per ajudar a flexibilitzar i aconseguir que l'orientació de cara a la baixada d'aranzels del 2005 la puguin suportar millor les empreses i tinguin temps per adaptar-se. A més a més, com li dic, aprofitarem els recursos que tenim, el Pacte per a l'Ocupació de l'Anoia com un instrument de coordinar totes les polítiques, i allà hi abocarem l'acció del Cidem, de Política Territorial i Obres Públiques, de Turisme, d'Agricultura, és a dir, totes aquelles coses, de manera coordinada, per donar-li una sortida a una comarca que requereix superar aquesta taxa més alta d'atur, encara que aquesta sigui del 8,5 per cent, que és la més alta de tot Catalunya.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora diputada... (*Veus de fons.*) Doncs, passem a la següent.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la redacció i l'execució del projecte de variant de la carretera comarcal C-233 al seu pas per les Borges Blanques (Garrigues) (tram. 310-00170/07)

Pregunta que formula l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la redacció i l'execució del projecte de variant de la carretera comarcal C-233 al seu pas per les Borges Blanques, comarca de les Garrigues. Té la paraula.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. La comarca 233 és una carretera que uneix, com saben alguns diputats, sobretot, de la circumscripció de Lleida, els municipis de Flix i Bellpuig, encara que dubto que algú en sa vida hagi anat del municipi de Flix fins a Bellpuig o de Bellpuig a Flix per aquesta carretera, perquè alguns trams són realment indignes i estan amb un estat lamentable. Però, malgrat tot, aquesta carretera constitueix també la principal via de comunicació entre les Garrigues i les comarques adjacents de l'Urgell i del Pla d'Urgell i és també la principal via d'accés de l'Urgell i el Pla d'Urgell a l'autopista i de les Garrigues a la nacional II, que esperem que ben aviat es pugui convertir en una autovia completa, doncs, de cap a cap.

En aquest moment la carretera en qüestió discorre pel centre de les Borges i com que suporta un elevat trànsit

de camions, de vehicles pesats, doncs causa innumerable problemes. Per tant, doncs, el que volem preguntar és si el projecte de variant, tan necessari, que sabem que ja està en fase de redacció, el que voldríem saber és quan estarà enllestit, quan es podran adjudicar aproximadament les obres i quan creu el conseller que més o menys podria estar executada l'obra.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, espero que un cert laconisme de la meua resposta no li provoqui cap frustració sinó tot el contrari. Les obres d'aquesta variant podrien estar començades en el segon trimestre de l'any 2005, després que hagi transcorregut un període de sis mesos per fer les expropiacions dels terrenys afectats. A finals d'aquest any 2004 s'hauran pogut licitar les obres i al llarg d'aquest estiu s'haurà aprovat definitivament el projecte.

Totes les altres coses que li podria dir explicarien un procés complicat que va des de l'estiu de 2002, en què es va treure a informació pública per primera vegada aquesta variant, i, successivament, el febrer del 2003 es va aprovar l'estudi d'impacte ambiental, l'estiu de 2003 es va aprovar l'estudi informatiu i sotmetre a informació pública, ara està acabant-se la redacció del projecte constructiu, a final d'any licitació, sis mesos per a expropiacions, segon trimestre de l'any que ve inici de les obres.

Quan duraran les obres? Això ja és més difícil de dir, però en qualsevol cas compti que amb menys d'un any des de l'inici de les obres la variant de les Borges Blanques podria estar acabada.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a la comarca de l'Anoia (tram. 310-00056/07)

Doncs, passem a la següent pregunta, que formula l'honorable senyora Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a la comarca de l'Anoia. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, quines són les previsions del Departament d'Interior pel que fa a la construcció i habilitació de la comissaria de Mossos d'Esquadra a la comarca de l'A-

noia? I si es preveu avançar en alguna altra comarca aquest desplegament, tenint en compte el compromís que el seu Govern ha adquirit d'avançar el desplegament al 2007.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, la senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, em ratifico en això que ja li vaig contestar per escrit, ho dic per no reiterar-nos..., que és que efectivament s'està construint la comissaria d'Igualada i, per tant, el desplegament de l'Anoia té el calendari previst. I, per altra banda, que enguany, l'any 2004, es farà el predesplegament amb més de set-cents efectius a la ciutat de Barcelona i el 2005 s'acabarà a la ciutat de Barcelona, que com vostè sap té aproximadament 1 milió 600.000 habitants, qüestió que no ens permet en aquests dos anys fer front a altres comarques, que sí que podran veure's accelerades amb posterioritat.

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies. Honorable consellera, jo voldria preguntar-li concretament quin serà el nombre d'efectius dels Mossos d'Esquadra que es destinaran a l'Anoia; si es preveu la creació, a part de la comissaria, d'alguna o algunes oficines d'atenció al ciutadà en algun altre municipi que no sigui Igualada; si han signat el conveni de col·laboració amb l'Ajuntament d'Igualada pel que fa a la relació i a la coordinació amb la policia local, i, a més a més, si, a part del que vostè diu, que és cert, que arribem ara a un moment decisiu que és l'entrada a Barcelona, en col·laboració amb la Policia Nacional, i al 2005 estar a Barcelona d'una manera integral, si les previsions del Govern estan o continuen estant per avançar el desplegament el 2005.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Si el que em pregunta és el número d'efectius de l'àrea bàsica policial de l'Anoia, 116, senyora diputada. Si el que em pregunta és com estem estructurant un desplegament que farem el mes de novembre, doncs, exactament, iniciant els contactes institucionals amb els ajuntaments, per tal d'establir-ne els convenis que pertocuin i estructurant, ara mateix, les diferents zones de patul·latge que, com vostè sap, consisteixen, no només en el tema de seguretat ciutadana, sinó també en el patul·latge rural.

Per tant, totes aquestes coses estaran a punt, tot i que vàrem tenir dificultats en poder adjudicar amb el calendari previst, tenint en compte –i no li ho vull reiterar–, que no hi havia, a la previsió, d'adjudicar aquesta obra

i, per tant, s'ha adjudicat més tard del previst. Malgrat tot, el desplegament es farà correctament a l'Anoia. I, efectivament, li confirmo, si és que he entès bé la seva pregunta, que el 2005 tindrem fet el desplegament a la ciutat de Barcelona, per tant, no hi ha retard, en aquest sentit, i no veig quina és, doncs, la pregunta, perquè no només el farem en les quatre grans àrees zonals que vostès havien previst, sinó que hem anunciat públicament, i jo ho he dit també en aquesta cambra més d'una vegada en alguna compareixença pública, que nosaltres ens atindrem a la divisió administrativa municipal i construirem una comissaria per districte a Barcelona.

Per tant, que la complexitat que hem adoptat per fer el desplegament, però alhora la proximitat al ciutadà i el més bon servei policial a Barcelona, és el que fa que haguem de concentrar tots els nostres esforços a l'Anoia i a la ciutat de Barcelona, i això, fet correctament i amb èxit, és el que ens permetrà, efectivament, accelerar el desplegament.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la declaració del Parc natural de Muntanyes de Prades (tram. 310-00057/07)

La següent pregunta la formula l'illustre senyor Carles Pellicer i Punyed, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la declaració del Parc natural de Muntanyes de Prades. Té la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Conseller, des de fa anys, la protecció jurídica de les Muntanyes de Prades ha estat llargament reivindicada i s'han fet, de fet, diferents passos en aquest sentit.

Des del 32 fins al 92, i fins a la més recent Moció que es va aprovar, la 124, de la cinquena legislatura del Parlament de Catalunya, instava el Govern a impulsar les gestions per aconseguir la declaració del Parc natural de les Muntanyes de Prades, un espai que també està contemplat en el PEIN i que ofereix una gran diversitat, tant biològica, com geomorfològica i, a la vegada, també, una gran extensió de territori. Un lloc en què els principals valors de l'espai són valors naturals, una diversitat biològica i també geogràfica important, i també valors econòmics, doncs, dins d'aquest PEIN hi viuen al voltant o més de vint mil persones. Hi ha vint municipis, cinc consells comarcals i dues províncies.

S'ha convertit també en una zona d'un focus d'atracció turística, el turisme, el lleure, també com a fonts de riquesa, a banda que també s'hi troba una indústria extractiva i també activitat agropecuària important.

És per això que aquest diputat i el nostre Grup Parlamentari voldríem saber quin és el capteniment del Govern amb relació a la declaració del Parc natural de les Muntanyes de Prades.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, en efecte, el compromís per tirar endavant la declaració d'aquest parc natural es conté també en l'Acord de govern, de 14 de desembre de 2003. També va ser ratificat per una resolució de la sisena legislatura, en un projecte de declaració de parc natural.

L'estat dels treballs per portar a la pràctica aquesta determinació del Govern estan força avançats. En concret, per dir-li pel final, durant aquest any 2004 esperem haver conclòs el procés a què em referiré de confecció i tramitació, perquè pugui ser declarat i posat en marxa en el proper període del 2005.

En aquest moment, el Departament ja disposa d'un avantprojecte, un avantprojecte de parc natural i d'un estudi proposat d'ubicació d'equipaments i serveis públics en el futur. Ara bé, sempre en aquests processos és molt important implicar el conjunt de la societat civil i del territori, per la qual cosa estem en la fase prèvia de concertació social i territorial, explicant, doncs, els avantatges i possibilitats del Pla, les delimitacions que cada municipi demana, les possibles activitats que s'hi puguin desenvolupar.

Aquesta fase, que esperem acabar ben aviat, permetrà passar, ja, a la confecció d'un projecte de decret de declaració, amb la seva memòria descriptiva i justificativa, i una primera proposta de delimitació i, fins i tot, si cal, considerar algun espai d'especial interès natural o de reserva integral.

Seguidament, entrarem a la fase de procés administratiu previst en la Llei d'espais naturals, informació pública, consulta a entitats, consulta científica, fins a la formulació definitiva que després de la Comissió Jurídica Assessora portarà una resolució de decret de la Generalitat per a la seva declaració.

Per tant, creiem que, si tot va bé, dins del 2005, ja podrem anar a la posada en marxa d'aquest parc, amb la seva junta rectora i el seu equip tècnic corresponent, i primeres actuacions. Sempre, ho repeteixo, que el territori i la societat d'aquest àmbit s'hi senti ben representada i ho vegi com una potencialitat i com una possibilitat de desenvolupament.

Per això, aquesta fase prèvia és molt important, perquè a l'hora de passar el llapis i de veure què s'hi pot fer i què no, la gent és molt, molt sensible, com vostè sap. Però, hi estem, eh?, hi estem, i serà un dels primers que es declararà.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Breument, entenc, doncs, que els

ajuntaments del territori, diguem, en els quals es desenvoluparà el futur parc natural de Prades estan, doncs, ja assabentats i, en aquest cas, hi ha un nivell d'informació i de contacte per tal de tirar endavant aquest parc natural. És veritat, conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Per matisar més, és a dir, estem en la fase de fer la consulta, no he dit que ja s'ha acabat i que ja tenen tota la informació, dic que tenim l'avantprojecte, tenim l'aprovació d'ubicació i estem en aquesta fase de converses. Pensi que ara estem acabant de fer la constitució de tots els òrgans rectors dels diferents parcs ja existents, que algun d'ells està molt a la vora del que vostè s'ha referit, i que, avui mateix, en alguns altres parcs, el director general va fent aquests contactes territorials.

És a dir, no s'ha acabat el procés, està obert amb la documentació damunt de la taula per anar recollint informació, però, si a algú encara no s'ha arribat s'hi arribarà en aquesta fase abans que surti el projecte.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els efectes de la reordenació de les oficines de la Generalitat a l'estranger (tram. 310-00065/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Oriol Pujol, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre els efectes de reordenació de les oficines de la Generalitat a l'estranger. Té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller en cap o membres del Govern, en tot cas, la pregunta la formulo molt simplement, en gran part en virtut d'una resposta que el mateix conseller en cap va respondre al diputat que ara parla a una pregunta per escrit amb relació als motius de l'oficina, en aquest cas, de la Maison de la Catalogne, a París, mencionada literalment, deia que: «La Maison de la Catalogne a París, en aquests moments, estudia amb tots els departaments amb organismes amb presència a l'exterior la reorientació d'aquesta delegació.» En tot cas, la pregunta és senzilla, que és què preveuen vostès respecte al pla a portar a terme per a la reordenació de les oficines de la Generalitat a l'estranger.

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Aquest és un pla que nosaltres l'anomenem Pla integral de projecció exterior, que no el tenim encara finalitzat i que, evidentment, jo em comprometo, un cop el tinguem finalitzat, a presentar-lo en seu parlamentària. En tot cas, la línia bàsica és la coherència, la unitat de funcions de les oficines, la ubicació d'aquestes oficines en aquelles ciutats i en aquells països que creiem més interessants, i una major eficiència dels recursos públics.

El president

Senyor diputat, vol repreguntar?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Esperem amb impaciència aquest pla, efectivament, anunciat en algunes de les respostes per escrit que vostè i altres membres del Govern han formulat. En tot cas, dir-li algunes coses amb relació..., bé, a quelcom que ja comença a ser habitual en el seu Govern, no?

Un primer incompliment que això ho hauria facilitat és una promesa incompleta de crear quelcom que hauria comptat amb el nostre suport, que era el Departament de Relacions Exteriors. Creiem que això li hauria donat lògica en el sentit d'especialitzar un departament, en aquest aspecte concret, i no tenir-lo com vostè està en aquests dies, doncs, tan ocupat en altres matèries. I, en tot cas, amb la necessitat de coordinar un govern, doncs, formulat per diferents partits, doncs, el que sí que és evident és que mentre elaborem aquest pla es produeix un cert desgavell, un important desgavell, diria jo.

Tancament a Casablanca, ja s'hi ha referit vostè altres vegades, però, en tot cas, el tancament és efectiu i és cert, tancament a Casablanca; tancament de l'oficina de Roma, en tot cas es tanca prèviament a aquesta valoració i a aquest anunci que vostè fa. És a dir, ens anuncia que vindrà un pla on es determinen els llocs idonis, però, de moment, vostès ja tanquen. Es plantegen seriosos dubtes respecte, per exemple, a Perpinyà, París... Es plantegen dubtes, en tot cas, en tant que no està el pla elaborat es plantegen dubtes i la resposta, una mica, és aquesta per escrit que vostès han fet de la Maison de la Catalogne, a París. Dubtes en l'oficina de la Xila, a l'Equador; dubtes a l'oficina de la Xila a Polònia, dubtes seriosíssims, eh?, en part, per la titular del Departament amb relació a les oficines del Copecc a l'estranger.

I un cert maquillatge, deixi'm que li digui, ja, i, per tant, no estem esperant ni al pla, un cert maquillatge que vostès, des d'algun departament, avaluen en oficines ja existents. Bé, les oficines del Cidem, ja existien a Düsseldorf, a Nova York i a Tòquio, i ara passen a nomenar-se, i, en tot cas anunciades a bombo i platerets, a les oficines de l'Agència Catalana d'Inversions, o les plataformes d'atracció empresarial, eh?, i de capacitat d'implantació en diferents mercats estrangers del Copca, fet que ja també existia, vostès li posen un maquillatge nou.

En tot cas, per acabar, deixi'm que li digui que el que valorem negativament és el procés, per entendre'ns, jo li diria, gairebé, d'espanyolització, no...?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

I acabo, només amb literal de la seva resposta al senyor conseller, de la seva resposta en aquest diputat que li parla...

El president

Senyor diputat, és que no té temps.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Però és que és només un minut dir: la manca d'entesa...

El president

No, és que les preguntes duren dos minuts i mig, llavors...

El Sr. Pujol i Ferrusola

En tot cas, només, doncs, em guardaré la pregunta, però sàpiga que hi ha una subordinació total, en aquest cas el senyor conseller en cap, senyor Bargalló, en relació, concretament, i és...

El president

Senyor diputat, és que no sé si m'he explicat prou bé: se li ha acabat el temps. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap

Bé, jo ja sé, senyor Pujol Ferrusola, que entre les consignes que els passen a vostès, últimament les últimes setmanes n'hi ha una que és dir: aquest Govern s'espanyolitza. Molt bé, les consignes serveixen pel que serveixen, sovint per amagar un discurs que no es pot defensar, perquè quan es pot defensar el discurs es fa el discurs i no es disfressa de consigna.

Però, en tot cas, jo ara no li parlaré de l'oficina de Casablanca, i li aconsello una cosa, llegeixi's l'entrevista amb el periodista Ali Lmrabet, aquell periodista que va detenir el Govern del Marroc i que tots van defensar, publicat a la revista *El Temps*, en el seu número 1038, de la setmana passada. Se'l llegeix i quan hagi llegit aquesta entrevista amb aquest periodista marroquí en parlarem, però només sàpiga que a Casablanca continua oberta una oficina de la Generalitat –continua oberta una oficina de la Generalitat– que és del Copca i que fa les funcions que creiem que en aquests moments són més importants per fer a Casablanca.

Pel que fa a l'oficina a Perpinyà, dubte ni un, eh?, ni un, el que passa és que nosaltres no la tenim conceptualitzada com a oficina de relacions exteriors, perquè per a nosaltres, la de Perpinyà és una oficina nacional, culturalment nacional, amb relacions, per tant, dintre els territoris de cultura catalana i no la tenim conceptualitzada com a oficina exterior.

I per a la resta de casos, jo he anat fent respostes per es-

crit, assumeixo aquestes respostes, faré les que vostè ens demani i quan el pla el comencem a tenir, insisteixo, li portaré. Però, no dubti, nosaltres no ens espanyolitzarem, jo no em penso espanyolitzar, perquè no sóc espanyol i és, per tant, molt difícil que a mi em succeeixi això i, a la vegada, farem una projecció exterior coordinada i eficient, que és el que volem fer, el que pretenem fer i el que tenim dret a fer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la finalitat política de la prioritització de l'Estat espanyol per davant d'Europa com a mercat cultural, anunciada per la consellera de Cultura (tram. 310-00069/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyora Carme-Laura Gil, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la finalitat política de la prioritització de l'Estat espanyol per davant d'Europa com a mercat cultural, anunciada per la consellera de Cultura. Té la paraula.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Vostè ja ha formulat la pregunta. Senyora consellera...

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, un dels objectius importants del Departament de Cultura del Govern de la Generalitat és liderar la difusió i promoció internacional de la cultura i la llengua catalanes, coordinadament amb altres departaments del Govern. Per assolir aquest objectiu ens centrarem en quatre eixos d'actuació.

Primer, ajudar a potenciar i enfortir la cultura i llengua catalanes al conjunt de territoris de parla i cultura catalanes en el marc d'una política d'enfortiment de l'Euroregió de què Catalunya forma part. Enfortir, en segon lloc, la relació cultural amb altres autonomies de l'Estat espanyol per tal d'afavorir el coneixement i el respecte mutus. En tercer lloc, posicionar a un lloc central la cultura catalana dintre de les xarxes culturals europees. En quart lloc, dedicar esforços i especial dedicació a les relacions culturals amb el conjunt de les cultures de l'àrea mediterrània amb què estem històricament vinculats, i mantenir i cuidar els intercanvis culturals amb Amèrica llatina, ja que aquesta és una altra àrea on els catalans hem estat ben presents, des del punt de vista cultural.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Gràcies, consellera, la seva afirmació parlava de mercat cultural i prioritització d'Espanya per davant d'Europa.

Jo el que li vull dir és que el mercat cultural no es pot mai subscriure a un espai geogràfic, perquè el seu espai és universal i és el món. I prioritzar Espanya és convertir la cultura catalana en cultura vernacle, que vol dir aquella que neix com esclava a casa de l'amo.

Vostè, i el seu Govern, està prioritzant Espanya davant de Catalunya quan afirma que el Premi Nacional de Literatura Catalana podia atorgar-se a una obra en castellà; quan prioritza l'inexistent pavelló espanyol a la Fira del Llibre de Guadalajara, en comptes d'un pavelló català; quan dona entrada com a copatró al Ministeri de Cultura al Museu Nacional d'Art de Catalunya, al Museu Nacional emblemàtic; quan trenca l'eina preciosa de promoció de la llengua i literatura catalanes, l'Institut Ramon Llull.

El mercat cultural de Catalunya i de la cultura catalana és universal. Una obra, un autor pot arribar a ser universal, però una cultura només pot arribar a ser-ho amb el seu accent propi. I la nostra universalitat, sens dubte, passa per Europa, ben segur.

Nosaltres, senyora consellera, ho aprofito, no donem patents de catalanitat. Nosaltres som catalans i tenim l'orgull de ser-ho, però tenim una gran ambició: que la nostra cultura nacional —no trobem feixuga la paraula «nacional»—, que la nostra cultura nacional sigui una cultura al món, no espanyola, ni prioritzant el seu espai i el seu mercat a Espanya. I ben segur que ni vol passar per Espanya, que ha de passar per Europa, i es fa evident que no passa per la seva conselleria.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president. Miri, vostè aquí, doncs, ha dit un seguit de coses que no responen, en absolut, a la realitat, ni a afirmacions d'aquesta consellera. En qual-sevol cas, ho haurà llegit, però no són certes. Solament ni explicaré una: sàpiga que a la Fira de Guadalajara, no d'ara, de sempre, i afortunadament, el país convidat, i en aquest cas nosaltres som país convidat, doncs, disposem, des de Mèxic, allí, disposem de l'espai oportú, i que aquest divendres ja surten les pliques per construir el nostre propi pavelló.

Si totes les altres informacions que vostè ha donat són tan realistes com aquestes, doncs, li demanaria que s'informés una miqueta millor i que quan faci explicacions en aquest Parlament no doni consignes i discursos.

Gràcies.

El president

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el novè, i que és una interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 300-00267/07)

Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari interpella avui el Consell Executiu, per tal de conèixer què està fent el Govern de la Generalitat davant de les conseqüències per als treballadors i per a les treballadores i per a certes comarques de Catalunya pel tancament o reconversions de diverses empreses d'alguns sectors industrials.

Els noms de Samsung, Philips Novalux, Autotex, Dogi, Fisipe, Domar, Galler, Printer, i darrerament Ignacio Carner i Bonser Española han estat presents a les seccions d'economia dels mitjans de comunicació per la situació d'aquestes empreses i pels efectes negatius que han tingut les decisions de les seves direccions pel tancament, per l'acomiadament o bé per la retallada dels sous dels treballadors i treballadores i també per les seves conseqüències negatives per a les comarques on estan instal·lades.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la compatibilitat de l'economia catalana signada amb els agents socials ha assentat bases per poder reconduir una situació industrial a Catalunya, amb problemes reals per a l'ocupació i amb efectes negatius per als drets laborals dels treballadors i les treballadores.

Per al nostre Grup Parlamentari, no estem davant d'una crisi industrial ni de deslocalitzacions generalitzades, però sí que s'evidencien riscos evidents en alguns sectors, i bàsicament en el de l'electrònica de consum i components electrònics, en el de l'automoció i components de l'automòbil i també en el tèxtil.

Què està passant?, es pregunten molts ciutadans i especialment els treballadors i les treballadores afectades. Cap a quin model productiu i laboral anem? I de quina manera s'aborda la situació de les persones i comarques afectades pels actuals canvis de caràcter internacional i tecnològic? Quines són, senyor conseller, les raons de fons?

El nostre Grup Parlamentari comparteix les anàlisis fetes pels sindicats que situen clarament el com s'ha arribat a la situació actual. Primer, per una debilitat de l'economia productiva, com a conseqüència d'una manca de polítiques industrials actives del passat. Segon, per una captació d'inversions de poc valor afegit en els darrers vint anys. Tercer, per unes polítiques d'uns poders públics, anteriorment governats per la dreta cata-

lana i espanyola, i per unes polítiques empresarials que han justificat una pretesa competitivitat basada en baixos salaris i en la precarietat laboral. Quart, per uns insuficients recursos en recerca, desenvolupament i innovació; insuficients recursos en formació; insuficients recursos en infraestructures de suport a l'economia productiva i al desenvolupament sostenible. És a dir, les polítiques fetes en els darrers anys han portat a tenir sectors industrials vulnerables. I aquests dèficits s'accentuen ara amb l'ampliació de la Unió Europea a vint-i-cinc, amb la liberalització del comerç, amb la dinamització de diversos països i espais econòmics, com ara la Xina, i amb el manteniment d'unes polítiques aranzelàries desiguals.

És per això que compartim la necessitat d'avançar cap a una segona transformació industrial, basada, com ha explicat i s'ha explicitat en l'Acord de govern, en la innovació, la recerca, el desenvolupament i la formació, en productes de valor afegit, en noves produccions socialment útils, alliberades d'impactes socials i ambientals i amb drets laborals reconeguts, salaris adients i treball estable.

Però, mentre arribem a aquesta situació, què fer? Senyor conseller, n'estem convençuts del que va dir fa una setmana a Tribuna Barcelona. Vostè deia que la nova transformació productiva ha de tenir rostre humà i va afegir: «Serà necessari entendre i atendre persones que s'hauran de reconvertir professionalment, ja que la seva ocupació desapareixerà i això ens obligarà a impulsar la generació d'ocupacions.» Aquestes són paraules seves. Per la qual cosa creiem, i hi estem d'acord, que, en paral·lel al debat, a la concertació social i a les mesures governamentals que vostè apuntava, per promoure un nou model industrial a Catalunya calen també mesures de xoc i mesures urgents —mesures de xoc i mesures urgents—, perquè la situació present afecta persones i el territori, afecta els treballadors i les treballadores i diverses comarques de Catalunya; mesures de xoc i mesures urgents per atendre aquesta etapa en què ens trobem, que podríem anomenar «de transició».

Senyor conseller, un exemple clar. Com bé sap, dijous passat, el conseller en cap, els grups parlamentaris i el responsable del Servei d'Ocupació de Catalunya vam reunir-nos amb els sindicats, els empresaris i els alcaldes de la comarca de l'Anoia per atendre la crisi del tèxtil a la comarca. La presidenta del comitè d'empresa de l'empresa del tèxtil Ignacio Carner ens deia dolguda: «Els treballadors no decidim mai tancar una empresa. Per què es permet la descapitalització, primer, d'aquesta empresa, la venda dels terrenys, després, d'aquesta empresa i l'anada a Tànger? Què fem amb les dones, que són la majoria, majors de quaranta-cinc anys, que van al carrer?», per acabar dient que el que ja fèiem el Govern i els grups parlamentaris s'havia d'haver fet fa cinc anys, però no es va fer.

Per tant, davant d'aquesta realitat d'evolució, de voluntat de transformació de l'economia catalana, la voluntat d'arribar a un nou model competitiu, que s'internacionalitzi, amb drets, amb la capacitat real de col·locar Catalunya al món amb la seva política industrial, i, a la vegada, havent superat la fase d'economies, propostes, models fracassats de mà d'obra barata i de baixos salaris, pensem que és molt important atendre aquesta situ-

ació d'excepcionalitat, aquesta situació de trànsit; tenim clar cap a on volem anar, però mentrestant la situació que estan vivint diversos sectors, bàsicament, abans ho deia, de l'automoció, components elèctrics i del tèxtil, afecta homes i dones, afecta persones, afecta treballadors i afecta comarques.

I aquest nou Govern, compost bàsicament pel que hem dit de les forces catalanistes i d'esquerres, ha aconseguit després de vint-i-tres anys que el món del treball estigui no només centrat en el Consell Executiu, sinó que sigui una preocupació fonamental. Deia aquesta presidenta del comitè d'empresa: «Haurien d'haver vingut abans els que ens governaven fa cinc anys. No ho van fer.» A més, aquest nom Ignacio Carner, segurament, deuen tenir-lo molt present els senyors d'aquesta banda de l'hemicicle, que havia estat, com ens van dir, un diputat de la primera legislatura de Convergència i Unió.

Per tant, com fem que aquesta transició sigui una realitat en la qual no es torni a carregar sobre les esquenes dels treballadors i de les treballadores aquesta segona transformació, aquesta realitat, que afecta, sens dubte, un model que ha estat fracassat, però que fins que hi arribem hem de trobar les maneres d'aquests plans, a nivell de les comarques, a nivell dels sectors, pensant en aquesta recol·locació, pensant en aquestes mesures que deia «urgents i de xoc» que ens puguin permetre situar la perspectiva d'aquest nou model industrial, d'aquest nou model laboral, però que, mentrestant, les persones no hagin de patir aquestes situacions, i, com a mínim, tinguem la possibilitat d'avançar-nos a noves situacions que s'han produït, hi insisteixo, per errors del passat. Però que n'estic convençut, n'estem convençuts, des del nostre Grup Parlamentari, que tenim les bases polítiques, que tenim les idees, el plantejament i les persones per poder garantir un nou model industrial, que es mereix Catalunya i la seva gent, bàsicament, els treballadors i les treballadores.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. En el torn de resposta, té la paraula el molt honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, fa ja uns quants dies vam substanciar una interpellació referida al tema de la deslocalització, i aleshores em vaig poder referir a temes industrials, i possiblement aprofitaria més aquest primer torn de rèplica per complementar-la amb aquells aspectes que eren l'objectiu de la seva interpellació, que era més els referits a les polítiques de treball. Una cosa i l'altra van unides, evidentment no hi ha un punt de separació, però possiblement podem posar més accent en una cosa que no pas en l'altra.

Deixi'm, no obstant, en primer lloc, abans d'explicar-li les tres línies d'actuació o les tres línies fortes d'actuació sobre les quals volem treballar que són millorar la capacitat d'adaptar-se de les empreses i dels treballa-

dors als canvis, millorar la capacitat d'ocupar-se de les persones que estan en atur i el foment de l'ocupació, que són les tres línies bàsiques sobre les quals volem treballar, que li faci un petit esment, possiblement podrem acabar coincidint, o no, no ho sé; però, en tot cas, permeti'm dir-li que la nostra valoració que fem en aquest moment és que estem davant d'un model industrial que no ha fracassat, sinó que s'està esgotant, que és diferent.

És a dir, no és el mateix que un model s'esgoti que fracassi. Esgotar-se és una situació que ve d'alguna cosa que ha tingut un èxit i que no ha estat capaç de canviar, d'evolucionar, d'adaptar-se als nous temps i als nous requeriments i que, fins i tot, sense haver de ser gaire generós, diríem que és víctima del seu propi èxit. És a dir, jo he dit per activa i per passiva: allò que fa vint anys ens permetia crear ocupació, allò que ens era útil com a país fa vint anys, avui ja no ens serveix, perquè hem aconseguit transformar el nostre teixit, estem en un procés de globalització i d'internacionalització que no ens permet competir amb les armes que teníem fa vint anys.

Des d'aquesta perspectiva, possiblement, la conseqüència és la mateixa; però, en tot cas, vostè i jo sabem que, de vegades, és important caracteritzar els fets per no afegir-ne ni més ni menys, senzillament constatar els fets respecte a això. Perquè si coincidim que hi ha un esgotament d'aquest model, de la necessitat de donar un salt amb una segona transformació, on la innovació, on el valor afegit sigui un element bàsic on puguem plantejar aquest tema, on aquest creixement econòmic ens permeti construir aquest model social i aquest model econòmic competitiu amb l'Europa i amb la societat del coneixement, automàticament apareix com una fruita madura, com un resultat del qual se'n deriva la necessitat de treballar amb profunditat en el tema de l'adaptació, de la capacitat, de la millora de les empreses, enteses en un sentit ampli, empresaris i treballadors, d'adaptar-se als canvis.

I aquí és on apareix el primer nus important. Podem afegir-ne, hem d'afegir-ne. Hem de ser capaços de tenir una actuació proactiva, d'anticipació. Moltes de les situacions que ara tenim vénen fruit de demorar la presa de decisions, d'anar avançant, de preveure, de poder tenir temps per adaptar-se. Per tant, hem de plantejar-nos una actuació que no tan sols sigui reactiva, sinó que sigui proactiva, en què diferenciem el que són males gestions de globalitzacions de mercat i altres situacions, perquè no tot és el mateix.

I és en aquest sentit que creiem que, des del punt de vista del Govern, la potenciació, la generació i potenciació d'aquest observatori de perspectiva industrial és un dels factors amb els quals creiem que ha d'ajudar no tan sols a definir polítiques, sinó a ajudar, també, empreses i treballadors a fer això que estàvem plantejant, d'anticipar-se als canvis, de poder preveure'ls, de gestionar-los amb temps, i, per tant, que siguin menys traumàtics quan s'han de produir.

El segon factor que hem de propiciar perquè les empreses i els treballadors ho siguin és crear cultura d'adaptació; millor dit, d'impuls al canvi. Jo coincideixo amb aquells que diuen que els veritables innovadors no són

els que s'adapten als canvis, sinó aquells que els impulsen. No és el mateix suportar els canvis que tenir una posició activa, de gestionar, d'anticipar-se als canvis. I aquesta flexibilitat i aquesta capacitat d'adaptació només pot ser negociada dintre l'empresa. Aquesta capacitat d'adaptació ha de sortir de l'acord, de l'entesa, entre empresaris i treballadors. És el més flexible. Adaptar les empreses en base a les contractacions i als acomiadaments és socialment dur, injust, ineficient, i, per tant, és a través de la negociació col·lectiva, és a través dels convenis, és a través dels acords que podem fer que aquesta flexibilitat sigui una flexibilitat assumida de manera positiva; si no, serà una flexibilitat imposada que generarà tensions i resistències al canvi, que és tot el contrari del que necessitem.

Per tant, potenciar la negociació col·lectiva, el paper dels agents, ajudar empresaris i treballadors a fer-ho és un dels elements bàsics. I això vol dir també innovar en les relacions laborals –innovar en les relacions laborals–, millorar el contingut dels convenis, afavorir que es defineixin no reglaments, sinó processos, processos innovadors que permetin que siguin els treballadors... I, en aquest sentit, la futura signatura d'un acord per cinc anys d'una gran empresa automobilística –per no dir la gran empresa automobilística que hi ha a Catalunya–, doncs, és un avenç en aquesta direcció. La capacitat que la flexibilitat sigui negociada, acceptada i gestionada per empresaris i treballadors és un exemple d'aquelles coses que hem de fer, que volem potenciar no tan sols amb aquestes empreses, sinó amb la resta.

La segona línia, millorar l'ocupabilitat de les persones. Què fem?, deia vostè. Què fer, mentrestant, amb aquells que han sortit a l'atur, aquells que la seva empresa, malgrat tot, no pot seguir i cau?

Bàsicament, ajudar que aquestes persones tinguin, en primer lloc, que les empreses, quan produeixen aquests processos, adoptin i assumeixin la seva responsabilitat social, i ajudin els seus treballadors a millorar la seva capacitat d'ocupar-se, i, als territoris on es trobin, a fer-ho. Sabem que hi han empreses que no ho podran fer. No li ho demanem a Ignasi Carner, perquè està en suspensió de pagaments, i, evidentment, difícilment jugarà un paper de dinamitzar el teixit industrial d'aquella comarca. Però, si és possible exigir-li a l'empresa la seva responsabilitat, és una de les altres línies que volem tirar endavant.

La segona línia, evidentment és, tant si hi ha assumptió de l'empresa, com si no, de responsabilitat social, el que hem de fer és desenvolupar tot un conjunt de polítiques actives, dirigides a les persones, dirigides a aquells col·lectius que tenen més difícil inserir-se, tornar-se a inserir en el món del treball, a fi i efecte de millorar les seves capacitats per col·locar-se.

Les persones que surten del tèxtil no les formarem perquè es millorin en el tèxtil, possiblement, o en la seva gran majoria, perquè el que haurem de fer és ajudar que tinguin altres habilitats ocupacionals per col·locar-se en altres sectors, precisament perquè aquest està en un procés de contracció. N'hi ha algunes que les podrem acabar recol·locant. Per tant, haurem de millorar l'o-

cupabilitat de les persones, la capacitat d'ocupar-se, canviar-li els seus coneixements, aptituds i actituds d'encarar el món del treball.

I, evidentment, també hem de generar una situació d'ajudar a fomentar l'ocupació en els territoris afectats. Hem de seguir i continuar treballant pel foment de l'esperit emprenedor, individual i col·lectiu, i d'aquells que tinguin voluntat de contractar. Hem de generar un entorn local, de desenvolupament local, conjuntament entre els empresaris, els sectors més dinàmics de cada comarca, de cada zona, les administracions locals, la Generalitat, de foment de l'ocupació; de foment de l'ocupació amb ocupacions tradicionals, amb ajudar a treure barreres, a generar empreses i a poder generar ocupació. És veritat, però també de noves ocupacions.

Ahir el Govern aprovava un pla, un decret sobre nous jaciments d'ocupació. Hi hem plantejat canvis. No és possible parlar de jaciments d'ocupació amb un programa anual, perquè moltes vegades la maduració d'un projecte empresarial, amb un programa anual, no és possible. L'hem ampliat a dos. L'hem dotat amb vuit milions per aquest període, amb aportacions noves, ampliant-lo no tan sols als joves, sinó a altra gent que vulgui desenvolupar noves activitats relacionades amb treballs econòmicament possibles, socialment necessaris, orientats als serveis a les empreses i també a les persones.

Per tant, amb aquestes tres línies que li deia al principi, de treballar, d'una banda, per al foment de la capacitat d'adaptar-se de les empreses i els treballadors als canvis; de millorar la capacitat d'ocupar-se de les persones que estiguin a l'atur, i de foment de l'ocupació del treball efectiu i socialment necessari, és com volem treballar per fer, també, conjuntament amb la resta de la política industrial, una actuació que ens permeti aconseguir el nostre objectiu: ser una societat competitiva, moderna, dintre de la societat del coneixement, però mantenint la cohesió social i l'estat del benestar.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ara, per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Sí, senyor conseller, una cosa que demostra el pluralisme que tenim en aquest Govern i en les forces que li donem suport és que, més enllà que puguem utilitzar conceptes o paraules diferents, el que és important és treure els adjectius i anar al que és substancial, no? I, més enllà de si ha fracassat, no ha fracassat, doncs, el que és important, per nosaltres, és que anys enrere es deia que hi havia un model..., que el millor model industrial... –que ja ho vaig dir algun cop–, que el millor model industrial per a Catalunya era el que no existia, no? I, en aquest sentit, se li donava al *santísimo mercado* la possibilitat de regular-ho tot.

I, en aquest sentit, ens vam trobar amb una Catalunya camp d'aterratge de les multinacionals, sense cap tipus de control. Quan han tingut beneficis, doncs, com hem

vist amb Samsung, algunes d'elles han marxat. Amb un sistema en el qual, doncs, les condicions de treball d'una bona part dels treballadors i treballadores, doncs, eren en precari, amb baixos salaris. Vèiem com hi havia, doncs, poca inversió a Catalunya i a Espanya en temes de recerca i desenvolupament. I, en aquest sentit, és igual, per nosaltres no és important el qualificatiu, és ser conscients d'on estem i, a partir d'aquí, cap a on anem. Per tant, crec que dins del pluralisme, més enllà dels adjectius, doncs, hi coincidim.

La segona qüestió és que en algun moment s'havia dit..., Layret va dir que els treballadors quan anaven a la vaga no era per no treballar, sinó per treballar en millors condicions. I quan la presidenta del comitè d'empresa d'Ignacio Carner ens diu que els treballadors mai decideixen tancar una empresa, no és que sigui gent ociosa i que no vol treballar. El que passa és que en aquella empresa, com en d'altres, també s'ha de modificar una certa cultura de l'empresariat, que quan les coses van bé, van bé, i quan no van bé, xiulen i miren cap a l'altra banda. I, en aquest sentit, és cert que els treballadors i treballadores han de tenir la capacitat d'adaptar-se a la nova situació. I aquí, els treballadors, les treballadores, les organitzacions sindicals, han fet un gran esforç, i l'estan fent, de responsabilitat.

I en aquest sentit cal..., perquè el Govern no està al marge d'aquests processos, com vostè bé ha plantejat, i, per tant, n'és part, i cal mirar que aquestes modificacions, aquesta mutació del teixit industrial i de les condicions de treball es faci, hi insisteixo, perquè coincideixi amb la seva expressió, amb rostre humà.

I que quan aquesta presidenta del comitè d'empresa ens deia: «I nosaltres, què fem?», el Govern, com bé diu vostè, ha de tenir les mesures per a avui, en funció de saber cap a on anem. I en aquest «cap a on anem» sembla que tenim, perquè així també ho hem acordat, coincidències en l'Acord de govern i en la voluntat de modificar... –caduc, és igual, torno a dir-ho: l'adjectiu és secundari–, el model industrial que hem viscut a Catalunya i Espanya en els darrers períodes.

Però, bé, es va arribar a acords amb Lear. S'han complert? Segueixen trucant als grups parlamentaris treballadors i treballadores de Lear, i no és responsabilitat seva que coses que s'havien acordat, doncs, no s'estan executant, com se'ls havia dit.

I en aquest sentit creiem que la possibilitat que aquestes mesures de xoc, que són coses a llarg termini, com els nous jaciments, el paper que han de jugar, doncs, les instàncies públiques del Servei Català d'Ocupació, els mecanismes que es poden territorialitzar, que pensem que és molt important, perquè no només intervenen en un dels aspectes del que poden suposar aquestes mesures de xoc i aquestes perspectives a mig i llarg termini, serien aspectes que ens podrien ajudar a poder situar no només la perspectiva a llarg termini d'aquestes modificacions i mutacions que compartim, sinó que, a la vegada, aquestes persones –moltes persones, molts treballadors i treballadores– que tenen la capacitat, la possibilitat i la voluntat d'adaptar-se a la nova realitat, no sigui a conseqüència d'ells. Sigui amb la seva participació, amb una participació adaptada al moment, tenint clar que volen ser protagonistes, també, d'aquests can-

vis, i que no succeeixi com en altres reconversions, que el que va suposar va ser molta gent al carrer, destrucció d'ocupació i perspectives a mig termini frustrades.

Crec que els treballadors i treballadores de Catalunya, les organitzacions sindicals, han fet un gran esforç per arribar a on estem, i que acompanyaran, sens dubte, aquesta nova etapa, si també sabem trobar, en el moment concret, la resposta a les noves necessitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. L'honorable conseller vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Sí. D'acord que el nom no ha de fer la cosa. Si hi coincidim, i sobretot perquè possiblement molts ciutadans i ciutadanes, si ens entretinguéssim massa temps, encara que hem de fer-ho amb un cert rigor, sense entretenir-nos en el temps, dirien: «Bé. Sí, però, jo estic a l'atur, la meua empresa ha tancat, i, per tant, jo el que vull conèixer és què és el que es pot fer, quines coses es poden fer.»

Ho repeteixo, jo crec que hem de fer dues coses: una, treballar-hi seriosament per canviar la cultura de relacions laborals, i, per tant, allò, també, que aquesta capacitat d'adaptació vingui d'un contrast, d'una confiança, d'un coneixement de com ha d'evolucionar l'empresa, i, per tant, allò..., millorar aquesta capacitat d'adaptació. I fer-ho ja des del principi, preveient les conseqüències, tenim temps per actuar, perquè és la manera de no haver d'anar a situacions de trencament profund, traumàtic i negatiu.

Evidentment, aquí, el que hem de..., hi han mesures que tenen més rapidesa, i altres, menys. La regeneració del teixit industrial d'una determinada zona, sobretot si ha estat molt condicionada per un cert monocultiu industrial, és més dura que si hi ha una varietat de teixits industrials, o si tenim una altra o altres possibilitats. Però, no obstant, hem de tenir present un element molt clar: hem de transitar, hem de ser capaços de transitar..., fins i tot, modernitzant i innovant la indústria catalana, hem de ser capaços de transitar d'una part d'aquests treballadors cap a la part de la terciarització de l'economia. Perquè és veritat que, igual que la gent va passar del camp a la indústria, ara passarà de la indústria als serveis. Hi haurà gent –jo ho deia, i ho repeteixo– que possiblement amb empreses modernitzades, innovades, no tindrà..., fins i tot encara que l'empresa es mantingui, no tindrà possibilitat de desenvolupar el seu treball. Per tant, la societat hem d'acompanyar en aquest tema.

Jo crec que, en aquest sentit, experiències com les d'utilitzar, per una banda, centres tecnològics que ajudin a modernitzar el producte del punt a l'Anoia, que l'hem de potenciar i l'hem de tirar endavant, perquè les empreses que continuen tirin..., l'ajut que estem preparant perquè aquestes empreses tinguin un temps, major flexibilitat per adaptar-se fins al 2005, que cauen les barres aranzelàries fruit de l'acord mundial de comerç, i ajudar que els expedients de regulació no suposin grans pèrdues, o minvar les pèrdues dels treballadors

que s'hi puguin ajustar, aquelles que tinguin ocupació –i és un element que en el proper pressupost farem–, doncs, són qüestions que hem de fer. Però això és per ajudar a mantenir un teixit en condicions, però aquí no tindrem tota la solució. Hem de, també, ajudar a transitar les persones als altres sectors, a les noves empreses.

I aquí hem de jugar a generar ocupació solvent, a generar i a potenciar l'esperit emprenedor, ja ho dic, individual i col·lectiu, perquè, de vegades, hem de promocionar que hi hagin més autònoms, però també més cooperatives, més empreses de qualsevol tipus..., que vinguin les que puguem, però tampoc no ens enganyem: l'arribada de les empreses, avui, a principi del 2004-2005, no seran, no han de ser-ho, el tipus d'empreses que captàvem els anys vuitanta, perquè aquestes aniran a altres països que ofereixen el mateix que nosaltres oferíem fa vint anys o vint-i-cinc anys. Per tant, la capacitat de generar ocupació a través de portar empreses d'aquest tipus serà diferent. Hem de desenvolupar el teixit, les potencialitats endògenes de Catalunya per generar ocupació. I això és lent, i això possiblement serà més complicat; però, en tot cas, ho hem de fer sense generar falses expectatives.

Jo estic d'acord amb vostè que el pitjor no és que la gent hagi de patir una situació com aquesta; el pitjor són les ansietats que pots generar dient-li: «Això en un any està arreglat. Això en un any, tindrem aquí..., serà Hollywood, i no sé què.» Si hem de dir que són dos anys, seran dos anys. Perquè, a la gent, és pitjor la frustració que li podem generar dient-li que ho arreglarem tot de pressa, sense problemes, i després portar la frustració que es consideri enganyat, que no el tema de dir-li quins són els pros i contres que hi han. I, en aquest sentit, de vegades hem de resistir la pressió política per explicar a la gent la veritat, fins i tot encara que no sigui agradable i no sigui senzilla. I jo crec que hi han experiències, les quals vostè ja ha esmentat, on la gent ara diu: «Home, ens van dir que seria abans i encara no tenim el lloc de treball que ens van prometre.» És veritat, haurem de seguir treballant per generar-los i poder donar l'ocupació que aquella gent es mereix i necessita.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rañé.

El desè punt de l'ordre del dia ha estat retirat. Passem, per tant, al torn de les mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 302-00036/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i tractament dels purins. La presenta el Grup Popular de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular de Catalunya hem presentat una moció subsegüent a la interpellació que vàrem substanciar a l'honorable conseller de Medi Ambient, pel que fa referència a la gestió i als tractaments dels purins, i tota la problemàtica que l'envolta.

Voldria remarcar que aquesta Moció es presenta amb la voluntat de mantindre el diàleg i oferir la col·laboració del Partit Popular de Catalunya per arribar a un consens i donar una sortida als sectors implicats al més aviat possible, ja que tots els grups hem manifestat que compartim una gran inquietud pel tema dels residus ramaders, i especialment dels purins i tot el que és el tema d'aquest residu.

Per part de l'honorable conseller es va anunciar que des de la conselleria de Medi Ambient s'està duent a terme la confecció d'un nou pla de gestió, amb un nou títol més ampli, concretament Una proposta d'un model de gestió de la fertilització orgànica i mineral en una agricultura i ramaderia sostenible; document que, en aquest moment, segons ens va manifestar el senyor conseller, està molt avançat, i que esta setmana es podria obrir el diàleg amb els sectors, d'acord amb la línia de la nostra proposta.

Però, des del Partit Popular de Catalunya, creiem oportú que, a banda de la proposta que presenti el Govern, que esperem, per descomptat, sumar-nos-hi i donar-li suport, s'incloguen dintre d'aquest Pla les nostres propostes, amb l'ànim de cercar el màxim consens de la cambra. La coincidència dels conceptes presentats per la nostra interpellació i en la present Moció amb el proposat per l'honorable conseller en lo projecte que s'està confeccionant per part de la conselleria de Medi Ambient..., podem comprovar que estem d'acord pràcticament amb tots els conceptes.

El primer punt, on manifestem el consens amb tots els sectors implicats en la gestió i tractament de purins, el reconeix el senyor conseller en la seua intervenció de la passada setmana, en el tercer eix de la proposta del projecte de gestió. De la mateixa manera, en el segon eix del Pla proposat pel senyor conseller, reconeix la necessitat de la nostra proposta en aprofundir a indicar les quanties de purins que per a conreus i zones es poden aplicar als camps.

Tampoc va deixar de banda la revisió de l'actual declaració de zones vulnerables, anunciant que presentaran la proposta de modificació de la normativa i del tema d'ampliació de zones vulnerables, complint, d'aquesta manera, el mandat de la Unió Europea, amb criteris de prevenció i amb programes d'actuació adients.

En lo referent al tema dels possibles ajuts, no va clarificar ben bé les nostres propostes, al·legant que és un apartat que cal negociar i consensuar amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i que donaran suport tècnic i d'orientació, però l'esforç econòmic primordial pesarà sobre el mateix sector.

Des del Partit Popular de Catalunya, estem totalment d'acord que l'esforç econòmic ha de passar pel sector, però és imprescindible que vagi avalat per ajuts de

l'Administració, amb dotacions fixades en els propers anys, que es prevegen ajuts a les explotacions, municipis i plantes de tractaments de purins, i ajuts en explotacions instal·lades dins del «casc» urbà dels municipis a menys de cinc-cents metres d'aquests, per tal que cessin la seua activitat o es traslladin d'ubicació. Una mostra comparativa la tenim en la Bretanya francesa, la qual destina lo doble d'ajuts anuals dels que destinen a Catalunya.

Els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa han presentat una esmena on entenc que, després del que s'ha exposat i de les manifestacions del senyor conseller davant la nostra interpellació la passada setmana, existeix la voluntat de consensuar el Pla de gestió proposat, que inclou totes les nostres inquietuds, i que no és una mera voluntat de diàleg, sinó un fet real d'un pla de gestió de la fertilització en l'agricultura i ramaderia sostenible, i que està a punt de debat en els pròxims dies, per donar sortida a la problemàtica dels sectors. Per tant, els comunico que accepto l'esmena presentada pels grups que formen el tripartit.

Per altra banda, referent a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, atès que accepto l'esmena del tripartit, no té cap sentit tindre en compte les seues propostes, per tant, no les puc acceptar. No obstant, els demanaria que, vista la voluntat de consens de la resta dels grups parlamentaris, donen suport a la Moció.

Per tant, a fi de donar solucions a les mils de granges catalanes que no disposen de pla de gestió de purins, i per tal de dotar-les de les corresponents ajudes, el Partit Popular de Catalunya demanem l'aprovació de tots els grups parlamentaris de la present Moció, i d'acord amb l'esmena acceptada.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertomeu. Bé, han presentat esmenes, en nom dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa, i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, sembla que tots compartim la inquietud pel problema de la qüestió dels purins, i la preocupació, tant per la contaminació dels aqüífers que se'n pot derivar, com pel que afecta la mateixa activitat ramadera, la viabilitat de la qual pot perillar en molts casos si no solucionem entre tots aquest problema.

Per això, perquè compartim la preocupació expressada pel Grup Parlamentari del Partit Popular en la seva Moció, perquè el Govern està treballant ja en la línia d'algunes de les accions que s'hi demana i perquè volem fer les coses ben fetes, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi estem disposats a accep-

tar la Moció presentada, però introduint l'esmena de modificació que vostès ja coneixen, i sobre la qual ja saben la posició favorable del Grup Popular per acceptar-la.

Introduïm aquesta esmena perquè la nostra preocupació s'estén més enllà de buscar la solució més adequada a la gestió dels purins. Volem també assegurar el futur del sector ramader pel paper cabdal que ha tingut, i encara té, en la consolidació d'un teixit d'agricultors i ramaders familiar adaptat a les exigències del mercat, i en la vertebració d'una part important de les estructures econòmiques del món rural català. Per això cal una actuació consensuada amb el sector, i coordinada entre tots els departaments implicats.

Com ja vaig dir amb relació a l'anterior Moció presentada sobre aquest tema pel Grup Parlamentari Convergència i Unió, no volem que es repeteixi el que va passar amb el Pla de suport a la gestió de les dejeccions porcines, aprovat per l'anterior Govern, que va comptar amb l'oposició de la Unió de Pagesos, ni tampoc el que va passar amb la moratòria en la creació de noves granges en els municipis considerats vulnerables a la contaminació per nitrats, que l'anterior Govern de la Generalitat es va veure obligat a posar en marxa. La moratòria no va resultar efectiva per l'oposició del Departament d'Agricultura i per la permissivitat respecte a la construcció de noves granges en municipis limítrofs als afectats.

Ara ens trobem amb una dimensió del problema difícil de resoldre a curt termini, que s'ha anat incrementant com a conseqüència, tant de la mateixa estructura del sector de la ramaderia intensiva, com de la incapacitat de l'anterior Govern per dissenyar i portar a terme una política adequada.

L'actual Govern de la Generalitat vol portar a terme una política que tingui en compte tot el procés productiu, no només les accions de gestió dels purins, i tots els agents implicats. I ara que estem tots, Govern i oposició, tan preocupats per resoldre el problema, aquest Govern que acaba d'arribar i es troba amb les arque, no sé si mig plenes o mig buides, que això ens ho dirà l'informe que el Departament d'Economia i Finances ens presentarà en breu, aquest Govern, senyores i senyors diputats, a més d'aconseguir diners i d'intervenir en el menor temps possible, vol anar pel bon camí. I el bon camí significa, no només abocar-hi diners, sinó també iniciar un procés de concertació, tal com demana el Grup Parlamentari del Partit Popular en aquesta Moció.

Per això es convocarà, en breu, una taula de diàleg amb tots els sectors que hi tenen quelcom a dir, per tal de consensuar els plans operatius corresponents, entre els quals hi serà el Pla de purins, i on es presentarà ja, com va explicar el conseller i va mencionar també el senyor diputat que va intervenir per defensar la Moció, el primer document del nou model de gestió de la fertilització en una agricultura i ramaderia sostenibles, que es vol tenir enllestit al més aviat possible.

Una vegada consensuat aquest nou model, s'avaluaran els pressupostos adequats, que contemplaran els ajuts necessaris a les explotacions implicades i als diferents mètodes de tractament, i es tindran en compte, entre altres consideracions, les normatives urbanístiques per als

possibles ajuts pel cessament o trasllat d'algunes instal·lacions ramaderes. Així mateix, s'estudiarà l'aplicació de les directrius europees per tal de revisar l'actual declaració de zones vulnerables a la contaminació per nitrats.

En definitiva, volem que aquest Govern porti a terme una política més participativa, més transparent en la informació que es gestiona, i que, a més d'actuar sobre les conseqüències del problema i abocar-hi diners per a paliar-les, actuï també sobre les causes, amb intel·ligència, capacitat...

El vicepresident primer

Senyora Carrera...

La Sra. Carrera González

...de consens i voluntat política per a prendre les decisions necessàries.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Carrera. Ha presentat també esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió... (*Veus de fons.*) Perdó? (*Veus de fons.*) Sí, sí, són conjuntes, però ha usat la paraula, per a la defensa conjunta d'aquestes esmenes, la diputada senyora Teresa Carrera. Ara té la paraula el Grup de Convergència i Unió, i després tenen la paraula i es posicionen els grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Té la paraula, senyor Espadaler.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, cada dia s'aprèn alguna cosa nova, i el Reglament, senyora Font, resulta que diu...

El president

Senyor diputat, com que això constarà al *Diari de Sessions*, no és que cada dia s'apregui una cosa nova, és que, des que ha començat aquest període de sessions, que ho hem fet sempre així, i a més a més avui, específicament, s'ha consultat als grups parlamentaris com s'havia de fer, i ha estat així.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

President, parlava per mi, que en aquest sentit he après una cosa nova sobre el Reglament que desconeixia, que és que es defensen d'aquesta manera les esmenes, però, en qualsevol cas, l'ordre dels factors en cap cas altera el producte. I en el sentit de l'esmena que hem presentat, amb relació a aquest tema, permeti'm abans que faci una prèvia.

Amb un conjunt de coses, amb bastantes, estem d'acord. Hem descobert tots plegats, de fet em sembla que a la darrera legislatura ens n'havíem més o menys adonat, que el tema de les explotacions ramaderes és un tema estructural per al sector agrari, per al manteniment

de la renda agrària, per a l'equilibri territorial..., hem descobert això. Hem descobert que això alhora genera un problema. Hem descobert que no volem, ni els uns ni els altres, criminalitzar el sector ramader; recordo, en aquest sentit, paraules molt explícites per boca de diferents ponents en aquesta cambra i del mateix conseller en la presentació del mateix Pla de purins.

I resulta, doncs, que sí, que ara se'ns presenta un nou pla –que sona bé–, un nou pla de purins que vol integrar tots els temes de fertilització, que vol obrir nous camins per donar resposta al repte que tenim per endavant. Agraïm les paraules del mateix conseller, en el sentit que aquest és un pla que reorienta alguns aspectes, però que no parteix de zero, perquè hi havia un treball fet.

I en aquest sentit, nosaltres varem presentar una moció, ja en el darrer Ple, que no va ser tinguda en compte, perquè la voluntat dels grups que donen suport al Govern va ser de no tenir-la en compte –voluntat, d'altra part, molt i molt respectable–, i avui, doncs, tossuts com som i coherents com som amb el que hem fet i amb qui som, doncs, tornem a fer una esmena igual. Una esmena que intentaré defensar, senyor president, conscient de l'èxit que tindrà, perquè el ponent ja ha dit d'entrada que no l'acceptaria. Però, en qualsevol cas, deixi'm ser coherent amb allò que he estat...

Aleshores vaig dir i torno a dir ara que aquesta esmena gairebé no és ni tan sols propietat del Grup de Convergència i Unió; gairebé no n'és ni propietat. Era un mandat d'aquesta cambra, votat per la unanimitat que ara vostès reclamen d'aquesta cambra, que deia: escolti, doncs miri, ens comprometem a fer una aportació de 17 milions d'euros en cinc anys. Els diem: escoltin, canviïn el que vulguin, però, les ajudes econòmiques que van adreçades al sector, no les canviïn.

No per res –no per res. Perquè ara estem fent, també en l'àmbit de la gestió de les dejeccions ramaderes, una altra paràlisi del país. L'hem parat des de molts fronts; ara també el parem. I siguem-ne conscients. Escolti, ara a un ramader que veia l'horitzó, que se sabia emparat per un estímul d'ajuts econòmics per poder fer front a unes inversions, per internalitzar una part dels costos, li direm: «No, no, esperi's, perquè ara fem un nou pla. Quan estigui, ja el dotarem pressupostàriament» –i és magnífica, l'expressió d'aquesta esmena que ja ha estat acceptada–, «ja hi posarem els recursos necessaris...» Home, ens sembla massa vague; ens sembla massa vague, això.

I segona, que no dóna cap confiança al sector. Posin-se per un moment, si us plau, a la pell d'un ramader que diu: «Escolti, jo estava disposat ara a fer una planta, una petita planta, a la mida de la meua explotació, perquè compto, si estic amb una sèrie de condicions –que tinc el problema dels purins, que tinc terra que gestiono bé, que vull gestionar bé, que estic fent el Pla de gestió–, perquè compto amb aquesta empenta...», aleshores era..., i modifiquin-ho si ho creuen, però era un ajut econòmic de fins al 25 per cent. «Ara» –diu–, «de moment, això desapareix. Ja l'hi donarem més endavant.»

Escoltin, vostès la farien, la inversió, en aquest context? No. Vostès, sensatament, i servidor el que faríem és el

que faran tots els ramaders d'aquest país: esperar, esperar i veure. I ho tindrem més parat, ho tindrem un temps més una mica tot aturat, a l'expectativa d'un pla de què no qüestiono la bondat, però tan difícil és dir: escolti, allò amb què estàvem tots d'acord fa un any escàs en aquesta cambra, que era posar 17 milions d'euros...? I no és només el valor de la xifra econòmica. Si probablement –i no ho qüestiono pas– el Govern n'hi acabarà posant més, si cal; no en dubto pas, de la bondat del Govern. Però mirin-ho també des d'aquesta perspectiva. Tan difícil és assumir aquesta esmena de Convergència i Unió, aquest compromís per part de les forces que donen suport al Govern, i particularment, per tant, del Govern de la Generalitat, sobretot per garantir que allò que havia començat a moure's, que aquella bicicleta que havia començat a pedalar i a circular pugui continuar circulant? Si no donem aquesta seguretat al sector, el sector, evidentment, doncs, difícilment s'atrevirà a fer aquest pas. I aquesta és la raó de ser de la nostra esmena.

Com que ja s'ha dit el final de la pel·lícula, jo també explicaré el final de quina serà la nostra actuació, que entenc que ha de continuar sent coherent. Si la nostra esmena, com s'ha dit, no és acceptada, perquè compartim la filosofia de fons del que és aquesta Moció i aquesta esmena que s'ha posat, però com que no podem acceptar..., i per coherència que nosaltres havíem assumit compromisos econòmics, el nostre vot serà el de l'abstenció. Perquè no té cap sentit –no té cap sentit– que fem els grans compromisos verbals i facin: «D'allò dels recursos, ja en parlarem, i posarem els que toquen.» Miri, ens ho havien retret moltes vegades, i particularment en aquesta el que havíem fet era un compromís, que tenia noms i cognoms, xifres i zeros: 17 milions d'euros per ajudar el sector en cinc anys, una part important dels quals ja estava damunt la taula. És més, el conseller ha pogut inaugurar plantes mercès a aquestes subvencions i a aquestes línies d'ajut que hi havien.

Els demanem, fem l'últim prec als senyors del Partit Popular que acceptin aquesta esmena, que la incorporin en aquest text, i, als senyors dels grups que donen suport al Govern, que tinguin a bé votar-la, per coherència no ja amb el que és un projecte amb què podem estar en moltes coses d'acord, sinó amb el que havien estat els nostres compromisos al llarg de l'anterior legislatura, fa menys d'un any.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Seguidament té la paraula l'illustre senyor Jordi Ausàs, diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per fixar la seva posició.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup comparteix la sensibilitat expressada pel diputat Joan Bertomeu, del Partit Popular, amb relació a la problemàtica de la gestió de les dejeccions ramaderes; una problemàtica, un tema que vam tenir ocasió també de debatre i

posicionar-nos amb relació a una moció que va presentar Convergència i Unió en el mateix sentit.

Per tant, valorem molt positivament la intervenció del diputat Bertomeu, i també l'acceptació d'aquest text alternatiu, que ve a adoptar un compromís del ple de la cambra, un compromís de consens, un compromís unànime, davant aquest Pla presentat i anunciat pel Departament d'Agricultura, pel conseller d'Agricultura, un pla que aposta pel diàleg, un pla que serà consensuat amb tots els agents econòmics implicats, un pla que a més a més, doncs, anirà acompanyat, com també s'ha dit aquí –i el diputat de Convergència i Unió que m'ha precedit en l'ús de la paraula tampoc no n'ha dubtat–, dels recursos econòmics necessaris per fer front a aquestes necessitats d'aquest Pla, en base als terminis que aquest establirà. Un pla de gestió –ja ho vam dir al Ple anterior i avui ho reiterem i repetim– necessari, que estem convençuts que el Govern impulsarà amb diligència, tenint en compte la importància estratègica que aquest sector, el sector del porcí, bàsicament, representa per al conjunt de l'economia catalana, tant pel que fa al seu producte final agrari, com també per la viabilitat d'importants sectors que en depenen, com el sector de les indústries transformadores i dels pinsos.

Per tant, és bo que hi hagi consens de tots els grups parlamentaris a l'hora d'abordar una qüestió tan sensible, tan important com aquesta, que afecta el conjunt del territori. I és bo també que en un tema tan important, doncs, seguim un camí dissenyat, que faci compatible l'activitat ramadera, important en moltes comarques, bàsica en moltes comarques, que faci compatible aquesta activitat ramadera amb les exigències mediambientals de què tots plegats ens hem dotat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. En primer lloc, hem de celebrar que el Grup Popular hagi anunciat l'acceptació de l'esmena. D'aquesta manera crec que hi haurà un pas important –després de la votació, evidentment–, que és que tindrem en forma de resolució un acord que va en el sentit que va expressar el conseller, que era una voluntat del Govern, en què estan treballant, però em sembla fonamental que el Parlament també es posi a recolzar aquesta línia, que al nostre entendre és fonamental i encertada, de donar un nou enfocament a tota aquesta problemàtica, que és no parlar només de purins, sinó parlar de la gestió de la fertilització orgànica i mineral a l'agricultura i la ramaderia sostenibles. I que també no es parli només de porcí, conscients que sí que és el paquet més important, però hi han moltes altres activitats ramaderes que també aporten la seva part d'adob orgànic.

Per tant, nosaltres entenem que avui l'acord que farem, doncs, és fonamental per tal de dirigir cap on creiem que s'ha d'anar d'ara al futur perquè l'activitat ramade-

ra i l'activitat agrària no portin més problemàtiques ambientals, perquè no continuï aquesta contaminació d'aqüífers que fins ara havíem estat patint, una contaminació d'aqüífers que s'anava escampant i que nosaltres sempre havíem anat denunciant, i que ens sembla que l'única manera d'aturar-ho és precisament amb aquest enfocament d'aquests criteris de dir: mirem globalment què aboquem a la terra. No ho diferenciem, d'una banda, només mirant-nos els purins, quan anualment arriben una gran quantitat de tones d'adobs químics al nostre país.

I també ens sembla important que donem suport a una altra idea que es recull en l'esmena i que també ja va esmentar el conseller, que és la de la implicació tant de les administracions com de tots els sectors que tenen a veure amb aquesta gestió. I fins fa un moment el senyor conseller tornava a treure aquesta paraula que els agrada tant, de la «paralització» del país. Estigui tranquil, senyor Espadaler, no es paralarà el país; al contrari, es faran passos molt importants en aquest sentit. No només es promou que es faci una bona gestió de l'adob globalment, com ja he dit, sinó que a més es recolza qui vol fer les plantes, i no només amb la part econòmica que vostè reclama: se'l recolza amb la part econòmica i amb una part d'assessorament tècnic; perquè ja havíem alertat del risc que aquí tothom volgués anar a vendre plantes als ramaders, sense que hi hagués una clara garantia que aquelles plantes eren les que realment necessitàvem per a aquella explotació. I, per tant, tan important és el suport econòmic —que ho és, d'important— com aquest acompanyament, aquest suport tècnic que des de la Generalitat, des d'aquest nou Govern ja s'ha anunciat.

A nosaltres ens agradaria que des del Grup de Convergència i Unió es replantegessin la seva abstenció, perquè crec que seria una bona manera de començar, amb un bon consens en aquesta cambra en aquesta problemàtica que tots diem que compartim; per tant, seria molt millor un vot favorable dels cinc grups que no pas un vot a mitges d'un dels grups, o un no-vot, i, per tant, encara són a temps de reconsiderar quin ha de ser el seu posicionament, tenint en compte que, segons s'està anunciant repetidament, les propostes que s'estan fent des del Govern..., i vull recordar que es va dir que des del Govern vol dir des del Departament de Medi Ambient i des del d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que sortosament des d'un principi en aquest tema han estat treballant coordinadament. I, per tant, nosaltres entenem que el que avui aprovarem és un pas significatiu i un pas important.

Això sí, com a grups parlamentaris, el que ens tocarà ara és fer-ne un seguiment, perquè el que estem fent és un mandat al Govern. El Govern ha dit que sí, però haurem d'estar al cas, i esperem que no hi hagi d'haver cap queixa per part nostra, perquè la nostra esperança és que precisament el problema es resolgui al més aviat millor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció sobre la gestió del tractament dels purins, amb el benentès que ha estat acceptada l'esmena presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Els termes de la votació queden clars, no? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 81 vots a favor i 41 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del sistema de finançament autonòmic
(tram. 302-00037/07)

El dotzè punt de l'ordre de dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del sistema de finançament autonòmic. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar-la, l'illustre senyor Josep Huguet.

(Pausa.)

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre la qüestió del finançament en uns moments clau, en què cal renegociar l'anterior model més que mai, ateses les necessitats que té el Govern de Catalunya d'obtenir un finançament just per poder desplegar un programa social, un programa de competitivitat, un programa de benestar que permeti desplegar l'acord de govern, l'acord catalanista i de progrés.

Aquesta Moció, de què vam tenir ocasió fa uns dies de parlar-ne, constata, primer, el fracàs, des del punt de vista relatiu, òbviament —tot és relatiu en aquesta vida—, el fracàs de l'acord de finançament del 2001, en tant que instrument d'eliminació important del dèficit fiscal. De fet, les dades d'Alcaide l'any 2002 pràcticament donaven una xifra de 2 bilions i mig d'antigues pessetes de dèficit, el que se situava a l'entorn del 10 per cent, aproximadament, del PIB català de dèficit fiscal. Per tant, malgrat les millores en la forma, en el fet de traspàs d'impostos amb capacitat normativa, que això és positiu, a l'autonomia, la suficiència financera que donava això, el problema de fons que és el dèficit fiscal s'incrementava, no disminuïa, sinó que s'incrementava.

Per tant, com que aquest és el problema de fons, creiem que l'acord que vam fer s'ha de validar des d'aquest Parlament, i hem d'instar el Govern a denunciar l'anterior sistema, sistema que, amb interpretacions diverses segons si escoltàvem membres de l'anterior Govern o membres de l'anterior Govern a Madrid, Govern català o Govern a Madrid, s'entenia que era ja definitiu o que era revisable. Per tant, davant de la interpretació,

denúncia per una de les parts signants, immediata revisió i, en tot cas, en el marc d'aquesta legislatura, per evitar malentesos que s'haguessin pogut donar en algunes declaracions de premsa i que, de fet, ja han quedat totalment desmentides, denúncia del model antic i negociació en aquesta legislatura.

En segon lloc, la necessitat que aquesta revisió es faci amb el màxim consens social i polític, que hi és; el social, ben segur, possiblement més, fins i tot, que el que pugui tenir, en fi, si més no, a nivell de consciència, la mateixa necessitat de la reforma de l'Estatut. I això s'ha de fer donant molta força i relleu a la Comissió de Valoracions. Això és el que es diu en el segon apartat, que també acollia l'Acord catalanista de progrés.

En quina línia? En aquesta legislatura. No estem parlant de model definitiu, encara. No hi ha mai un model definitiu fins que el tinguem. En aquesta legislatura, doncs, seguint les pautes d'un acord que per no reproduir simplement citem aquí, però, com que és públic i notori, recordaré: «La inversió productiva a Catalunya ha de ser proporcional a la riquesa creada. Les despeses socials han de ser, no només proporcionals a la població, sinó amb l'increment que suposa una piràmide demogràfica més envellida, un cost de la vida diferencial, tot el problema dels desplaçats a la sanitat, als centres d'excel·lència de la sanitat, etcètera.» Tots els elements diferencials que fan que amb un mateix diner aquí puguem prestar menys serveis, això s'ha d'evitar. Hem de tenir almenys diners per plantejar els mateixos serveis. «També acostar-nos al resultat del concert econòmic», diu aquest acord, i que «almenys en un període de vuit anys arribem als nivells de dèficit europeus». Quins són? En models d'estat federals, doncs, com a màxim el 4 per cent del PIB en els *Länder* alemanys. Aquí estem, ho repeteixo, al 10, al 9, al 8, en algunes ocasions.

En segon lloc, d'aquesta part final on s'insta el Govern, posar el rellotge a zero. A l'últim model, malgrat que no era bo, a més a més que no s'ha complert per una qüestió de lleialtat, des de Madrid se'ns ha imposat més despeses i se'ns ha tret recursos, ingressos, i això que, segons l'acord, Madrid havia de posar la resta, i no l'ha posat. Per tant, fem números, demanem a la conselleria que faci números i que ens digui què ens deuen; primer, què ens deuen –2002-2003– i, a partir d'aquí, comencem a negociar.

I l'últim punt és ratificar –perquè això ja s'havia aprovat i l'anterior Govern no ho havia presentat a temps, si més no a temps, jo no sé si estaven fabricades, però jo no les vaig veure–, actualitzar les balances fiscals de Catalunya del 99 al 2003, i això és el contingut de la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per defensar-les, l'honorable senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, faig la meua intervenció en defensa de l'esmena que hem presentat en el text d'aquesta Moció. Amb el poc temps que tinc per poder fer, doncs, aquesta breu intervenció, voldria dir algunes coses. En primer lloc, una observació al sentit de la interpellació que es va fer. Jo la considero prematura en el temps, no vaig acabar d'entendre la finalitat política. Hi ha un debat iniciat i semblava que aquesta interpellació venia, potser, doncs, a obstaculitzar un procés de debat polític que haurem de fer en aquesta cambra. Semblava que responia més a un interès de partit, d'Esquerra Republicana, legítim, per tal de posicionar-se i desmarcar-se d'algunes declaracions que s'havien fet per part d'alguns responsables del Govern socialista. En tot cas, la interpellació es planteja.

El debat que hi va haver va ser un debat, al meu entendre, doncs, molt contemporitzador, poc profund. El conseller va estar molt genèric i Esquerra Republicana, el seu portaveu en aquell moment, doncs, tampoc va donar a entendre, doncs, quin era el compromís molt profund de cara al que ha de ser el contingut del nou model. Però, en tot cas, es van fer unes primeres reflexions que estan fetes i ara ens trobem davant d'una moció.

La Moció, perdonin, però té poc contingut, si vostès la llegeixen, veuran que té poc contingut. Diu algunes coses, òbviament, però té poc contingut polític. I és una llàstima que ens pronunciem entorn d'un tema tan cabdal com el finançament autonòmic en un moment tan cabdal, com també ha dit ara, fa pocs minuts, el portaveu d'Esquerra Republicana, que és un moment clau i ho fem en aquesta cambra amb poc interès, amb poc relleu polític, i que ho fem amb aquesta, doncs, pobre dimensió de contingut pel que fa a aquest pronunciament. En tot cas, el sentit de la Moció és aportar més contingut a aquest text literal.

En tot cas, jo voldria fer una observació, senyor president, perquè aquest debat que tenim avui, debat, doncs, que probablement passarà poc desapercebut en els mitjans, perquè ha coincidit amb un altre debat que tenia aquesta setmana el Senat. L'Entesa presentava també un debat en el Senat pronunciant i obligant a pronunciar-se el Senat entorn del finançament autonòmic, i curiosament s'ha retirat aquesta iniciativa aquesta setmana. Hi havia una esmena de Convergència i Unió en el Senat que reproduïa el text que Esquerra Republicana ens porta avui a votar, complementadament, i, abans de posar-se amb la tessitura que el Senat es pronunciaria sobre aquest contingut, l'Entesa ha retirat aquesta Moció. M'agradaria saber quina és la raó de fons de per què això s'hagi retirat, i si ha estat a instàncies del Partit Socialista; conèixer la posició formal d'Esquerra Republicana de per què això s'ha fet així.

En tot cas, senyor president, la Moció, doncs, la podran vostès llegir perfectament, perquè s'ha repartit a tots els grups, veuran que el punt 1 i el punt 2 ja porten més contingut. I el punt 3 literalment el respectem, en tota la seva expressió literal. Compartim, doncs, el punt 3 i esmenem l'1 i el 2.

I això ja em porta, senyor president, a demanar-li vota-

ció separada pel que fa al punt 1, al punt 2, amb relació, també, al punt 3.

Què diu la nostra esmena en el punt 1? Doncs, realment, que no compartim l'expressió «el fracàs de l'acord del finançament del 2001». Lògicament, això no sorprendrà ningú de tots vostès i tampoc, doncs, al portaveu d'Esquerra Republicana, però li volia dir dues coses: el Govern tripartit ha presentat la liquidació del pressupost del 2003 en el Parlament –el Govern tripartit, eh?– i aquesta liquidació ja presentada fa ja, contempla unes primeres valoracions econòmiques de l'evolució del sistema de finançament que encara no ha tingut cap liquidació definitiva, però l'avenç que fa el Govern tripartit ja posa sobre la taula un increment interessant molt important dels recursos que s'han derivat d'aquest model. Els convido a fer l'exercici i a conèixer-ho. Més endavant tindrà oportunitat d'explicar-los amb detall què diu el Govern tripartit amb relació als números que han presentat en aquest Parlament, i veuran que serà molt, molt interessant.

D'altra banda, els vull dir: no ho ha estat mai de definitiu per nosaltres el model de l'any 2001, mai ho ha estat, ho torno a repetir una altra vegada. Hi ha moltes intervencions meves en aquesta cambra que així ho deia. Per què? Perquè ho diu l'Estatut, és l'Estatut. En el seu contingut hi ha un article específic que diu que el Govern de la Generalitat cada cinc anys té el dret de revisar el finançament. Mentre l'Estatut no es toqui, que no s'ha tocat, el dret de revisar el finançament és un dret legítim, polític, que tenim a Catalunya. I, per tant, no en tornem a parlar. El criteri, de definitiu, no ho ha estat mai per nosaltres de definitiu. Ara, era un model millor que els anteriors. I aquest és el sentit de l'esmena que fem: constatar que era millor, però alhora constatar també que és insuficient, que és insuficient per a resoldre el dèficit fiscal que té Catalunya i les necessitats que avui té la població.

I el segon punt és donar-li més contingut. Evidentment que és la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat la que ha de debatre aquesta qüestió, però fixem unes bases, fixem algun principi. I el sentit del punt 2 és dir que les bases o principis siguin la plena autonomia financera, la suficiència econòmica, la responsabilitat fiscal plena, amb reconeixement de la capacitat normativa i plena capacitat de gestió sobre els tributs de l'Estat. No ens costaria gens ni mica pronunciar-nos en aquest sentit, i convido tota la cambra a afegir en el text de la Moció aquestes dues redaccions en els dos primers punts per tal de donar-li més contingut al pronunciament polític que farem.

I en el punt tercer, els seus tres punts els acceptem literalment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pot intervenir per fixar la seva posició el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'illustre senyor Jordi Carbonell té la paraula.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com no podria ser menys, el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi dona recolzament, plenament, a la Moció presentada per Esquerra Republicana, que com ha dit molt bé el seu portaveu no és ni més ni menys que l'acord d'aquest Govern, el seu compromís i el que va expressar en seu parlamentària el conseller d'Economia i Finances, el president de la Generalitat i també, per tant, al llarg d'aquesta legislatura. Per tant, el nostre vot serà favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria fer, amb relació a la Moció, tres consideracions i una prèvia. Una prèvia, diguem, després d'algun petit malentès d'aquesta tarda, una prèvia de disculpes, no? Un va néixer a Horta, a Barcelona, crec que va néixer a Catalunya, crec que amb algun diputat d'aquesta cambra fins i tot vam compartir moviments juvenils, i crec que fins i tot –no ho crec, ho sé– que la primera multa o sanció governativa en la seva vida va ser per alguns temes defensant el català. Per tant, permeti'm que em disculpi d'entrada per no tenir la manera mateixa catalana de veure les coses. És la vida i potser n'hi ha d'altres. I es pot fer des de Catalunya, havent nascut a Catalunya i havent defensat el català.

Senyor Huguet, no acabo d'entendre la seva Moció, perquè em sembla que en aquesta cambra hi ha com una unanimitat que el model de finançament, com és lògic i deia fa un moment el senyor Homs, és revisable, que tot es pot millorar en aquesta vida i que seria bo –i que seria bo–, doncs, que si ara toca ens poséssim a treballar a revisar-lo i a millorar-lo. És bo i, per tant, aquesta necessitat d'impulsar que es faci en aquest moment un no ho entén, sincerament no ho entenc. Després diré que ho entenc, però no pateixin, un es contradiu de tant en tant. És la primera consideració.

La segona és dir: «Home, si volem revisar el model de finançament, més val que ens posem d'acord, perquè, si no, farem el ridícul a l'hora de la veritat.» Fa pocs dies, en un debat, un sentia, sorprès, no?, doncs, que un representant d'un partit polític –no citaré noms per allò de les al·lusions–, que un representant d'un partit polític deia: «Escolti'm, aquí tenim unes balances fiscals negatives per a Catalunya, amb l'11 per cent del producte interior brut.» Un altre representant d'un partit polític deia: «No, escolti'm, aquí tenim unes balances fiscals negatives per a Catalunya amb el 6 per cent del producte interior brut.» I, quan jo deia: «Home, hi ha un 5 per cent de diferència.» Em deien: «Home, això no té massa importància.» Dic: «Escolti'm, aquest 5 per cent, és a dir, alguns mils de milions d'euros me'ls donen a mi i jo els garanteixo que no molestaré més aquesta cambra, els ho garanteixo, no?» Però és que, a més a més, l'altre dia, amb gran sorpresa –i en deu tenir més coneixe-

ments—, un sentia que el conseller d'Economia i Finances deia que tenim un 9 per cent i que el raonable seria el 6 per cent.

Escolti, ens podem començar a aclarir. Abans de revisar el model de finançament, que és tan negatiu, ens podem començar a aclarir si és un 11, si és un 6, si és un 9, si resulta que el 6 és negatiu, i segons el conseller, el 6 és el raonable. Crec que seria bo. Perquè, miri, jo, amb tot el «carinyo», aquests ciutadans, els altres, amb els que hem de negociar, diguem, tenen les idees bastant clares. Potser abans valdria la pena que les tinguéssim nosaltres, no féssim discursos demagògics i miréssim bé —miréssim bé— els números.

I, per cert, parlant d'això, escolti'm, això ho hem d'anar a negociar —fem servir el terme que vulguem, no?—, això ho hem d'anar a negociar amb el Govern d'Espanya, amb el Govern central, amb el Govern de l'Estat, però no amb el Govern de Madrid, perquè jo cada cop que sento que hem d'anar a negociar amb el Govern de Madrid penso en la pobre Esperanza Aguirre, no?, i penso que no en té cap culpa, d'això, que no en té cap culpa. Vull dir, també, en el tema del llenguatge, comencem-nos a posar d'acord: *a*, amb quins diners hem d'anar a negociar, i *b*, amb qui ho hem d'anar a negociar, no fos cas que ens desorientéssim.

He dit que no l'entenia, però l'entenc. Perquè, és clar, a més a més, aquí hi han unes contradiccions entre, diguem, els membres del tripartit i el Govern d'Espanya, de l'Estat, m'és igual, avui. Perquè el senyor Sevilla diu que sí, que ja ho farem un dia d'aquests, que negociar negociarem, però d'aquí..., que els diners, la legislatura següent. Perquè el senyor Rodríguez diu que, bé, això està molt bé però que bilateral no i que tots els presidents, i que després el Consell de Política Fiscal i Financera, com és el lògic.

Senyor Huguet, no portem a aquest Parlament els problemes del tripartit. Els problemes del tripartit que els solucioni el tripartit. Les discrepàncies del tripartit que les solucioni el tripartit. Perquè, és clar, si aquí el Govern ha de fer de Govern, Esquerra Republicana ha de fer de Govern i al mateix temps d'oposició, els altres no tenim paper. (*Remor de veus.*) I com que ens agradaria tenir una mica de paper, com que ens agradaria poder fer alguna cosa de tant en tant, i tenir alguna idea clara, jo li demanaria que els problemes que vostès tenen no els presentin amb interpellacions i amb mocions en aquest Parlament. Li demanaria això.

I en coherència amb això, escolti'm, Catalunya pot necessitar un millor finançament, però en la seva Moció nosaltres ens abstindrem perquè no és un problema d'aquest Parlament, és un problema del Partit Socialista, és un problema del PSOE, és un problema d'Esquerra Republicana i és un problema d'Iniciativa. No és el nostre problema, senyor Huguet.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; des de l'escó, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció i constatar una vegada més —i coincideixo aquesta vegada amb el senyor Homs, poques vegades coincidim però aquesta...— que un debat de tal calat, doncs, hauria de tenir molt més temps, amb molta més serenor, amb molta més tranquil·litat, amb tots els números sobre la taula, per poder treure el màxim de consens possible, perquè és el que volen tots els ciutadans.

De totes maneres, com que és una iniciativa legislativa presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i diu el mateix que diu l'Acord, ens limitarem exclusivament a votar que sí.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Josep Huguet per posicionar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. A veure, jo he llegit bé l'encapçalament de l'esmena i diu: «de modificació de tot el text de la Moció». Una altra cosa és si vostès a l'hora de votar demanen votar per separat, però aquí demana suprimir tota la Moció nostra. Diu: «modificació de tot el text de la Moció», no de l'article tal sinó de tot el text. Per tant, això, també..., una mica el capteniment és diferent, no?

Jo no la hi puc acceptar precisament per això, perquè em qüestiona el conjunt de la Moció. Nosaltres som crítics amb el model anterior, i volíem subratllar que a causa d'aquest criticisme, és per això que ho denunciem, perquè si diguéssim només que és millor no tindríem per què denunciar-ho ara, ens passariem cinc anys sense denunciar-lo, i ens convé denunciar-lo ja ara, eh?

Segona cosa. En relació..., no es preocupi, el que diu vostè al segon punt, de fet, està inclòs en l'apartat 1 del 3, perquè en l'Acord..., i el que he explicat jo verbalment, això està escrit en l'Acord signat per a un govern catalanista de progrés; de fet, es parla d'autonomia financera, suficiència econòmica, coresponsabilitat fiscal, etcètera. És a dir, en l'Acord..., aquí no, en el text, però es fa referència a un text governamental que està penjat al web. I l'únic que es fa és fer passar pel Parlament una validació perquè el Parlament té més pes que un acord signat per tres partits. Sempre tindrà més pes això que no un acord de tres partits.

I és per això que ho fem passar pel Parlament, senyor Vendrell, no per discrepància, sinó per *garantia, garantisme*, garantisme d'aplicació... (*remor de veus*) —no, no...—, garantisme d'aplicació d'un acord de govern, que ens agradaria que tingués el màxim consens perquè això vol dir que quan el senyor Castells vagi a Madrid no serà perquè porta tres partits a dalt sinó perquè ha estat validat per un parlament. Nosaltres creiem en el Parlament. I si vam criticar Convergència i Unió la passada legislatura, molts cops és perquè

anava a Madrid a negociar sense l'aval parlamentari. I ara volem fer passar per aquí l'aval parlamentari perquè es negociï amb aquest aval.

Per tant, jo agraeixo, almenys, en fi, la voluntat d'esmena, però com que estava encapçalat com a «modificació de tot el text» i nosaltres sí que valorem críticament, i, l'apartat, 2 entenem que ja està inscrit en el punt 3.1, no la hi podem acceptar.

I en relació amb el del Senat, les explicacions que em donen, senyor Homs, les explicacions que em donen és que vostè sap perfectament que al Senat hi ha una situació d'una correlació bastant justa de forces, i aquesta Proposició presentada per l'Entesa ha estat retirada perquè no tenia el suport suficient per ser aprovada, i abans de ser vençuda, perquè sembla que alguns grups d'aquesta cambra no li donaven suport, s'ha preferit retirar-la; per cap altra raó.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Homs, demana la paraula per...?

El Sr. Homs i Ferret

Per al·lusions, perquè el meu nom, si vostè ha seguit el debat, ha estat esmentat diverses vegades, no?

El president

Diguem que té un minut per...

El Sr. Homs i Ferret

Senyor president, simplement dir-li que la nostra esmena –ja he anunciat acceptar la votació separada– va dirigida al primer punt i al segon punt. Per tant, si Esquerra Republicana volgués, aquesta cambra es pronunciaria entorn d'un contingut d'una esmena amb molt més contingut, i probablement estant tots molt més d'acord, i buscant una imatge de molta més, diguem-ne, coincidència i unanimitat entorn d'un tema tan important com el finançament.

I sàpiga que el nostre Grup Parlamentari en el Senat votava a favor la Moció de l'Entesa. Així ho ha dit i així ho ha expressat el portaveu. Per tant, no estava per Convergència i Unió privada la possibilitat d'aprovar-se aquesta iniciativa, eh?

I res més.

Gràcies.

El president

Per tant, vostè ha demanat votació separada? *(Pausa.)* I els termes de la qual serien votació del primer punt... *(Veus de fons.)* A veure, hi ha dos punts... Perdó, hi ha tres punts, i el punt tercer té tres punts també. Què vol que votem separatament?

El Sr. Homs i Ferret

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els

primers mots de la intervenció de l'orador.)...perquè l'esmena no és acceptada pel Grup d'Esquerra Republicana. I en no ser acceptada per Esquerra Republicana, senyor president, entenc que no es posa a votació. O sí?

El president

No, no, és clar...

El Sr. Homs i Ferret

Per tant, només hi han tres punts, que són els tres punts de la Moció. I jo he demanat votació separada de cada un dels tres punts, eh?

(Veus de fons.)

El president

Votem el primer punt de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor i 55 abstencions.

Votem el segon punt de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor i 55 abstencions.

I finalment, el punt tercer de la Moció.

Comença la votació.

El tercer punt ha estat aprovat per 108 vots a favor i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous edificis judicials, especialment pel que fa al projecte de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i de l'Hospitalet de Llobregat (tram. 302-00038/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous edificis judicials, especialment pel que fa al projecte de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i de l'Hospitalet de Llobregat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyora Núria de Gispert... *(remor de veus)*, a qui recomano que esperi uns instants perquè, si no, es farà difícil poder-la entendre.

(Pausa.)

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president; ho faré de l'escó estant. La interpellació que es va substanciar durant el Ple de la setmana passada i que ha donat lloc a la Moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió es refereix al projecte de la ciutat judicial de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat, un projecte que es va dissenyar amb el criteri de proximitat als

ciutadans i el de concentració en un sol espai físic de tots els òrgans judicials de Barcelona i l'Hospitalet. Va ser elaborat amb el consens del món jurídic i judicial, cosa que brilla per la seva absència en la reforma del mateix Govern.

Ens omplim la boca parlant d'una justícia àgil, moderna i propera als ciutadans, i aquest projecte complia aquests requisits, no la proposta del Govern, que, pel que hem conegut pels mitjans de comunicació, és una proposta que continua amb la dispersió dels òrgans judicials i que no dóna resposta a les necessitats de la justícia; és una proposta que allunya encara més la justícia, no només dels advocats i procuradors, sinó també dels ciutadans, i farà molt més difícil la idea de racionalitzar aquest servei públic i de fer-lo més eficaç.

S'omplen la boca amb paraules com la transparència i la participació, i la reforma d'aquest projecte no conté ni l'una ni l'altra. I avui ens arriba a les mans la darrera opinió, una opinió que ve del president de l'Audiència de Barcelona, que avui ha presentat la Memòria anual corresponent a l'any 2003.

El president de l'Audiència, referint-se al projecte de la Ciutat de la Justícia, diu que per als advocats, els procuradors i altres operadors jurídics, a més de per als ciutadans, era millor que els òrgans judicials es concentrassin en el mateix lloc. El president de l'Audiència diu que preferia que la futura ciutat judicial de Barcelona i l'Hospitalet concentrés les oficines judicials i no les dispersés més del que ja ho estan, com passarà amb el nou projecte. I també diu que no li han consultat sobre la reforma introduïda. Això és el que diu el president de l'Audiència després que en les darreres setmanes altres persones que són responsables de diferents institucions ho han dit.

Per això, el text de la Moció, en el seu paràgraf segon planteja i insta el Govern a la retirada de la seva proposta. Estem a temps d'evitar un nyap i de reconsiderar un projecte volgut per tothom, pel món jurídic i pel món judicial en ple. I si malgrat això el Govern continua mantenint la seva idea de reformar el projecte, al que també instem el Govern és que presenti la reforma proposada amb tots els elements que han servit per portar-la endavant, que la presenti no només als mitjans de comunicació, sinó que la presenti en aquest Parlament; que ens digui els noms d'aquells experts que, segons l'honorable conseller, han avalat aquesta reforma, i que enceti les converses amb el món jurídic i judicial, ja que, si no ho va fer abans, que ho faci ara.

I res més. Ha estat aquest un greu error, el que ha comès el Govern, retirant o reformant aquest projecte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula, per fixar el posicionament del seu Grup Parlamentari, en aquest cas el Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president; també amb molta brevetat. Senyora de Gispert, si una persona –vostè coneix el plànol de Barcelona, suposo–, si una persona viu per exemple al centre de Barcelona és obvi que la proximitat li quedarà més en un altre lloc que estigui més a prop del centre que desplaçar-se cap a on es posarà la futura ciutat judicial.

Per tant, quan parlem de proximitat de la justícia, a mi em sembla un concepte bastant *sui generis* que aquesta proximitat només passi, segons vostè, perquè tots els òrgans judicials estiguin reunits en un sol lloc. Això seria un concepte de proximitat discutible, però en qualsevol cas no em sembla que sigui el millor exponent del que és la proximitat. Nosaltres entenem que la justícia ha de ser propera al ciutadà, però entenem que la manera que ho sigui és fent que sigui una justícia més simpàtica, més propera, en un sentit molt més personal i no tant solament físic.

Vostè ha convertit aquesta qüestió de la ciutat judicial, si em permet, quasi ja no solament en una qüestió de Grup Parlamentari sinó gairebé en una qüestió personal, que jo puc entendre, però que em sembla que no treu que els projectes siguin revisables. Hi ha qui entén que el nyap, com vostè defineix ara la reforma i la revisió d'aquest projecte, podia ser el projecte anterior, podria ser.

I, a més a més, vostè continua dient que amb aquesta revisió el que fem és que hi hagi encara més dispersió. Clar, això és una cosa que és contradictòria en ella mateixa, perquè si s'agrupen uns quants òrgans judicials que avui estan molt dispersos, entre d'altres qüestions, molt dispersos, en edificis amb lloguers molt elevats, en alguns casos, doncs, bé, si s'agrupen uns quants d'aquests, és obvi que és impossible, per definició, que anem a més dispersió; anem a menys per definició. Després, algú pot dir que volia que no hi hagués cap dispersió, centrar-ho tot en un monstre urbanístic que, a més a més, en molts moments, en moltes estones, hauria quedat absolutament buit, sense cap mena d'activitat, que hauria servit per concentrar encara més persones en un lloc on ja n'hi ha moltes, sobretot, en hores punta, particularment al matí, etcètera.

Tot això ho podríem discutir, però, clar, el que no es pot fer és dir que es dispersarà més quan el que estem fent és agrupant; quan, fins i tot, el model que vostè tantes vegades ha dit que li agrada tant, que és un model que, evidentment, no és el nostre, perquè és el d'un model d'una ciutat de 35 milions d'habitants, clar, evidentment aquest no és el model ni de ciutat ni de país que desitgem per a Catalunya. En qualsevol cas, també té una part de separació d'uns òrgans i uns altres, no tots estan concentrats en el mateix lloc.

En qualsevol cas, hi ha una revisió per humanitzar el lloc concret on s'administrarà la justícia, i això és positiu, d'això ens en felicitem, i, en qualsevol cas, el que no farem és pensar, com li deia, que la justícia més moderna i més propera només consistia en aquesta agrupació de tots els òrgans.

S'ha dit, ja d'una manera molt repetida, molt insistent, encara que alguns sembla que no es vulguin donar per alludits, que del que es tracta és de racionalitzar un

projecte que té alguns elements positius i aprofitar aquests elements positius que pugui tenir i revisar els que no ho eren, que no forçosament tots ho eren, sobretot, no ho era la idea d'haver de fer un monstre urbanístic o arquitectònic en un punt de la ciutat de Barcelona i, en aquest cas també, en la confluència amb l'Hospitalet.

Per tant, senyora Gispert, el nostre Grup, com pot comprendre, no pensa donar suport a aquesta Moció que vostès presenten. Estem d'acord, estariem d'acord, naturalment, amb el primer punt, de defensar i promoure una justícia àgil, moderna i propera als ciutadans i ciutadanes: ja estem treballant en aquesta línia, esperem que vostè i el seu Grup donin suport a les iniciatives que prenem en aquesta direcció, però no creiem en absolut que aquesta ciutat judicial que hi havia dissenyada confirmés aquesta línia de treball sinó tot el contrari.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Bona tarda. Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup lamenta que el projecte de la ciutat judicial hagi desembocat en aquest enfrontament polític que estem vivint aquí al Parlament. I ho lamenta perquè tenim la impressió que aquest projecte en realitat no agrada a ningú i no acabarà satisfent de debò ningú.

Al partit que governava no el satisfarà perquè retalla, reforma una part del projecte que havien concebut. I al nou Govern tampoc no li agrada perquè, si l'hagués hagut de dissenyar de nova planta, l'hauria dissenyat d'una altra manera. Però, és clar, ha hagut d'entomar aquest projecte, perquè és responsable, doncs, de tot allò..., ha hagut d'heretar tot allò que ha fet ben fet Convergència i Unió i tot allò que ha fet mal fet, segons el nostre parer, per tant, doncs, ens hem trobat el projecte en marxa, l'hem hagut de reformar, però finalment el que s'acabarà construint, doncs, tampoc serà, com he dit, totalment ajustat al que ens hauria agradat i al que hauríem fet si això ho haguéssim pogut, doncs, dissenyar de bell nou.

Ara bé, per què hem arribat aquí? Doncs, hem arribat aquí perquè jo, amb tots els respectes, senyora Núria de Gispert, amb tots els respectes a la seua trajectòria i a la seua dedicació al país des dels càrrecs tan importants que vostè ha tingut, penso, pensem, que com a consellera d'un govern en minoria –d'un govern en minoria–, que a més sabia que després de les eleccions es podien donar combinacions polítiques molt diferents i, per tant, no tenia assegurada la continuïtat, no havia d'haver adjudicat les obres, no havia d'haver concebut aquest projecte de la manera que ho va fer, d'una forma unilateral.

El que havia d'haver fet, vostè, senyora Núria de Gispert, és consensuar aquest projecte. Perquè aquest projecte, per la seua complexitat, per la seua envergadura, per la seua transcendència, perquè és un projecte,

doncs, que realment un cop executat suposarà una despesa pressupostària molt important, perquè, de fet, definirà una mica el perfil urbanístic del país, perquè condicionarà tota l'activitat de l'Administració de justícia, ho repeteixo, un projecte d'aquesta importància és inconcebible que un govern en minoria l'adjudique el 22 de juliol, quan estàvem a les envistes d'unes noves eleccions que podien donar lloc a un panorama polític completament diferent i a unes noves majories.

Per tant, el que s'havia d'haver fet era paralitzar l'adjudicació del projecte, esperar que es convoquessin les eleccions, i després el nou govern consensuar-lo amb tots els grups de la cambra, perquè aquest és un projecte tan important per al país que requereix, que requeria un consens.

Això no s'ha fet. Crec que vostè ho ha gestionat malament; no va valorar que veritablement formava part d'un govern en minoria que no havia d'haver afrontat un projecte, doncs, d'aquesta magnitud, i va voler tirar endavant. I per això avui ens trobem com ens trobem. I aquí es perdrà una oportunitat molt important, perquè el finançament d'aquest projecte, doncs, realment serà molt important; estem parlant de 50 o 60.000 milions de pessetes.

I nosaltres hi votarem en contra perquè, el projecte que vostè havia concebut inicialment, creiem que està fora d'escala, que un projecte ha d'estar en concordança amb l'entorn urbanístic, amb l'entorn demogràfic, amb l'entorn socioeconòmic, i, segons el nostre punt de vista, aquest projecte està fora d'escala.

Per tant, el corregirem, el modificarem, el reformarem, i en sortirà un altre que, ho repeteixo, doncs, segurament no acabarà de convèncer ningú però que de tota manera s'haurà de fer. I ho repeteixo, s'ha perdut una oportunitat històrica per fer, realment, un projecte magnífic que hauria tingut el consens i el suport de tots els grups o de la immensa majoria de grups, doncs, d'aquesta cambra. Però les coses han anat com han anat, i, en tot cas, senyora Gispert, la principal responsable és vostè i les persones que formaven part del Govern quan vostè va decidir tirar endavant, jo crec, d'una forma massa arriscada o fins i tot temerària, aquest projecte.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Té la paraula..., el Grup Popular..., però és que m'han canviat..., m'han canviat el dallò... *(Pausa.)* El senyor Montanya té la paraula.

El Sr. Montanya i Mías

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, pel que fa al posicionament del nostre Grup Parlamentari ja anunciem que hi donarem suport, a la Moció subsegüent a la interpellació formulada pel Grup de Convergència i Unió, per la il·lustre diputada senyora Núria de Gispert.

Evidentment, amb el primer punt, està clar que tots els grups parlamentaris hi hem d'estar d'acord; la defensa d'una justícia àgil i moderna i propera als ciutadans és un

imperatiu, una obligació de tots els governs, i està clar que també ho ha de ser, i, de fet, tenim el ple convenciment, que ho és, per a l'actual Govern de la Generalitat.

Ara bé, nosaltres discrepem de les intervencions que m'han precedit. Pel que fa al portaveu, al representant del Partit Socialista, quan parlava de la justícia de proximitat i quan parlava que aquest projecte s'allunya, no?, del dit concepte, nosaltres en discrepem profundament perquè nosaltres entenem que la justícia de proximitat no té res a veure amb el projecte de la Ciutat de la Justícia.

Nosaltres, quan parlem de justícia de proximitat parlem de justícia municipal, parlem de justícia propera al ciutadà, a prop del punt de conflicte. Però també estem parlant d'una justícia que permeti alleugerir els assumptes de petita quantia o petita importància als diferents àmbits o jurisdiccions, digui's, doncs, la jurisdicció penal, les contravencions, els judicis de faltes, digui's la jurisdicció civil, la jurisdicció voluntària, i, per què no?, també en la jurisdicció laboral i la contenciosa, a les infraccions de tràfic, a la jurisdicció social, doncs, les petites reclamacions de quantitat, tot i recuperant possiblement, no?, l'esperit o el que eren o el que significaven o el que van ser els jutjats de districte.

Però això no entra en contradicció, de cap de les maneres, des del nostre punt de vista, pel que fa al projecte de la Ciutat de la Justícia. Si més no, aquesta justícia municipal o aquesta justícia de districte el que hauria de fer és complementar aquest projecte, ja que la concentració de dit projecte en cap cas, ho repeteixo, contradia la justícia de proximitat, ja que assumeix d'altres funcions i assumeix d'altres nivells d'actuació judicial. I, per tant, en tot cas, l'hauria de complementar.

I el cert és que naix aquest projecte, o va nèixer, amb un ampli consens, amb un amplíssim consens. Va nèixer amb el consens de tots els factors o operadors jurídics –magistrats, fiscalia, col·legis professionals d'advocats, de procuradors, de perits, de metges forenses–, va rebre el recolzament de l'Ajuntament de Barcelona i també va rebre el recolzament de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, a més a més de l'aprovació, lògicament, no?, d'Urbanisme de la Generalitat.

I està clar que tot projecte és millorable, perquè afortunadament, doncs, la perfecció encara resta lluny de l'ésser humà. Però es tractava d'un projecte, entenem, ambició, consensuat, i que donava una solució definitiva a l'actual dispersió dels òrgans judicials, amb totes les conseqüències i perturbacions que genera, no tan sols, ho repeteixo, als factors, als operadors jurídics, als funcionaris de l'Administració, sinó també al ciutadà, que és el veritable bé jurídic a protegir.

I, entenem, en definitiva, que..., també fem nostres les paraules, en aquest cas, del senyor Estradé, en un altre context o en un altre contingut, i també entenem que es perd una oportunitat històrica, i es perd, màxim, quan, les raons adduïdes al proppassat Ple per l'honorable conseller, nosaltres no les podem compartir. I no les podem compartir perquè l'anunciada modificació suposa més del mateix, suposa dispersió, suposa pèrdua de funcionalitat, suposa inconvenients, també per les raons econòmiques que va adduir, hono-

rable conseller, posant de manifest que dit estalvi hauria de suposar dotar els nous jutjats..., de nous jutjats i de noves infraestructures les comarques on en manquen.

Però també, honorable conseller, va supeditar, o així ho hem llegit als mitjans de comunicació, la creació de nous jutjats comarcals a la reorganització territorial de Catalunya. I, escolti, aquest és un projecte que nosaltres veiem amb preocupació, i el veiem a mitjà o a llarg termini, perquè ja inicialment les discrepàncies són dins del Govern. I s'han fet públiques. El mateix president de la Generalitat, el molt honorable president de la Generalitat, així ho va posar de manifest a la Vall d'Aran, al tancament d'un congrés d'Unitat d'Aran, on va dir que la Vall d'Aran no formaria part..., i que es mantindria l'estatus, el fet diferencial de la Vall d'Aran, i que no formaria part de la vegueria de l'Alt Pirineu. Escolti, això va ser...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...contradit –acabo, senyor president–, això va ser contradit pel conseller de Governació dient que la Vall d'Aran formaria part de la vegueria de l'Alt Pirineu.

Per tant, si hem d'esperar la creació d'aquests jutjats..., a resoldre un problema tan important, però que estem convençuts que es dilatarà, malauradament, en el temps, per poder dotar de jutjats comarcals..., i que això ens serveixi per dir que estem en desacord amb el projecte de la Ciutat de la Justícia, evidentment que no pot rebre, de cap de les maneres, el posicionament de vostè, honorable conseller, pel que fa al futur del dit projecte.

Per tant, nosaltres, tal com hem anunciat, donarem suport a la Moció de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup està satisfet amb la reconsideració que s'ha produït respecte al projecte de l'anomenada «ciutat judicial» i, molt breument, per tres essencials motius.

Primer, perquè creiem en la justícia com a servei públic i, per tant, és un servei que ha de garantir-se de la forma més eficient possible, evidentment, però també amb una actitud planera i exempta d'un cert discurs grandiloqüent. En la interpellació de la setmana passada vàrem sentir expressions com «la imatge singular de la justícia», «el projecte estrella», o referències a un plus de categoria que sembla que haurien de tenir les oficines judicials respecte a qualsevol altra oficina administrativa. Aquesta concepció impregnava el projecte inicial de la ciutat judicial. I si la justícia és un servei, com

ho pot ser l'ensenyament o ho pot ser la salut, ens preguntem per què hem d'abocar-li tan elevat grau de simbolisme, que en el fons contribueix a allunyar-lo del ciutadà.

Òbviament, estem d'acord que l'Administració de la justícia ha de ser àgil, moderna i propera al ciutadà, i que no ha de ser la ventafocs de l'Administració, com encertadament comentava l'antiga consellera de Gispert la setmana passada. Però això no significa que hagi de ser una reina imperial en contraposició a la Ventafocs, eh?, una reina imperial que, una mica, vagi creant complexos d'inferioritat a aquells que s'hi han d'apropar. Per tant, d'acord a reconsiderar el projecte, si això posa en qüestió aquesta percepció tan exclusiva del que ha de ser la justícia.

Com a segon argument essencial, tenim la visió urbanística, que va molt més enllà de l'Administració de justícia. Tot i alguns avantatges, que reconeixem, de la concentració, l'experiència de Barcelona i altres ciutats ens mostra el buit d'urbanitat que es genera en zones amb monofuncionalisme: zones de terciari, grans àrees comercials, alienes a la complexitat de la vida urbana i autèntics deserts quan s'atura la seva específica activitat. I a més, en aquest cas, el projecte inicial s'encabia de forma excessivament forçada en la ciutat construïda, com a conseqüència d'una edificabilitat desproporcionada respecte a l'entorn.

Finalment, no podem obviar que la reducció de la in-

versió en la ciutat judicial haurà de permetre atendre necessitats d'altres equipaments en el territori català. El conseller ens explicava que amb l'estalvi previst es pot invertir en deu o dotze edificis judicials de la resta de Catalunya. No els sembla que això és molt més equitatiu territorialment? No sembla que també és més equitatiu socialment?

Per tant, pensant en termes de proporció, de diversitat urbana i d'economia de mitjans, compartim clarament els criteris d'apreciació que ha fet públics el nou Govern sobre el projecte de la ciutat judicial i, en conseqüència, votarem en contra de la Moció presentada, que precisament entenem que té aquesta empremta de desproporció, mono funcionalisme i despesa excessiva.

Moltes gràcies.

El president

La senyora de Gispert demana la paraula?

La Sra. de Gispert i Català

Per al·lusions continuades al projecte anterior, a la meva persona i...

El president

Té un minut.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. En primer lloc, la reforma proposada dispersarà molt més la justícia, perquè la dispersarà en dos blocs. En segon lloc, era un projecte consensuat pel món jurídic i judicial, elaborat des de feia tres anys, no plantejat el darrer mes abans de les eleccions; tres anys, pensat, elaborat i treballat amb el món jurídic i judicial, cosa que no s'ha fet ara. Era un projecte que posava la justícia en el lloc que li correspon i li donava la imatge que li correspon, perquè la requeria. Vint-i-un edificis judicials no donen aquesta imatge, no es pot comparar amb qualsevol servei públic, està molt pitjor.

Per aquests motius, nosaltres continuem defensant el projecte inicial, un projecte que l'ha defensat tothom.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Posem a votació la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 68 vots en contra i 53 a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i sis minuts.